

پاکینِ انجیل چہ - لوکائے - گَلما

لوکائے انجیلے پجار

اے کتابے نبیسو کئے نام لوکا انت. آ
بلدین داکترے بوتگ. لوکا وت اسرائیلیے
نبوتگ. چہ آییئے اے کتاب و انچش ہم
چہ آییئے دومی کتاب، کاسدانی کارا، زانگ
بیت کہ یونانی زبائے زانتکاریں نبیسو کے
بوتگ.

لوکایا اے انجیل پہ تیوپیلُس نامین
رومے شاہنشاہیئے کارندھیَا نبشتگ. وتی
کتابے بُنگیج و شروہاتا، ”شرپدارین
تیوپیلُسے“ ناما گیپت، کہ آ ایسائے سرا
باورمندے بوتگ و پہ وتی باورمندیئے
مہتر کنگا واہگدار بوتگ.

لوکا، ہداوندین ایسا مسیہا سجھین

دنیا ئے رَکِیْنوُک و یک سَر جَمِیْن اِنسا نِیْئے
 شِکْل و دُرُوْشما پِیْش داریت. وتی اے کتبا
 چہ ایسا مَسِیْهَئے ماتے لاپا کِیْگ و پِیْدا
 بئیگا بُنْگِیْج کنت. جَلِیْلے دَمْگا، ایسا
 مَسِیْهَئے هُدایِی هِزْمَتْکاری و پدا دِیْم پِه
 اورشَلِیْما آییْے سات و سِپْرے سرگوستا،
 پِه رِد و بِنْد گِیْشِیْنِیْت و کاریت. گُڈْسرا،
 هُداوندِیْن ایسا مَسِیْهَئے مَرک و پدا زندگ
 بئیگ و گوْن وتی مریدان هُور بئیگئے
 بارئوا نبیْسیت.

بُنْگِیْج

شرِپداریْن واجه تیوپیْلُس! اَنْچِیْن (۳-۱)
 سَرگوست مئے نیاما سَر جَم بوتگانت که
 اِنْجِیْلے ائولی هِزْمَتْکاران چہ بُنْگِیْجا، همے
 سَرگوست گوْن وتی چَمّان دیستگانت و
 رندا پِه ما رسیْنْتگانت. بازِیْنِیا آیانِی بارئوا
 نبشتگ و اَنون من جُهْلانْکِیْن پَتّ و پُولے
 کرتگ و پِه وت گِهْتَر دیستگ که آیان پِه
 تئو گوْن شَرِیْن رِد و بندے بنیسان، (۴)

تان ھما تالیم کہ تئو گپتگ آنت، آیانی
راستیئے بارئوا تئی باور مھر و مھکمر
بیت.

یہیائے پیدا بیگئے پیسگوئی

۵ یھودیہئے دمگئے بادشاہ

ھیرودیئسئے زمانگا، زگريا نامین دینی
پیشواے هست آت کہ چہ آبیائے دینی
پیشوایانی ٹولیا آت. آییئے جن، چہ
ھارونئے نسل و پدریچا آت و نامی الیزابت
آت.

۶ آ، ھر دوین، ھدائے چم و نِزرا نیک
و پھریزکار آنت و ھداوندئے سجھین ھکم
و رھبندانی سرا پہ بیئیاری زندش
گوازیئت. ۷ بلہ چُگش نیست آت، چیا کہ
الیزابت سنٹ و بیچک آت و دوینانی امر
ھم مزن آت.

۸ یک رندے کہ ھزمتکاریئے باریگ پہ

زَکَریاءَ ٿُولِيا کِيتَ و آ، هُڏائے بارگاها دینی
پیشوایی کنگا آت، (۹) گُون دینی

پیشواییئے رهنبدانی رَندگیریا، زَکَریا پالے
سرا گچین کنگ بوت که آ، هُڏاوندے مزین
پرستشگاها برئوت و سوچکی دوت بدنت.
(۱۰) وهده زَکَریا سوچکی دوت دئیگا آت،
اے دگه سجهین مردم دُنا دوا کنگا آنت.

(۱۱) اناگت، هُڏاوندے پریشتگه،
بوسوچی کربانجاھے راستین نیمگا،
زَکَریاءَ دیما زاهر بوت. (۱۲) گُون
پریشتگه گندگا، زَکَریا به منت و آییئے
جسم و جانا ترسه کیت. (۱۳) بله پریشتگا
گُون آیا گوشت: ”او زَکَریا! مثرس. تئی
دوا مَنگ بوت، تئی جن الیزابت
مردین چکئیئے سرا چلگ بیت و باید انت
تئو آییئے ناما یهیا بکنئے. (۱۴) آ، په تئو
شادهی و وشئی کاریت و چه آییئے بوتنا
بازینے هم شادان بیت، (۱۵) چیا که آ،

هُداوندئے چمان مزینِ مردمے بیت. نباید
 انت شراب و دگه هنوش و بیسار کنوکیں
 چیزان دپ پر بکنت و بوارت. آ، ماتئے لاپا
 چه هُدا ئے پاکین روها پُر بیت. (۱۶) بازیں
 بنی اسرائیلیانی دلان دیم په هُداوندا
 تَرینیت، که آیانی هُدا انت. (۱۷) آ، گون
 ایاس نبیئے روہ و کدرتا، چه هُداوندا
 پیسر کئیت، تانکه پتانی دلان چکانی نیمگا
 بتَرینیت و نمئوکان هم پهریزکارانی
 هِکمتئے نیمگا چهر بدنت، تانکه په هُداوندا
 کئومے تئیار بکنت.

(۱۸) زَگریایا چه پریشتگا جُست کرت:
 ”اشیا چوَن بزنان و باور بکنان؟ من پیر
 آن و منی جن هم مزن امر انت.“ (۱۹)
 پریشتگا پَسئو دات: ”من جبرائیل آن و
 هُدا ئے بارگاها اوشتوک آن. انون رئوان
 دئیگ بوتگان، گون تئو هبر بکنان و ترا اے
 مستاگا بدئیان. (۲۰) اے وهدا، نون تئو لِّل
 و گنگ بئے و تان آ روچا که اے هبرانی

راستی اَلَمْ بیت، هبر کرت نکئے۔ چیا کہ
تئو، منی اے هبر کہ کئول داتگین وهدا
راست و پَدَر بنت باور نکرتنت۔“

(۲۱) همے وهدا، مردم ڈنا زَکریائے اِنْتزار
و وَدارا اَتنت۔ هئیران اَتنت کہ آ چیا مزنین
پرستشگاها اینکدر مهتل بوتگات۔ (۲۲)
وهدے زَکریا ڈنا در آتک، آیا گون مردمان
هبر کرت نکرت۔ گزا زانتش آیا
پرستشگاها اِلهامے رستگ و شُبینے
دیستگی۔ چیا کہ آیا گون مردمان اِشاره
کرت و هبر کنگے واکي نیستات۔

(۲۳) زَکریا چه هزمتکاریئے هلاسیا رند،
وتی لوگا پر ترَت۔ (۲۴) چیزے وهدا رند،
آییئے جن، اِلِزابِتا چُکئیئے اُمیتواری بوت و
تان پنچ ماها، دیمگیر بوت و چه لوگا در
نکپت۔ (۲۵) آیا گون وت گوشت: ”هداوند
په من چُشین کارے کرتگ، اے روچان وتی
مهری منی سرا گوارینتگ و مردمانی چما

اے کم ازتی ای چہ من دور کرتگ۔“

ایسا مسیہئے پیدائشئے پیشگوئی

ششمی ماہا، ہدایا وتی پریشتگ (۲۷-۲۶)

جبرائیل، جلیلئے دمگئے شہر ناسرہا، مریم
نامین نشتگین جنگیئے کرا راہ دات کہ
آییئے سانگ گون ایسپ نامین مردیا
بوتگات۔ ایسپ، چہ داوودئے نسل و

پدریچا ات۔ (۲۸) پریشتگ، مریمئے کرا آتک

و گوشتی: ”گل و شادان بئے کہ ہدائے
نیکیں واہگئے ساہگا ائے و ہداوند گون
تئو گون انت۔“ (۲۹) چہ اے ہبرئے اشکنگا،

مریم باز پریشان بوت و دلا گوشتی:
”بارین، اے ڈولین ہال و ہئوال کنگئے مانا

چے انت؟!“ (۳۰) پریشتگا گوشت: ”او

مریم! مٹرس، چیا کہ ہدائے مہر و رہمت

تئی ہمراہ انت۔ (۳۱) نون تئو پہ چکا

امیتوار بئے و ترا مردین چکے بیت، کہ باید

انت آییئے ناما ایسا بکنئے۔ (۳۲) آ، مزنین

مردمے بیت و بُرزین اَرشئے ھُدائے چُک
زانگ بیت و ھداوندین ھدا، آییئے پت و
پیرکی، بزان داوودئے بادشاھیئے تھتا آیا
بَکْشیت. (۳۳) آ، آکوبئے پَدْرِیچئے سرا مُدام

بادشاھی کنت و آییئے بادشاھی ھچبر
نَکُتیت. (۳۴) مَریما چہ پریشتگا جُست
کرت: ”اے چوَن بوَت کنت کہ من تنینگہ
سور نَکرتگ و جنین چُکے آن؟!“ (۳۵)

پریشتگا پَسُو دات: ”ھُدائے پاکین روہ
تئی سرا ایَر کئیت و بُرزین اَرشئے ھُدائے
زور و کدرت تئی سرا ساھیل بیت.

پمیشکا آ، پاک و ھُدائے چُک زانگ بیت. (۳۶)

إلیزابِت ھم کہ تئی سیادِ انت، پیرانسریا
پہ مردین چُکیا اُمیتوارِ انت. ھما کہ

گوشتگِ آتش سَنٹ و بیَرندِ انت، نون شَش
ماہِ انت کہ لاپی پُرِ انت. (۳۷) چیا کہ پہ

ھدایا، ھچ کارے نبوتنی نہِ انت. (۳۸)

مَریما گوشت: ”من ھداوندئے مؤلد آن،
ھمے ڈئولا کہ تئو گوشتگ، اَنچش بات.“

رَندا پریشتگ چہ آییئے کِرا شت.

مَریمِ اِلیزابِتیئے گِندگا رِئوت

ہما روچان، مَریمِ اِشتاپیا راہ گیت (۳۹)

و یہودیہئے کوہستانی ہند و دمگئے

شہریا شت. (۴۰) اوڈا زَگریائے لوگا شت و

اِلیزابِتی ہال و ہئوال کرت. (۴۱) اَنچُش کہ

مَریمئے تئوارِ اِلیزابِتیئے گوُشان کیت، آییئے

لایا، چُگا سِر بست و اِلیزابِت چہ پاکین

روہا پُر بوت. (۴۲) گوُن بُرزین تئوارے

گوشتی: ”تئو جنینانی نیاما بہتاور ائے!

بہتاور انت ہما چُک کہ تئی لایا انت. (۴۳)

من کئے آن کہ منی ہداوندئے مات منی

گِندگا بیئیت؟ (۴۴) و ہدے تئی

تئیار جوڑیئے تئوار منی گوُشان کیت، چُک

چہ گلا لاپئے تھا سُرِت. (۴۵) بہتاور ائے تئو

کہ باوَرِت کرتگ، چیا کہ ہداوندئے ہما ہبر

کہ گوُن تئو گوُشگ بوتگ انت، سَرجم

بنت۔“

پہ ہدایا مَریمئے سَنا و سَتا

۴۶ مَریما، آییئے پَسَّوَا گوشت:

”منی ساه و جان، ہداوندا سَتا و سَنا
کنت۔

۴۷ منی روہ گلا بالِ اِنْت، کہ ہدا منی
رَکَّیْنُوک اِنْت۔

۴۸ چیا کہ وتی مؤلدئے نِزَوْرِی ای
چارَتِگ۔

چہ اِد و رَند، سَجَّهَیْن نَسْل و
پَدْرِیچ مَنا بَہتاوَر زاننت۔

۴۹ چیا کہ آ پاک نامیْن زَوْرَمندا پہ من
مَزْنِیْن کار کرتِگ۔

٥٠ آيئە مەر و رەمت، ھما سڄھيئانی
پُشت در پُشتا مانیت

که آيئە تُرِسش دلا ھستِ انت.

٥١ آييا گۆن وتی پُرزۆرین باسکا،
مزنین کار و کرد پیش داشتگ و

ھما که وتی دلا بازیں پَھرَش
بستگ، آييا شنگ و شانگ
کرتگ انت.

٥٢ آييا، ھکمران چه وتی تَھتان
سرشکون و

گریب، بُرز و سرپراز کرتگ انت.

٥٣ شدیگ، گۆن و شین چیزان سیّرلاپ

و

سیرینی دست ھۆرک و ھالیگ

رہادگ کرتگ آنت.

آ وتی مہر و رھمتانی یاتا کپتگ و ۵۴

پہ وتی ہزمتکاریں بنی
اسراییلی کئوما مہربان
بوتگ،

بزان پہ ابراہیم و آییئے چک و ۵۵
اؤبادگان ابدی مہری بکشتگ،

ہما پیئما کہ گؤن مئے پت و
پیرکان لہزی کرتگ آت.

مریم، سئے ماہئے کساسا الیزابتئے ۵۶
لوگا منت و رندا پر ترّت و وتی لوگا شت.

یہیائے پیدائش

وہدے الیزابتئے ماہ و روچ سرجم ۵۷
بوتنت، آیا مردین چکے بوت. ۵۸ آییئے

چلگيئے ھال ڪه سياد و همساھگان سر
 بوت و اِشڪتش ھداوندا آيئے سرا مزنين
 مھر و رھمتے ڪرتگ، گڙا گون آيئے وشيا
 ھور و شريڪدار بوتنت.

۵۹ ۽ ھدے نُنڪا ھشت روچ بوت، پھ
 آيئے سُنّت ڪنگا آتڪنت. آيان نُنڪے نام
 پتئے نامئے سرا، زگريا پر بندگي ات. ۶۰
 بلھ نُنڪے ماتا گوشت: ”نھ، آيئے نام بايد
 انت يھيا بيت.“ ۶۱ مردمان گوشت:
 ”تئي گُثم و ھاندانا، اے نامين مردم گس
 نبوتگ.“ ۶۲ گڙا آيان چُڪئے پت، زگريا پھ
 اِشاره جُست ڪرت ڪه آ وتي چُڪا چُونين
 نامے پر بنديت؟ ۶۳ زگرييا نبيسگي
 دارتھتگے لوُت و آيئے سرا نبشتي:
 ”چُڪئے نام يھيا انت.“ گڙا سجھين مردم
 ھيران بوتنت. ۶۴ ھما دمانا زگريائے
 گنگين زبان پچ بوت و ھبرا لگت و ھدائے
 ستا و سنائي بُنگيج ڪرت. ۶۵ چھ اے

هبرا، همساھگان ٹرس دلا کپت و
یہودیہئے دَمگئے کوہستگانی سجھین
مردمان اے بارئوا ہبر کرت۔ (۶۶) هرگسا
کہ اے ہال اشکت وتی دل و ہئالا چش
گوشتی: ”بارین، اے چک چوئین مردمے
بیت؟“ چیا کہ ہداوندئے دست گوئن آیا
گوئن ات۔

ایسائے پیدائشئے بارئوا زگریائے پیشگوئی

(۶۷) گڑا، یہیائے پت زگریا، چہ پاکین
روہا پُر بوت و پیشگوئی کرت و گوشتی:

(۶۸) ”ہداوند، اسرائیلئے ہدایا ستا و
سنا بات،

چیا کہ پہ وتی کئومئے مدت
کنگا آتکگ و کئومی
رکینتگ۔

(۶۹) آیا چہ وتی ہزمتکاریئن داوودئے

لوگ و بُنجاہا،

کانٹے پہ مئے رَکینِگا جوڑینتگ،

۷۰) اَنچُش کہ آئیا بازیُن وهدیا پیسر،

چہ وتی پاکینِ نبیانی زبانا
کئول داتگ.

۷۱) آئیا، چہ مئے سَجھینِ دژمن و
بدواہان کہ چہ ما نِپرت کنت،

مارا رَکینتگ،

۷۲) مئے پت و پیرُکانی سرا مہر و
رہمتی کرتگ و

وتی پاکینِ ہما اَہد و گرارئے
یات و ثرانگی داشتگ.

۷۳) گوُن مئے پت اِبراہیما سئوگندی
ہم کرتگات،

کہ مارا چہ دژمنانی دستا ۷۴
برگینیت،

تانکہ بے تُرس و بیمّا پہ آیا
ہزمت بکنین و

آییئے چمّ و نِزرا وتی سَرجمین ۷۵
زندا

نیک و پاک بیین.

تئو، او منی چکّا! ۷۶

بُزین اَرشئے ہُدائے نبی زانگ
بئے،

چیا کہ تئو چہ ہداوندئے آگا
پیسر،

آییئے راہ و کِشکا تچک و تئیار
کنئے.

تئو آییئے کئوما اے زانتا دئیئے (۷۷)

کہ گۆن آیانی گناہانی پھلیا،
هْدا آیان رَکّینیت.

چیّا کہ مئے هْدا مهربان انت و (۷۸)

چه آییئے بیّکِ ساسینِ رهمتان
رؤچ چه بُرزین ارشا،
مئے زندمانا سر گَشیت،

تان په آیان کہ تھارؤکی و مَرکئے (۷۹)
ساہگا نِشتگ انت،

رژنایی ببکشیت و

مارا دیم په سُهّل و آسودگیئے
راہا رهشؤنی بکنت.

آ چُکّ، رُدان و مان پاکین روہا (۸۰)

زۆرمند بئیان آت. چە بنی اسرائیلیانی
نیاما زاهر بئیگا پیسر، گیابانان مَنت.

ایسا مَسیهئە پیدائش

① هما روچان، رومئە بادشاہ کئیسر
آگوستوسا جار جت و هکم کرت که رومئە
سَرجمِین مُلک مردم شماری کنگ بیت. ②
اے ائولی مردم شماری آت و آ وهدا،
کَویرینیوس سوریهئە والی آت. ③
هرگس په وتی نامئە نبشته کناینگا، وتی
پت و پیرکی شهر اشت.

④ ایسپ هم چه جلیئە شهر ناسرہا
در کیت و یهودیہئە شهر بئیت لہما شت.
بئیت لہم، هما شهر انت که بازیئ وهدە
پیسرا اوڊا داوود بادشاہ پیدا بوتگ آت.
ایسپ، بیہا چه داوودئە پدريچا آت،
پمیشکا په وتی نامئە نبشته کناینگا اوڊا
شت. ⑤ ایسپا، وتی دشتار، مَریم هم

گوڻ آت که آ، په چُکيا اُميتوار آت.

⑥ همے وهدا که آ بئيت لهما آتنت،

مريمے چلگ بئيگے ماه و روچ سرجم
بوتنت و ⑦ مردين چُکيے سرا چلگ بوت
که آبيے ائولي چُک آت. مريما وتي نُنک
گُديا پيتک و کاھدانيے تها واپينت، چيا که
په آيان مهمانجاها جاگه نيست آت.

په شيانکان پريشتگاني مستاگ

⑧ هما هند و دمگا، لهتين شيانک

هست آت که شيا گيابانا وتي رمگش
نگهپاني کرت. ⑨ آ شيا، اناگت هداوندے
پريشتگے آياني ديما آتک و چارين نيמگان
هداوندے مزنِيے شهم و رُژنایي درپشان
بوت. چه اِشيا، آيان سک ثُرسِت. ⑩ بله
پريشتگا گوشت: ”مُترسيّت، منا مستاگے
گوڻ انت که په شما بازين وشيے کاريت و
په سجّهين کئوما وشين مستاگے. ⑪ آ

اِس اِنْتِ كِه داوودئے شھر بُئیت لَہما
مروچی پھ شما رَکینوُکے پیدّا بوتگ کِه آ،
هُداوندین مَسیہ اِنْت. (۱۲) اِشیئے پَجّاه
آرگئے نشانی اِس اِنْت کِه شما کاہدانیئے
تھا، مان گُدیّا پیتکگین نُنکے گندیّت.

(۱۳) اناگت، چہ آسمانی پریشتگانی
لشکرا رُمبے آ پریشتگئے کِرا آتک و هُدا اِس
سپت و سنا کرت:

(۱۴) ”شان و شوکت بُرزین آرشئے
هُدایا بات و

زمینئے سرا سَهل و ایمنی

پہ ہما مردمان بات

کِه هُدا چہ آیان وِش و وِشنوُد
اِنْت.

(۱۵) وهدے پریشتگ پر ترّت و آسمانا

شتنت، شپانکان وت مان وتا شور کرت و
 گوشتش: ”بیایت بیئت لهما برئوین و همه
 سرگوست که اوڊا بوتگ و هداوندا مارا
 هال داتگ، وت بگندیں.“ (۱۶) گڑا آ، په
 اشتاپی راه گیت و هموڊا شتنت، ایسپ و
 مریمش در گیتکت و نئکش گهدائے تها
 دیست. (۱۷) نئکے گندگا رند، شپانکان اے
 چکے بارئوا هرچه که چه پریشتگان
 اشکتگات، مردم سهیگ کرتنت. (۱۸) آ
 مردمان که شپانکانی هبر اشکت، هئیران و
 هبکه منتنت. (۱۹) بله مریمه اے سجھین
 هبر، وتی دلا داشتنت و اشانی سرا باز پگر
 و هیالی کرت. (۲۰) شپانکان، هرچه که
 اشکتگ و دیستگات، په آیان هدايا سیت
 و سنا کنان پر ترنت، چیا که اے سجھین
 هما دئولا اتنت که گون آیان گوشگ
 بوتگات.

مزنین پرستشگاها ایسائے آرگ

(۲۱) ہشتمی روچا، وھدے نُنکے سُنّت
کنگے وھد آتک، آئیے نامِش ایسا پر
بست، ہما نام کہ ماتے لاپا کپگا پیسر،
پریشتگا پر کرتگات۔

(۲۲) وھدے مات و چکے چلگ شوڈیے
وھد ہلاس بوت، موسائے شریتے
رندگیریا، ایسپ و مریما ایسا اورشلیمے
مزین پرستشگاھا اورت تانکہ آیا
ہداوندے سپردہ بکننت، (۲۳) انچش کہ
ہداوندے شریت گوشیت: « ائولی ہر
مردین چک باید انت پہ ہداوندا ندریگے
ہساب کنگ بیت. » (۲۴) پہ کربانیگ کنگا
ہم آتکنت، تان ہما ڈئولا کہ ہداوندے
شریت گوشیت، ”جپتے شانٹل یا دو
گسانین کپوت“ ہئیرات بکننت۔

(۲۵) ہما وھدا اورشلیمے شہرا، شمون
نامین مردے ہستات کہ پھریزکار و
ہدادوستے ات و بنی اسرائیلیانی

رَکَيِنۆکئے رَهچار آت و هُڊائے پاکيَن روہ،
 گُون آيا گُون آت. (۲۶) پاکيَن روہا مِستاگ
 داتگات، تان وهدے کہ هُڊاوندئے مَسِيها
 مگنديت، آنمریت. (۲۷) چہ پاکيَن روہئے
 اِلہام و شُبَيِّنکا، مزنِيَن پرستشگاھئے
 پيشگاھا آتکگات. نون وهدے ايسائے پت
 و ماتا شَرِيَتئے راہ و رهبندانى سَرجم کنگا
 ايسا پاکيَن لوگا آورتگات، (۲۸) شَمونا
 ايسا زرت، دستانى دلا داشت، هُڊا سَنا و
 سَتا کرت و گوشتى:

(۲۹) ”او زورمندِيَن هُڊاوند! نون منا،
 وتى اے هِزمتکارا، اَنچَش کہ تئو وت
 لَبز داتگ،

چہ اے جھانا پِه وِشِي و
 سلامتى چست کن و وتى
 گَورا بېر،

(۳۰) چِيَا کہ من گُون وتى چَمَان چہ

تئی نیمگا

اے نجات و رگینگ دیستگ

۳۱ کہ تئو سَجھین کئومانی دیما پَدَر
کرت.

۳۲ آ پہ دگہ کئومان هُداے بارئوا
سرید کنوکیں رُژنِے بیت و

پہ تئی بنی اسرائیلی کئوما
پَهر و شانِے.

۳۳ وهدے ایسائے پت و ماتا آییئے
بارئوا شَمونئے اے هبر اِشکتنت، هئیران
بوتنت. ۳۴ شَمونا پہ آیان نیکیں دُوا کرت
و گوَن چُکئے مات، مَریما گوشتی: ”هدایا
اے چُک، پہ بازیں بنی اسرائیلیانی رگینگ
و بازیئیئے گار و بیگواه کنگا راه داتگ. اے
چُک نشانیے بیت، بله بازیئے آیاا نَمَیت.

۳۵ همے پیما آ، بازیئیئے دلانی رازان

پاشک کنت. او مَریم! تئو وتی زندا مزنیں
گم و اندوھے گندئے کہ آگم، زهمئے ڈئولا
تئی دلا کپ کنت.

۳۶ همودا، آشِرئے گبیلھئے یک جنینے
هست ات کہ نبیے ات. آیئے نام هئا ات و
آیئے پتئے نام پنوییل ات. امری مزن ات.
سور کنگا رند، هیت سالی گوَن وتی
لوگ واجها گوازیئتگات، ۳۷ بله رندا

جنوزام بوت. نون آیئے امر هشتاد و چار
سال ات و اییا چه مزنیں پرستشگاها دَن،
پاد ایَر نکرت. شپ و روچ، هُدا یا سنا و سَنا
کنان، وتی وهد په دوا و روچگ گوازیئت.
۳۸ آ هم، هما ساهتا آیانی کِرا آتک، هُدائے
شگری گیت و گوَن هما سَجْهین مردمان که
اورشَلیمئے رَکینگئے رهچار آتنت، گوشتی:
”اے چک هما رَکینوک انت.“

۳۹ وهدے ایسائے پت و ماتا هُداوندئے
شَریتئے سَجْهین راه و رَهَبند پوره کرتنت،

گڙا پر ترّت و جَلِیلا، وتی شهر ناسِرَها
آتکنت. (۴۰) آ چُک، رُدان و زورمند بئیان
آت. چه زانت و زانگا سرریچ آت و هُدائے
رهمتی گون آت.

گسانین ایسا مزنین پرستشگاها

(۴۱) ایسائے پت و مات، ایسپ و مریم،
هر سال سرگوزئی ائیدا، اورشلیما شتنت.

(۴۲) وهدے ایسایا دوازده سال بوت، وتی
هیل و آدتے پدا، ائیدا اورشلیما شتنت.

(۴۳) ائیدئیے روج که هلاس بوتنت، پر
ترگئی وهدا، گسانین ایسائے مات و پت
سهیگ نه اتنت و آ اورشلیما منت. (۴۴)

ائولی روجا، آیان وتی دلا پگر کرت بلکین
گون کاروانا گون انت، پمیشکا یک روجیئے
منزلا دیما شتنت. رندا، آییئے شوهازا در
کپتنت و چه وتی سیاد و پجاروکان آییئے
جستش گیت. (۴۵) بله ایسائے نگندگا پر
ترّت و په آییئے شوهازا، اورشلیما شتنت.

سئیمی روچا، آیان ایسا مزنین (۴۶)

پرستشگاهئے پیشگاها در گیتک که اوڊا آ،
شَریتئے زانوگرانی نیاما نِشتگات، آیانی
هبران گوَش دارگا ات و چه آیان جُست و
پُرس کنگا ات. (۴۷) سَجْهینِ اِشکنوُک چه
آییئے هوَشمندی و پَسْئوان هئیران اتنت.

وهدے ایسپ و مَریما آ دیست، (۴۸)

هئیران بوتنت. ماتا گوَن آیا گوشت: ”او
منی چُک! تئو چیا گوَن ما چُش کرت؟ من
و تئیی پت گوَن پریشانی تئیی شوهازا
بوتگین.“ (۴۹) ایسایا پَسْئو دات: ”شما چیا
منی شوهازا بوتگیت؟ زانا، نزانگو که من
باید انت وتی پتئے کارانی رندا بیان؟“ (۵۰)
بله آ ایسائے اے هبران سرید نبوتنت.

ایسا گوَن آیان پدا ناسِرها شت و (۵۱)

آیانی سَجْهینِ هبری گیت و مَنَّتنت. آییئے
ماتا اے سَجْهینِ هبر، وتی دلا داشتنت.

ایسا رُدان و چه زانت و زانگا سرریچ (۵۲)

بئان آت و هُدا و مردمان رۆچ په رۆچ
دۆست تر بوت.

پاکشودو کین یه یائے کُلو

(مَتَا ۱: ۳-۱۲؛ مَرکاس ۱: ۱-۸؛ یوهَنَّا ۱: ۱۹-۲۸)

① رومئے بادشاه، تیبریوس کئیسرئے
بادشاهیئے پانزدھمی سال آت. هما رۆچان،
پنتیوس پیلاتوس، یهودیہئے والی آت.
هیرودیس، جلیلئے هاکم آت. هیرودیسئے
برات پیلپس، اتوریه و تراھونیتیئے
هاکم آت و لیسانیاس، آبیلینیئے هاکم آت.

② هَنَّا و کئیاپا، آ وهدئے مسترین دینی
پیشوا آتنت. هما رۆچان، هُدائے کُلو

③ گیابانا زکریائے بچ، یه یائے سرا آتک.
یهیا، اُردنئے کئورئے دوین پهناتان هر جاگه
شت و هُدائے کُلو په مردمان رَسینت و
گوشتی: ”چه وتی گناھان پشومان بیئت،
توبه بکنیت و پاکشودی بکنیت که بکشگ
بیئت.“ ④ انچش که اے بارئوا اِشیا

نبیئے کتابا نبشته انت:

« گایابانا، گسے گوانک جنت:»

» ” هُداوندئے راها تئیار و«

» آییئے کِشکا راست و تچک
بکنیت.»

» سَجَّهَیْن گَنْڈ و دَرگ « پُر کنگ
بنت و«

» سَجَّهَیْن کوّه و جُمپ جَهل
آرگ بنت.»

» چپ و چوٹین راه تچک کنگ
بنت و«

» سَجَّهَیْن سرکپ و ایرکپ
همدپ و هَمَلَسُون کنگ
بنت.»

« جھانئے سجھیں مردم چہ هُداے (۶)
نیمگا»

« رَکّینگ و رَستگاری گندنت.»

(۷) وهده مردم په پاکشودی کنگا آتک
و مچّ بوتنت، یهیا یا گوَن آیان گوشت: ”او
سِیه مارزادگان! کئیا شمارا ڈاه داتگ و
گوشتگ که چہ هُداے آیوکیَن گهر و گزبا
رَکّت کنیت؟! (۸) آنچین کار بکنیت چہ
آیان پَدَر بیت که شما په دل چہ وتی
گناهان پشومان بوتگیت. وتی دلا پهر
مبندیت که ’ما ابراهیمئے نسل و اوّبادگ
این.‘ من شمارا گوشان که هُدا چہ اے
سنگ و ڈوکان هم، په ابراهیم چک و
اوّبادگ پیدا کرت کنت. (۹) نون تیر تئیار
انت درچکان چہ بُنا بگڈیت و هر درچکه
که شَرین بَر نئیاریت، گڈگ و آسا دئور
دئیگ بیت.“ (۱۰) مردمان جُست کرت:
”گڑا ما چے بکنین؟“ (۱۱) آیا پَسُو دات:

”اڳن گسڻا دو ڄامگ هست، يڳيا هما گسا
بدنت كه آيا هچ نڀست و اڳن گسڻا ڪرا
ورد و وراڪ هست، آيان هم بهر بڪنت.“

(۱۲) سُنڱي و مالياتگير هم په پاكشوديا
يهيائ ڪرا آتڪنت. جُستش ڪرت: ”او
استادا! ما چي بڪنين؟“ (۱۳) گرا آيا
گوشٽ: ”چه گيشينتگين ڪسا سا گيشتر
مگريٽ.“ (۱۴) سپاهيگان هم چه آيا
جُست گيت: ”ما چي بڪنين؟“ پَسئوي دات:
”په زور چه گسڻا زر مگريٽ و گسڻا سرا
دروگين تهمت مجنيٽ. وتي مَزئي سرا
گزران بڪنيٽ.“

(۱۵) مردم، هُداي واده داتگين
رَگينوکي انتزار و ودارا آتنت، پميشڪا
هئيا لش ڪرت كه بلڪين يهيا هما مسيه
انت؟ (۱۶) بله يهيا يا آ سَجَهين پَسئو داتنت
و گوشتي: ”من شمارا تهنا گون آيا
پاكشودي دئيان، بله يڪ انچين گسي آيگي

اِنتَ که آ چہ من زورمندتر اِنت و من آییئے
کئوشبندانی بوجگئے لاهک ہم نہ آن. آ
شمارا گون ھدائے پاکین روہ و آسا

پاکشودی دنت. (۱۷) آیا چہ بوچ و پگان
دائے جتا کنگ و گیشینگا، ھنشونے دستا
اِنت. جوھانا پاک و سلہ کنت و دانان امبارا
ایر کنت، بلہ پگ و پلاران انچش سوچیت
کہ آسش ھچبر نمریت. (۱۸) یھیایا، مردم
دگہ بازیں سر و سوچ و دلبڈی ہم دانت و
وشین مستاک، دئیان کرت.

(۱۹) بلہ وھدے یھیایا، جلیئے ھاکم
ھیرودیس پہ اے ھاترا سک مئیارگ کرت
کہ آیا گون وتی براتئے جن ھیرودیا،
ناراهین نژیگی ھستات و دگہ بازیں ردین
کاری ہم کرتگات، (۲۰) ھیرودیس وتی
گندگین کار گیش کرت و یھیایی گیت و
بندیگ کناينت.

ایسائے پاکشودی

۲۱) وهده يهيا بازين مردمان

پاکشودی دئگا ات، آيا ايسا هم پاکشودی
دات. وهده ايسا دوا کنگا ات، هما وهدا
آسمائے دپ پچ بوت و ۲۲) پاکين روہ،
کپوتیئے دروشما آيئے سرا اير نشت و چه
آسمانا تئوارے آتک که ”تئو منی دوستين
بچ ائے، من چه تئو باز وش و رزا آن.“

ايسائے بيہ و بنياد

(مَتَا ۱: ۱-۱۷)

۲۳) ايسايا کم و گيش سی سال ات که

وتی کاری بنگيچ کرت. مردمانی هئيال ات
که ايسا ايسپئے چک انت. ايسپ هاليئے
چک انت و چه هاليا رند: ۲۴) متات، متات
لاوی، لاوي ملکی، ملکی يئا، يئاي ايسپ،
ايسپ متاتيا، متاتياي آموس، آموس ۲۵)
ناهوم، ناهوم هسلي، هسلي نجای، ۲۶)

نَجَّاي مَهَت، مَهَتِ مَتَّاتِيَا، مَتَّاتِيَايِ شِمِي،
 شِمِي ايسُّپ، ايسُّپ يَهُودا، ^(٢٧) يَهُودايِ
 يوهَنان، يوهَنانِ ريسا، ريسايِ زِروبابل،
 زِروبابل شِيالتِيال، شِيالتِيالِ نيري، ^(٢٨)
 نيري مَلْكي، مَلْكي آدِي، آدِي كوسام، كوسامِ
 اِلمودام، اِلمودامِ اير، ^(٢٩) ايرِ يوشا، يوشاِ
 اِليازَر، اِليازَرِ يوريم، يوريمِ مَتَّات، مَتَّاتِ
 لاوي، ^(٣٠) لاوي شَمون، شَمونِ يَهُودا،
 يَهُودايِ ايسُّپ، ايسُّپ يُونان، يُونانِ اِلياكيم،
 اِلياكيمِ مَلِيَا، مَلِيَايِ مِينان، مِينانِ
 مَتَّاتا، مَتَّاتايِ ناتان، ناتانِ داوود، ^(٣٢)
 داوودِ يَسِي، يَسِي اَوْبَيْد، اَوْبَيْدِ بَوَّاز، بَوَّازِ
 سَلمون، سَلمونِ نَهشون، ^(٣٣) نَهشونِ
 اَمِيناداب، اَمِينادابِ اَرَم، اَرَمِ هِشرون،
 هِشرونِ پارِس، پارِسِ يَهُودا، ^(٣٤) يَهُودايِ
 اَكوب، اَكوبِ اِساك، اِساكِ اِبِراهيم، اِبِراهيمِ
 تَيِّرا، تَيِّرا ناهوَر، ^(٣٥) ناهوَرِ سُرُوج، سُرُوجِ
 رُئو، رُئوِ پالَج، پالَجِ اَبير، اَبيرِ شالَه، ^(٣٦)

شَالِه كئِینان، كئِینانِ اَرِپَكشاد، اَرِپَكشادِ
 سام، سامِ نوه، نوه لَمِیك، (۳۷) لَمِیك
 مِتوشالِه، مِتوشالِه هَنوك، هَنوكِ یارد، یاردِ
 مَهالایِل، مَهالایِل كِنان، (۳۸) كِنانِ اِینۆش،
 اِینۆش سئیت، سئیتِ آدم، و آدم چِه هُدائِ
 نِیمگا اِنَت.

شئیتان ایسایا چكاسیت

(مَتّا ۱: ۴-۱۱؛ مَرکاس ۱: ۱۲-۱۳)

(۱) ایسا، هُدائِ پاكین روها سرریچ،
 چِه اَرْدُنئِ كئورا پر تَرّت و پاكین روهِ،
 گیابانا آییئِ رهشۆن اَت. (۲) اودا شئیتانا
 ایسا تان چَل رۆچا چكاست. آ رۆچان آییا
 هِچ وراکِ نئوارت. وهده آ رۆچ هلاس
 بوتنت شدیگ بوت. (۳) شئیتانا گوشت:
 ”اگن تئو هُدائِ چُكّائِ، گُژا اِ سِنگا
 بگوش نكنِ بیت.“ (۴) ایسایا پَسئو دات:
 ”پاكین كتابا نبیسگ بوتگ كه « مردم تهنا
 په نان زندگ نبیت.“

۵ گڑا شئیتانا آ، یک بُرزین جاگھیا

برت و پہ یک دمانے دنیاے سجھین

بادشاہی پیش داشتنت و ۶ گوشتی:

”من اِشانی سجھین وِس و واک و شئوکتا

ترا دئیان، چیا کہ اے منی دستا کپتگ انت

و من هرگسا بلوٹان، دئیانش. ۷ پمیشکا،

اگن تئو منا پرستش بکنے، اے سجھین

تئیگ بنت. ۸ ایسیا پَسُو دات: »

”پاکین کتابا نبیسگ بوتگ: وتی ہداوندین

ہدایا پرستش بکن و تھنا ہمائیئے ہزمتا

بکن.“

۹ رندا، شئیتانا ایسا اورشلیما برت،

مزنین پرستشگاھے دیوالے بُرزترین

جاگھا اوشتارینت و گوشتی: ”اگن تئو

ہدائے چک اے گڑا و تا چہ ادا جہلاد دئور

بدے. ۱۰ چیا کہ پاکین کتابا نبیسگ

بوتگ:

» ہدا پہ تئی نگہپانیا وتی

پريشتگان هُڪمَ ڪنت» و

۱۱ «آ، ترا وٽي دستانِي دلا دارنت»

«تان تئي پاد ڏوڪيا ملگيت.»

۱۲ ايساِيا پَسُو دات: ”پاڪين ڪتاب

چُش هم گوشت: » وٽي هُداوندين هُدايا
مچڪاس و آزمائش مڪن.»

۱۳ شئيتانا، وهده وٽي سَجَهيَن

چڪاس هلاس ڪرتنت، ايساِياي په دگه
شرترين وهده و موهيا اِشت و شت.

چه ناسرَها ايسائے در ڪنگ

۱۴ گڙا ايسا گون پاڪين روهه زور و

واڪا جليلا پر ترّت و آبيئے نام و تئوار آ

سَجَهيَن دمگا سربوت. ۱۵ ايساِيا آياني

گنيسهاني تها تاليم دات و سَجَهيَن مردمان
آ ستا ڪرت و ساڙات.

۱۶ گڑا، ناسِرہا شت، همؤدا کہ رُستگ
 و مزن بوتگأت. شَبَتئے روچا، وتی هیل و
 آدتئے سرا گنيسہا آتک. اوڈا پہ وانگا
 ۱۷ اوشتات. اِشئيا نبیئے کتابش آییئے
 دستا دات. اَنچش کہ آييا پچ کرت، چمّی
 پہ ہما بھرا کیت کہ گوشتیت:

۱۸ » » ” هُداوندئے روہ منی سرا اِنت،«

» آييا منا روگن پر مُشتگ«

» تانکہ وار و نیزگاران وشین
 مستاگے برسینان،«

» منا دیمی داتگ کہ بندیگ و
 اَسیران آزاتیئے بشارتا بدئیان و«

» پہ کوّران بیناییئے مستاگا
 برسینان،«

» زلم دیستگینان برگینان و«

» هُداوندئ مِهَر و رَهْمَتئ (۱۹)
سائئ بشارتا بدئيان.»

(۲۰) گُڙا، ايسايا كتاب پيٽڪ، گنيسهئ
هزمتكارئ دستا دات و نِشت.
پرستشگاهئ سَجْهين مردم آيئ نيَمگا
چارگا اَتنت. (۲۱) ايسايا گون آيان گوشت:
”مروچي گون شمئ گوش دارگا، پاكين
كتابئ اء نبشتهئ راستي پگا و سرجم
بوت.“ (۲۲) هرگسا په آيا شَرين گواهيه
دات و چه آيئ پرمهرين هيران، سَجْهين
مردم هئيران و هَبْگه منتنت. گوشتش:
(۲۳) ”بارين، اء هما ايسپئ چك نه انت؟“
ايسايا گون آيان گوشت: ”من دلجم آن شما
اے بتلا په من كاريٽ كه ’اگن تئو داكترئ
ائے گُڙا پيسرا وتا ذراه بكن. هما مؤجزه كه
ما اِشكتگ تئو كپرنا هوما كرتگ انت، آيان
اِدا وتي شهر و هَنكِنا هم پيش بدار.“ (۲۴)
گيشي كرت: ”شمارا راستين گوشان، هچ

(۲۵) نبیّا وتی شهر و ھنکینا شرب نیست.
 دلجم بیّت کہ ایاس نبیّے زمانگا، وھدے
 تان سّے و نیم سالا آسمانے دپ بند بوت
 و سجھین مُلکا مزین دُگالے کپت، اِسرائیلا
 بازین جنّوزامے هست ات. (۲۶) بله ایاس
 په کُمکا چه آیان یگیّے کِرا هم راه دئیگ
 نبوت، تھنا سئیدونے شهر سَرِیھا، په یک
 جنّوزامیّے کُمکا رئون دئیگ بوت. (۲۷)
 همے پیما، ایشا نبیّے زمانگا، اِسرائیلا
 بازینے سیّہ گرّے نادرایا گپتگ ات، بله یگے
 هم ذراہ نبوت. تھنا نۆمان نامین مردے
 رگت کہ آ سوریّهے مُلکا نندوک ات.

(۲۸) چه اے ھبرانی اِشکنگا، گنِسَهے
 نِشتگین مردم زھر گپتنت. (۲۹) پاد آتکنت
 و ایسا اِش تیلانک دئیان چه شھرا در کرت
 و ھما کوّھے گشگا برت کہ شھر آ کوّھے
 سرا اڈ بوتگ ات، تانکہ جہلاد دئوری
 بدئینت. (۳۰) بله ایسا چه مردمانی نیاما

در آتک، وتی راہی گپت و شت.

یک مردیئے جنئے در کنگ

(مَرکاس ۱: ۲۱-۲۸)

۳۱ رندا، ایسا گپرناہوما شت، کہ

جلیئے دمگئے شہرے. شبتئے روچا،

پرستشگاہئے تھا مردمی تالیم دانت. ۳۲

ایسائے تالیمانی گوش داروک چہ آیئے
ہبرانی اشکنگا ہئیران آنت، چیا کہ آییا
گون واک و اہتیار، گپ و ثران کرت.

۳۳ گنيسہئے تھا یک مردیا کہ آییا جنئے

پر ات، کوگار کنانا گوشت: ۳۴ ”او ایسا

ناسری! ترا گون ما چہ کار انت؟ آتکگئے کہ
مارا گار و تباہ بکنئے؟ من زانان تئو کئے
ائے، تئو ہدائے گچین کرتگین ہما پاکین

ائے. ۳۵ ایسایا جن ہگل دات و گوشتی:

”وتی دپا بدار و اے مردا یلہ دئے!“ جئا

مردمانی دیما آ مرد زمینا دئور دات و

اَنچُش در آتک که آ مردا هچ نُکسانے
نرست.

چہ اے کارا سَجَّهین مردم هئیران (۳۶)
بوتنت و وت مان و تا گوشتیش: ”اے چوئین
هبرے؟! گوَن واک و اِهتیارے جَنان هُکم
دنت و آ هم مردمان یلَه کنت.“ (۳۷) نون،
کِر و گورے سَجَّهین هَلک و هَنکینان،
ایسائے نام و تئوار پَرشت و شنگ بوت.

دَرهَبکشی و هُدائے کَلئو

(مَتّا ۸: ۱۴-۱۷؛ مَرکاس ۱: ۲۹-۳۹)

ایسا چہ گنيسَها در کپت و شَمونئے (۳۸)
لَوگا شت. شَمونئے و سِیگ، ثرندین تِپِیا
گپتگات. شَمونئے لَوگئے مردمان، پِه آییئے
دُراه کنگا گوَن ایسایا دزبندی کرت. (۳۹)
ایسا شت، آییئے گشا اوشتات و تپی هگل
دات. هما دمانا تپی سست و پِه آیانی
هزمت کنگا پاد آتک.

۴۰ روئندا، مردمان هر ڈئولين نادره
 ايسائے کرا اورتنت و آيا نادرهانی سرا
 دست پر مُشت و ذراه کرتنت. ۴۱ جن،
 چه بازين مردمان در آتکنت و کوکار کنان
 گوشتيش: ”تئو هُداے چکّ ائے،“ چيا که
 آيان زانتگات، آ هُداے هما گچين کرتگين
 مسيه انت. بله ايسايا هگل دئيان بيتئوار
 کرتنت.

۴۲ وهده روچ بوت، ايسايک گستا و
 پناهين جاگهيّا شت. مردم آيئے شوهازا
 آنتت. وهده آيان ايسا ديست، گوشتيش:
 ”گوّن ما بجلّ و مارا يله مدئے.“ ۴۳
 ايسايا گوشت: ”منا هُداے بادشاهيئے
 مستاک، آ دگه شهران هم رسينگی انت،
 چيا که هُدايا منا په همے کارا راه داتگ.“
 ۴۴ گزا يهوديّهئے سجّهين گنيسهان،
 وشين مستاگی جار جت.

ايسائے اولی مرید

① يک رَندے ايسا گنيسار تئے

مَزَن گورمئے لَمبا اوشتاتگات و مردم
هُدائے هبرانی گوْش دارگا، يکدوميا تيلانک

دئيان، آيئے چپ و چاگردا مِچ اَتنت. ②

آيا، گورمئے کِرا دو بوجيگ ديست.
ماهيگير چه بوجيگان اير کپتگ اَتنت و

وتی دام و ماهوران شوْدگا اَتنت. ③

ايسا چه هما بوجيگان يکيا که شمونئيگ
اَت، سوار بوت. چه شمونا لوْتی بوجيگا
چه تئيابا کَمے دور ببارت. رندا نشت و چه
همودا مردمانی تاليم دئيگا لگت.

④ وهده هبری هلاس بوتنت، گوْن

شمونا گوشتی: ”بوجيگا گورمئے
جُهلانکیان ببر و وتی داماَن په ماهيگئے

شکارا آيا دئور بدئييت.“ ⑤ شمونا

گوشت: ”واجه! دوشي ما سَجْهين شپ
دلسياهی کشتگ و مارا هچ ماهيگ دستا

نکپتگ، بله نون که تئو گوَشئے، من دامان
 آيا دئور دئيان. “ (۶) آيان دام آيا دئور
 دانت و همينچک ماهيگش گيت که دام
 درگی بوتنت. (۷) پميشکا، دومی
 بوجيگئے نشتگين همكارش، گون اشاره په
 كُما تئوار كرتنت. آ آتكت و دوين بوجيگ
 چه ماهيگا همينكدر پُر بوتنت که آيا بُدگی
 آتنت.

(۸) وهدے شمون پئرسا اے كار
 ديست، چه ئرسا ايسائے يادان كيت و
 گوشتی: ”او هداوندا! منا يله دئے و برئو،
 چيا که من گنهكارے آن. “ (۹) چه بازين
 ماهيگانی شكارا، شمون پئرس و آيئے
 سجھين همكار هئيران آتنت. (۱۰) همے
 ڈئولا، زبديئے دوين چك، آكوب و يوھنا که
 شمونئے شريكدار آتنت، هم هئيران بوتنت.
 ايسايا گون شمونا گوشت: ”مئرس! تان
 اے وهدا تئو ماهيگ شكار كرتگ، چه اِد و

رَند مردمانی دلان شکارَ کنئے۔“ (۱۱) پدا
 آیان وتی بوجیگ و دام تئیا با آورتنت و
 وتی سجھین کار و بار یلہ دانتت و ایسائے
 ہمراہ بوتنت۔

گریئے ذرہبکشی

(مَتّا ۸: ۲-۴؛ مَرکاس ۱: ۴۰-۴۵)

(۱۲) دگہ روچے، ایسایک شہریّا ات۔
 اوّدا مردے سرا تان پادا سیّہ گرّے ناذراہیا
 گپتگات۔ وھدے ایسایا دیست، آتک و
 دیم پہ چیر کپت، دزبندی ای کرت: ”او
 واجہ! اگن تئو بلوٹئے منا وّش و پلگار کرت
 کنئے۔“ (۱۳) ایسایا وتی دست شہارت،
 دستی پر مُشت و گوشتی: ”مَن لوٹان۔
 ذراہ و پاک ببئے!“ ہما دمانا، سیّہ گرّا مرد
 یلہ دات۔ (۱۴) ایسایا آھکم دات و گڈن
 کرت: ”اے ہبرا گوّن ہچکسا مگوّش، بلہ
 برئو، وتا دینی پیّشوایا پیّش بدار و پہ
 وتی پاک و پلگاریا، ہما کُربانیگ کہ

موسائے شَرِیتا نبیسگ بوتگ، هئیراتی بکن
تانکه په آیان گواه و شاهدیے بیت. (۱۵)

بله ایسائے نام و تئوار انگت هم هر جاه
شنگ و تالان بوت و بازیڼ مردم په آییئے
هبرانی گوښ دارگ و وتی ناجوژیانی ذراه
کناینگا آتک و آییئے کِرا مچ بوتنت. (۱۶)
ایسا گیشتر، چه مردمان دور، گستا و تهنا،
بر و گیابانان دوا کنگا ات.

لنگ و مُنډین مردیئے ذره‌بکشی

(مَتا ۹: ۲-۸؛ مَرکاس ۱: ۲-۱۲)

(۱۷) یک روچه، ایسا درس و سبک
دئیگا ات. لهتین پریسی و شَرِیتئے استاد،
که چه جلیل و یهودیهئے سجّهین میټگان
و چه اورشلیما آتکگات، همودا
نِشتگاتنت. په نادراہانی ذراه کنگا،
هداوندئے زور و توان گوڼ ایسایا گوڼ ات.
(۱۸) هما وهدا لهتین مردما، تهتئیئے سرا
یک لنگ و مُنډین مردے گوڼ ات و آتکنت.

آيان باز جُهد ڪرت ڪه آيا ايسائے ديما
 بيارنت، (۱۹) بله چه مردمانی بازين مچيا،
 آيان لوگئے توکا آتڪ نڪرت. پميشڪا،
 نادراھش زرت، لوگئے سرا سر ڪپنت و
 نادراھش گوڻ تھتا چه بانئے سرا جھلاد،
 ايسائے ديما اير دات. (۲۰) وهدے ايسايا
 آيانی اے باور ديست، گوشتی: ”او منی
 دوست! تئی گناه بکشگ بوتنت.“ (۲۱) چه
 ايسائے اے هبرا، پریسی و شريتئے اے دگه
 زانوگر، که اوڊا نشتگ آنت، پگر کنگا آنت:
 ”اے کئے انت که کپر کنت؟! ابيد چه هدائے
 جندا، دگه گس گناهان پهل ڪرت و بکشت
 نکنت.“ (۲۲) بله ايسايا آيانی دلے هال و
 هبر زانتنت و گوشتی: ”شما چيا وتی دلا
 چشين هيال ڪاريت؟“ (۲۳) ڪجام هبرئے
 گوشگ آسانتر انت: ”تئی گناه بکشگ
 بوتگ انت، يا: ’پاد آ، برئو؟‘“ (۲۴) بله تان
 شما بزانييت، منا که انسانئے چک آن، اے
 دنيايا گناهانی پهل کنگئے واک و اهتیار

هست...“ پدا گوَن آ لَنگا گوشتی: ”...ترا
 گوشان، پاد آ، وتی تَہت و گندلان بزور و
 لوگا برئو.“ (۲۵) هما دمانا، مرد سجھینانی
 دیما پاد آتک، وتی تَہت و گندلی بڈا
 کرتنت و ہدایا سِپت و ستا کنان لوگا شت.
 (۲۶) چہ اے کارئے گندگا، اوڈئے نِشتگیں
 مردم ہئیران و ہبکہ بوتنت، ہدایش ستا
 کرت و ساڑات و پہ تِرسے گوشتیش:
 ”مرؤچی ما چوئین بہ مانگیں کار
 دیستگ!“

لاویئے لوٹگ

(مَتّا ۹: ۹-۱۳؛ مَرکاس ۲: ۱۳-۱۷)

(۲۷) رَندا، ایسا ڈنا در آتک و لاوی نامین
 یک سُنگی و مالیاتگیریں مردے دیستی،
 کہ وتی کارئے جاگھا نِشتگات. ایسایا
 گوشت: ”بیا، منی رَندگیریا بکن.“ (۲۸)
 لاوی پاد آتک و سجھین چیزِ یلہ دانت و
 آییئے ہمراہ بوت.

۲۹ گڙا لاويا وتي لوڳا په ايسائے شرياء،
 پرمڙاهين مهمانيه کرت. اے مهمانيا، بازين
 مالياتگير و لهتين دگه مردم گوڻ آيان گوڻ
 ات. ۳۰ پريسي و آيان شريتے زانوگران،
 گوڻ ايسائے مريدان گلگ کنانا گوشت:
 ”شما چيا گوڻ سُنكي و گنهكاران يگين
 وائے سرا وريت و نوشيت؟“ ۳۱ ايسايا
 گوشت: ”ذراه و سلامتین مردمان، داکتر
 پکار نه انت، نادرهان داکتر پکار انت. ۳۲
 من په پهریزکاران نئیاتکگان، گنهکارانی
 لوڻگ و گوانک جنگا آتکگان، که آچه وتي
 سلين کاران تئوبه بکننت.“

روچگئے بارئوا

(مَتَا ۹: ۱۴-۱۷؛ مَرکاس ۲: ۱۸-۲۲)

۳۳ لهتين، چه ايسايا جُست کرت:
 ”يَهياے مريد گيشتر روچگ دارنت و زگر
 و ذوا کننت. پريسياني مريد هم انچش
 کننت، بله تئي مريد مدام ورننت و

نۆشت.“ (۳۴) ایسایا گوشت: ”سورئے

مهمان، تان وهدے که سالۆنک گوڭن آیان
گوڭن انت، په روچگئے دارگا هج کنگ بنت؟

(۳۵) بله وهدے کئیت که سالۆنک چه آیان

جتا کنگ بیت، گزّا آ روچگ بنت.“

(۳۶) ایسایا اے مسال هم دات:

”هچگس چه نوکین یشکیا چنڈے نبریت و

کوھنن یشکا پچ و پینگ نجت و اگن
چش بکنت نوکین یشکا دریت. کوھنن
یشک هم گوڭن نوکین پچا ڈئولدار نبیت.

(۳۷) همه ڈئولا، هچگس نوکین شرابا

کوھنن زگان مان نکنت، چیا که نوکین
شراب، زگا تراکینیت. شراب رچنت و زگ

هم زئوال بیت. (۳۸) نوکین شراب، باید

انت نوکین زگا مان ریچگ بیت. (۳۹) گسے

که کوھنن شرابے ورگا هیلدار انت،
نوکین شراب نئوارت. په آیئے دلا کوھنن
شراب تامدارتر انت.“

۱) یِک بَرے شَبَتَّے رُوچا، ایسا چہ

گندمی کِشاران گوزگا ات. آییئے مرید
گندمی ھوْشگان سِندگ و گوْن وتی دستان
مُشگ و ورگا اتنت. ۲) گڑا چہ پَرِسیان

لھتینا گوشت: ”چیا اَنچین کار کَنیت کہ
شَبَتَّے رُوچا رئاوا نہ انت؟“ ۳) ایسایا

پَسَّو دات: ”زانا، شما نئوانتگ، وھدے
داوود و آییئے ھمراہ شدیگ بوتنت، گڑا

داوودا چے کرت؟ ۴) آ، ھدائے پاکین لوْگا
شت، ھدائے ناما ھما ھئیراتی و پاکونڈین

نگنی زرت، وارتننت و وتی ھمراھانا ھم پہ
ورگا داتی، کہ آیانی ورگ تھنا پہ دینی

پیشوایان رئاوا ات. ۵) پدا ایسایا گوْن

آیان گوشت: ”منا، کہ انسانے چک آن،
شَبَتَّے رُوچے اِھتیار ھست.“

مُنڈین مردیئے ذرھبکشی

۶ دگه شَبَتَّئِے رُوچِے، ايسا گنيسَها

شت و مردمانی تاليم دئيگا گلايش بوت.
هموڊا، يک مردے ات که راستين دستی

هَشک و مُنڊُ ات. ۷ شَرِيتَّئِے زانوگر و

پَريسِي، ايسايا چارگا اتنت و يک نيموئيئِے

شوهازا اتنت که اگن اے مردئِے دستا

شَمبِهئِے رُوچا ذِراه بکنت، گِڙا ما آيئِے سرا

شَبَتَّئِے رُوچا کار کنگئِے بُهَتاما جَت کنيِن.

۸ ايسايا آيانی دئِے هال و هبر زانت.

گوَن مُنڊِين مردا گوشتي: ”پاد آ، بيا ديما

بوشت، مردم ترا بگندنت!“ آ مرد پاد آتک و

اوشتات. ۹ گِڙا ايسايا چه مردمان

جُست کرت: ”نون منا بگوشتي که شَبَتَّئِے

رُوچا نيکی کنگ رئوا انت يا بدی؟ انسانئِے

زندئِے رَکِينگ رئوا انت، يا کُشگ و گار

کنگ؟“ ۱۰ گِڙا سَجَّهينانی نيِمگا چارت و

گوَن آ مردا گوشتي: ”دستا شهار دئِے!“ آييا

اَنچش کرت و دستی و ش و ذِراه بوت. ۱۱

شَرِيتَئِ زانوگر و پَرِيسِی سَک زَهر گِپَتنت
و وِتا مان وِتا شُور و سَلاهِش کَرت کِه
گُون ايسَایا چَے بکنت.

دوازده هاسين کاسِدئِے گچين کنگ

- (۱۲) هما وهدا يک رُچَے، ايسَا پِه دُوا
کَنگا کُوها شت و سَجَهِين شِپِی گُون هُدايا
پِه دُوا گوازيَنت. (۱۳) وهدَے رُچ بَوت،
اَيِيا مَريد وِتي کِرا لَوُتنت و چِه اَيان
دوازده گَس گچين کَرت و وِتي هاسين
کاسِد ناميَنتنت. (۱۴) اَيانی نام اِش اَنت:
شَمون کِه ايسَايا اَيِئِے نام ”پِثْرس“ پَر
بست، اَيِئِے بَرات اَنذَرياس، اَکوب، يوهَنّا،
پيلِپُس، بَرَتولوما، (۱۵) مَتّا، توما، هَلِپِئِے
چُکّ اَکوب، شَمون کِه اَيِئِے پَنّام
”سَرمچار“ اَنت، (۱۶) اَکوبِئِے چُکّ يَهُودا و
يَهُودا اِسْکَريوتی کِه رَندا ايسَايی دُرُوهْگِی
و دژمَنانی دِستا دِئِیگی اَنت.

ایسّا گۆن مریدان چہ کؤھا ایّر (۱۷)

کپت و یک پت و پچین جاگھیا اوشتات.

چہ آییئے مریدان بازیئے اوڈا ات. چہ

یہودیہ، اورشلیم و سور و سئیدونئے

تئیاب گورئے مردمان، مزنین رُمبے ہم آتک

و مچ بوت. (۱۸) مردمانی اے مزنین مچی،

پہ آییئے ہبرانی گوش دارگ و وتی

ناذراہیانی ذراہ کنائنگا آتکگات. آ کہ

پلینتین روہان دُچار آتنت ہم ذراہ کنگ

بوتنت. (۱۹) مردمان ایسّائے دست پر

کنگئے کوشست کرت، چیا کہ چہ آییّا یک

آنچین واک و توانے در آیگا ات کہ

سجھینی ذراہ کرتنت.

بژن و بہتاوری

(مَتَا ۱: ۵-۱۲)

(۲۰) ایسایا وتی مریدانی نیمگا چارت و
گوشتی: ”بہتاور ایت شما کہ وار و بزرگ
ایت، چیا کہ هُدائے بادشاہی شمئیگ انت.
(۲۱) بہتاور ایت شما کہ انون شدیگ ایت،
چیا کہ سیّر بیّت. بہتاور ایت شما کہ انون
گریوان ایت، چیا کہ گندان بیّت. (۲۲)

بہتاور ایت شما، وهدے مردم پہ انسانے
چکئیگی شمارا آزار دئینت و چہ وت دور و
گستا کنت، دژمان دئینت و بنام کنت. (۲۳)
آ روچا، شادکامی بکنیت و گلا بال بیّت،
چیا کہ آسمانا شمئے مژ سک باز انت. آیانی
پت و پیرینان ہم گوّن نبیان ہمے ڈئولا
کرتگ.

(۲۴) بلہ بژن و آپسوز پہ شما کہ
هستؤمند ایت، چیا کہ شمارا آرام و
آسودگی رستگ. (۲۵) بژن و آپسوز پہ شما
کہ انون سیّر ایت، چیا کہ شدیگ بیّت. بژن
و آپسوز پہ شما کہ انون گندان ایت، چیا

که گمناک و گریوان بیټ. (۲۶) بژن و
 آپسوز په شما، وهدے که سجھین مردم
 شمارا ستا دئینت و ساژاينت، چیا که آیانی
 پت و پیرینان هم گون دروگین نبیان،
 انچش کرت.

مهر

(مټا ۵: ۳۸-۴۸؛ ۱۲: ۷)

(۲۷) او منی گوش داروکان! شمارا
 گوشان که گون وتی دژمنان مهر بکنیت و
 گون آیان هم که چه شما نپرت کنت،
 نیکی بکنیت. (۲۸) په آیان که شمارا بدین
 دوا کنت برکت بلوئیت، په آیان که شمارا
 آزار دئینت نیکن دوا بلوئیت. (۲۹) اگن
 گسیا ترا شهmate جت، وتی دومی گبا هم
 آییئ نیمگا بترین و اگن گسیا تئی کباه
 پچ گیت، بلی که تئی پشکا هم ببارت. (۳۰)
 اگن گسے چه تئو چیزے لوئیت، بدئی ای،
 اگن گسے تئی چیزے په زور ببارت، پدا

ملوٽي. (۳۱) گون دگران هما ڏولا نيڪي
بڪنيت كه چه آيان لوٽيت.

(۳۲) اگن شما تهنا گون همایان مهر
بڪنيت كه گون شما مهر كننت، گرا شما
چونين سوڀ و پائڳي گتگ؟ اے كار،
گنهكاراني دستا هم بوت كننت. (۳۳) اگن
شما گون همایان نيڪي بڪنيت كه گون شما
نيڪي كننت، گرا شمارا چه پائڳي رسيت؟
گنهكار هم انچش كننت. (۳۴) اگن شما تهنا
همایان وام بدئييت كه اميت كشييت
زرتگين وامن دات كرت كننت، گرا شمارا
چه مڙے رسيت؟ گنهكار هم گنهكاران وام
دئينت و پدا پچ گرننت. (۳۵) بله شما گون
وتي دژمنان هم مهربان بييت، گون آيان
نيڪي بڪنيت، وامش بدئييت و پدا
ملوٽيت. اے ڏولا، شمارا چه هڏائے نيما،
مزين مڙے رسيت و شما مزن شائين
هڏائے چك بييت، چيا كه آ، گون ناشگر و

بدکاریں مردمان ہم مهربان انت۔ (۳۶) ہما
ڈئولا کہ شمئے آسمانی پت رَہمدل انت،
شما ہم رَہمدل بیئت۔

اٹیپ و ایراز مگریت

(۳۷) دگران ایّر مجنیت و ایراز مگریت،
تانکہ شما ایّر جنگ مبیّت۔ گسیّا مئیاریگ
مکنیت، تانکہ مئیاریگ کنگ مبیّت، دگران
پہلّ کنیت و بیکشیت تانکہ پہلّ کنگ و
بکشگ بیّت۔ (۳۸) بدئیّت تان شمارا ہم
دئیگ بیت۔ شمئے داتگینانی بدلا، سرریچ
و دیادیپن کئیل و پیمانہ، شمئے کُٹا
ریچگ بیت، چیا کہ، گون هر کئیلّا
بدئیّت، گون ہما کئیلّا شمارا دئیگ بیت۔“

(۳۹) اے مسالی ہم پہ آیان آورت:
”کورے چہ پیما دگہ کوریا راہا پیش
داشت کنت؟ هر دوین چاتا نکپنت؟ (۴۰)
شاگرد چہ وتی استاد زانتکارتَر نبیت، بلہ

هما كه رُست و رُدوَمَ گيپت و چه تالِیما
سررِیچَ بیت، وتی استادئِ دُولَا بوَت
كنت.

چیا وتی براتئِ چمَّئِ پیلاشکا (۴۱)

گندئِ، بله وتی چمَّئِ بُندا نگندئِ؟ (۴۲)
وهده تئو وتی چمَّئِ بُندا نگندئِ، چوَن
وتی براتا گوشتِ کنئِ: 'بِلَ که تئیی چمَّئِ
پیلاشکا در کنان؟' او دوپوُستِین شتَلکارا!
پیسرا وتی چمَّئِ بُندا در کن، رندا تئیی
چمَّ پَچَ بنت و وتی براتئِ چمَّئِ پیلاشکا
گشتِ کنئِ.

درچک و درچکئِ بر

(مَثَا ۱۷:۷-۲۰؛ ۳۲:۱۲-۳۵)

هچَ شَرِّین درچکِ سِلِّین بر و نیبگ (۴۳)

نئیاریت و نه سِلِّین درچکِ شَرِّین بر و
نیبگِ کاریت. (۴۴) هر درچک، چه وتی برا
زانگ بیت. نه چه دَنگرانِ اِنجیر چَنگ بیت

و نه چه ڈولڪا انگور. (۴۵) شَرِّين مردم،

وتی دلے هزانگے ایڙ کرتگین نیکیان، چه
وتی دپ و زبانا در کنت و سلین مردم،
وتی دلے اَمبارے ایڙ کرتگین گندگیان، چه
وتی دپ و زبانا ریچیت. چیا که هرچه
مردمے دلا بیت، هما چه آیئے دپا در
کئیت.

باور و کرد

(مَثَا ۲۴:۷-۲۷)

وهدے شما منی هبرانی سرا کار (۴۶)

نکنیت، گزا چیا منا 'هداوند، هداوند'

گوشیت؟ (۴۷) آ گس که منی هبرانی

اشکنا کئیت و آیانی سرا کار کنت، من

شمارا پیش داران که آ، کئی پیما انت.

آهما بان بندین اُستائے ڈئولا انت که (۴۸)

په لوگے بندگا چلی جُهل بُرت و بُردی

تَلارے سرا ایڙ کرت. وهدے هار و هیرۆپ

آتک، هارا آ لوگ سُرینت نکرت، چیا که مُهر

و مُهڪم بندگان بوتگات. (۴۹) بله گسے که
 منی هبران گوش داریت و آیانی سرا کار
 نکنت، هما مردمئے پیما انت که لوگی بے
 بُردا بست. وهدے هار و هیرۆپ آتک، لوگ
 هارا ملت، کپت و پھک وئیران بوت.

پئوجی آپسرئے باور

(مَتَا ۵: ۱۳؛ یوهَنَّا ۴: ۴۳-۵۴)

(۱) وهدے ایسایا گۆن مردمان وتی

هبر هلاس کرتنت، کپَرنا هوما شت. (۲)
 اوډا، یک رومی پئوجی آپسریا، هزمتکارے
 هست ات که آییا باز دؤست ات. آ هزمتکار،
 سک نادره و مرکِگ ات. (۳) وهدے آ

پئوجی آپسر ایسائے بارئوا سَهیگ بوت،
 آییا یهودیانی لهتین کماشین مردم ایسائے
 کِرا راه دات تان آییئے مِنتگیریا بکننت و
 بگوشنتی که بیئیت و آییئے هزمتکارا ذراه
 بکنت. (۴) آ یهودی کماش ایسائے کِرا

آتکنت، آییئے مِنتش گپت و گوشتش: ”اے

پئوجی آپسر کرزیت کہ تئو پہ آییا اے کارا
بکنئے. (۵) چیا کہ مئے کئومئے دؤزواہ
انت. مئے گنیسہ ہم ہماییا اڈ کناپنتگ.

(۶) ایسا آیانی ہمراہ بوت و شت.
وہدے لوگئے نزیکا رستنت، پئوجی آپسرا
وتی لہتین دؤست کاسد کرت و پہ ایسیا،
کئوی رئوان دات: ”او ہداوند! وتا
زہمتوار مکن. من نکرزان کہ تئو منی لوگا
بیائے و (۷) من پہ وت اے لاهکیا ہم
نگندان کہ تئی کرا بیایان. تئو تہنا حکم
بکن، منی ہزمتکار ذراہ بیت. (۸) چیا کہ
من ہم وتی مسترانی حکمئے چیرا آن و
منی دستئے چیرا ہم سپاہیگ هست. اگن
گسیا حکم بکنان ’برئو، آ رئوت و اگن گسیا
بگوشان ’بیا، آ کئیت. اگن وتی ہزمتکارا
بگوشان ’اے کارا بکن، آ کنت.“

(۹) وہدے ایسیا اے ہبر اشکت،
ہئیران بوت و دیمی گوئن وتی ہمراہین

مردمان کرت و گوشتی: ”شمارا گۆشان،
 من چُشپِن مَهرپِن سِتک و باور اِسرائیلیانی
 نیاما هم ندیستگ.“ (۱۰) وهده پئوجی
 آپسره کاسِد پر ترّت و لوگا آتکنت،
 دیستیش که هزمتکار وش و دُراه اِنِت.

جنوزامیئے چُکّے زندگ کنگ

(۱۱) دیر نگوست، ایسا گۆن وتی مرید
 و دگه بازیِن مردمانی همراهیا، نایین نامپِن
 شهریا شت. (۱۲) وهده شهرئے دروازگئے
 نَزیکا رست، دیستی مردم یک مُردگے چه
 شهر اِ دُن برگا اِنِت که آ وتی جنوزامپِن
 مائے یگپِن چُکّ اِت. شهرئے بازیِن مردم
 هم، گۆن آ جنوزاما گۆن اَتنت. (۱۳) وهده
 هُداوندپِن ایسایا آ جنوزام دیست، آییئے
 سرا سک بَزگی بوت و گوشتی: ”مگریو.“
 (۱۴) نَزیک اِتک و مُردگئے تَهتی دست پر
 کرت، مُردگئے کوپگ دئیوک اوشتانت.
 ایسایا مُردگ گوانک جت: ”او وَرنا! من ترا

گوشان، پاد آ۔“ (۱۵) مُردگ پاد آتک و نِشت
و هبرا لگت۔ ایسایا آ وِرنا ماتئے دستا دات۔

(۱۶) سَجَّهِنَانِی دلا ثرِسے نِشت و هُدا یا
سِپَت و سَنا کَنان، گوشتِش: ”مئے کِرا
مزنِین نبیے ودی بوتگ“ و ”هُدا وتی
کئومئے کُمک کنگا آتکگ۔“ (۱۷) ایسائے هال
و هبر، سَجَّهِنِین یَهُودِیَه و کِر و گورئے
سرڈگاران تالان بوت۔

یَهِیائے کاسِد

(مَتّا ۲: ۱۱-۱۵)

(۱۸) پاکشودوکیئن یَهِیائے مریدان، یَهِیا
چه ایسائے اے اَجَبِین کاران سَهِیگ کرت،
پمیشکا یَهِیا یا چه وتی مریدان دو گس
لوٹت و (۱۹) یہ جُست کنگا هُداوندِین
ایسائے کِرا دِیم دات کہ ”بارِین، تئو هما
ائے کہ آیکی ات، یا ما په دگریا رَهِچار
بِین؟“

۲۰ آ دوین ایسائے کِرا آتکنت و

گوشِتَش: ”مارا پاکشودوکیں یھیایا پہ اے
ہبرئے جُستا راہ داتگ: ’بارین، تئو ہما ائے
کہ آیگی ات، یا پہ دگریا رَہچار بیین؟“

۲۱ ہما وهدا، ایسا بازیں ناجوڑ و

ناذراہان ذراہ کنگا ات، چہ جَئیان، پلیتین
روہان گَشگا ات و بازیں کوڑانی چمان،
رژنایی بکشگا ات. ۲۲ ایسایا پَسئو

دانت: ”ہرچے کہ شما دیستگ و اشکتگ،
برئویت یھیایا سہیگ کنیت کہ کوڑ گندگ
و مئیم کنگا انت، لنگ ترگ و راہ رئوگا
انت، گری پاک و پلگار بئیگا انت، گر
اشکنگا انت، مُردگ زندگ بئیگا انت و بزگ
و نیزگاران و شین مستاک سر بئیگا انت.

۲۳ بہتاوڑ ہما انت، کہ منی کارانی گندگا
ٹگل مئوارت و ملکشیت.

یھیائے بارئوا

(مَثّا ۱۱: ۷-۱۹)

وهدے يَهيائے کاسِد در کِيت و

شتنت، ايسا گوَن مردمان، يَهيائے بارئوا
گپ و ثران کنگا لَگت: ”چُونيَن چيزِيئے
چارگا گيا بانا شتگيت؟ کَلَم و کاشے ڈيلِيئے
چارگا که گوَن گواتے کَشگا اے ديم و آ

ديم شيک وارت؟ (۲۵) اگن نه، گرا چُونيَن

چيزِيئے چارگا شتگيت؟ اَنچين مردِيئے
چارگا شتگيت که نرم و نازرکين پوَشاکي
گورا ات؟ آ مردم که بَرَه دارين پوَشاک گورا
کننت و هستوَمنداني دُولا زند گوازيننت،

کلات و ماڙيان نندوک انت. (۲۶) گرا اودا

شما چُونيَن چيزِيئے چارگا شتگيت؟
پئيگمبَرِيئے چارگا؟ هئو، شمارا گوشان که
يَها چه پئيگمبَرِيا هم مستر انت. (۲۷) آ

هما انت که آيِيئے بارئوا نبيسگ بوتگ: «
بچار، من وتي کاسِدا چه تئو پيسر راه
دئيان که آ، تئِي راها تچک و تئيار کنت.»

(۲۸) من شمارا گوشان که هچ ماتا

پاکشودوکين يَهيائے وڙين بيمِئِن چُکے
نئياورتگ. بله هُدائے بادشاهيا، هما که چه

سجھینان گستر انت، آ چه یھیایا هم مستر
انت۔“

۲۹) وھدے یھیایا ھدائے پئیگام آورت،
بازین مردمان، سُنْگی و مالیاتگیران هم
مَنْت کہ ھدائے کُئو و پئیگام راست انت،
چیا کہ آ یھیائے دستا پاکشودی دئیگ
بوتگ اتنت۔ ۳۰) بله پریسی و شریئتے
کازیان چه یھیائے دستا پاکشودی نگیت و
ھدائے لوٹ و واھگش په وت نمَنْت۔

۳۱) ”اے زمانگئے مردمان کئی
همدَرور بکنان کہ آ، کئی دئولا انت؟ ۳۲)
آ، هما چُگانی پئیما انت کہ بازارا نِشتگ انت
و یکدومیا گوْشگا انت: ’ما په شما نل و
کَلَم ساز کرت، بله شما ناچ و سُھبت نگیت،
ما په شما موْتک آورت، بله شما ارسے
نریتک۔‘ ۳۳) پاکشودوْکین یهیا آتکگ، نه
نانی وارت و نه شرابی نوْشت و شما
گوْشیت جِنی پر انت، ۳۴) بله انسانے چُک

آتڪڙ، وارت و نوڻشيت و شما گوڻشيت:
'لاڀي و شرابي، مالياتگير و گنهڪاراني
سنگت انت.' (۳۵) بله هڪمت و زانتا هما
زاهر ڪنت ڪه آبيئو رندگير و مٽوگر انت.

گنهڪارين جنين ايسائو پادان چرپ ڪنت

(۳۶) چه پريسيان يگيا ايسا وتي لوگا
مهمان ڪرت. آشت و په ورگا پرزوڻگئو
سرا نشت. (۳۷) آشهر، يڪ بدڪارين جنين
هست ات. وهده سهيگ بوت ڪه ايسا ا
پريسيئو مهمان انت، سنگ مرمرين
اتردانيئو تها، اترى زرت و همودا شت. (۳۸)

ايسائو پُشتا، آبيئو پاداني نزيگا گريوان
اوشتات، گوڻ وتي ارسان ايسائو پادي تر
ڪرت و گوڻ وتي مود و ملگوران هُشڪ
ڪرتنت و پادي چُگت و اتر پر مُشتنت.

(۳۹) وهده آ پريسيا ڪه ايسا مهمان
ڪرتگات ا ديست، وتي دلا گوشتي:

”اڱن اے مرد پئيگمبرے بوتين، ألما
 زانتگ آتی اے جنين که آيا دست پر کنگ
 و مُشگا انت، کئے انت و چُونين گنھکارے.“
 (۴۰) ايسايا گوشت: ”او شمون! منا گوڻ
 تئو يک هبرے گوشتگی انت.“ آيا گوشت:
 ”جی استاد، بگوشت!“

(۴۱) ايسايا گوشت: ”مرديا دو وامدار
 هست آت، يگے پنج سد دينار و دومی
 پنجاه دينارے وامدار آت، (۴۲) بله آ دوينان
 په وامانی دئيگا هچ نيست آت، پميشکا وام
 دئيوکا آيانی وام بکشتنت. نون چه آ
 دوينان کجاميا وام دئيوک گيشتر دوست
 بيت؟“ (۴۳) شمونا پسئو دات و گوشتی:
 ”منی هئالا، هما که آيئے وام گيشتر
 آتنت.“ ايسايا پسئو دات: ”تئو شر
 گوشت.“

(۴۴) گزا ايسايا جنينئے نيما چک
 ترينت و گوڻ شمونا گوشتی: ”اے جنينا

گندئے؟ من تئیی لوگا آتکان، تئو منا پادانی
شودگا ترمپے آپ ندات، بله اے جنینا منی
پاد گوڻ وتی اَرسان تَر کرت و گوڻ
ملگوران هُشک کرتنت. (۴۵) تئو منا

نچگت، بله اے جنین چه منی رَسگا تان اے
وهدی، یکپئیما منی پادان چُگگا انت. (۴۶)

تئو منی سرا روڳن پر نمُشت، بله آییَا منی
پادانی سرا اَتر پر مُشت. (۴۷) پمیشکا ترا

گوشان: اے جنینئے بازیڻ دُوستیئے سئوب
اش انت، که اِشیئے بازیڻ گناه بکشگ
بوتنت، بله آ که آییئے دُوستی کمتر انت،
هما انت که آییئے بکشتگیڻ گناه کمتر

انت. (۴۸) ”گرا دیمی گوڻ آ جنینا ترینت و
گوشتی: ”تئیی گناه بکشگ بوتنت.“

(۴۹) بله اے دگه مهمان گوڻ یکدگرا

گوشگا لگتنت: ”اے کئے انت که مردمانی
گناهان هم پهل کنت؟“ (۵۰) نون ایسایا
گوڻ آ جنینا گوشت: ”تئیی سِتک و باورا

ترا رَکِیْنَت، پِه وِشّی وِ سِلامتی برئو.

گوَن ایسایا جنینانی همراہی

① رَندا، ایسا شہر پِه شہر وِ میّتگ پِه
میّتگ ترّت وِ پِه مردمان، ہُدائے بادشاہیئے
مِستاگئے جاری جت. آیئے دوازدهیْن
کاسِد همراہ اَتنت. ② لہتیْن جنین ہم کہ
ایسایا آیانی جنّ گشتگ اَتنت وِ چہ
ناذراہیان ذراہ وِ جوڑ کرتگ اَتنت، گوَن
آیان گوَن اَتنت. چہ آیان یگے مَریم اَت، کہ
آیئے پَنام مَجْدَلِیہ اَت وِ ایسایا چہ آییا
ہپت جنّ گشتگ اَت. ③ دگہ یگے یوانا اَت
کہ آیئے لوگ واجہ، ہوزا، ہیرودیس
بادشاہئے کلاتئے کلِیتدار اَت. یگے سوسن
اَت وِ دگہ باز جنین اَتنت، کہ چہ وتی زَر وِ
مالان، پِه ایسا وِ آیئے مریدان کُمک کنگا
اَتنت.

تھم چَنڈگئے مِسال

(مَتّا ۱: ۱۳-۱۷؛ مَرکاس ۱: ۴-۱۲)

٤ چہ ہر شہر و ہر ہلک و ہنکینا

مردم ایسائے کِرا پیداک آنتت. وھدے
بازیں مردمے آتک و مچّ بوت، ایسایا پہ
مِسال و درور گوّن آیان گوشت: ٥ ”یکّ

دھکانے پہ ٹھمئے چنڈگا شت، ٹھمانی
چنڈگئے وھدا گمکے ٹھم راھئے سرا رتک
کہ پالپاش بوتنت و بالی مُرگان چت و
وارتنت. ٦ گمکے دُل و ڈوکانی سرا

رتک، آرستنت بلہ زوتّ گیمرت و ہُشک
بوتنت، چیا کہ زمینا نمب نیست ات. ٧
دگہ گمکے، شِزّ و چرگانی نیاما رتک، گوّن
آیان ہورِیگا رُستنت بلہ شِزان آسانی رُست
و رُدوم داشت. ٨ آ دگہ ٹھم، شَرّین زمینا

رتک و شَرّ رُست و مزن بوت و سد سَری
ہوشگ و برش کرت. “اے مِسالئے گوشگا
رند، ایسایا پہ بُرزتئواری گوشت: ”ہرگسا
پہ اشکنگا گوش پر، بِشکنت.“

٩ ایسائے مریدان، چہ آیا اے مِسالئے

مانا جُست کرت. (۱۰) آييا پَسَّو دات:
 ”هُدَايَا شَمَّيْ دَلَّيْ چَمَّ پَچِ كَرَتِگَانَت، كِه
 شَمَا آيِيئِي بَادشَاهِيئِي رَا زَان سَرِيْد بِيئَت،
 بَلِه پِه آ دِگِه مَرْدَمَان، مِسال و دَرَوَرِ اَنَت و
 بَسَّ، تَانَكِه:

» گُون چَمَان بَچارَنَت، بَلِه مَگَنَدَنَت«

» گُون گوْشَان بِشَكَنَنَت، بَلِه سَرِكِچِ
 مئُورَنَت. «

(۱۱) اے مِسالِي مانا اِش اِنَت: تُهَم،

هُدَائِي هَبَرِ اَنَت. (۱۲) رَاهِي سَرَا رِتَكِگِيْن
 تُهَمَانِي مانا، هَمَا مَرْدَم اَنَت كِه هُدَائِي
 هَبَرَان گوْشِ دَارَنَت، بَلِه شَيْتَانِ كُئِيَت و
 چِه آيَانِي دَلَا، هُدَائِي هَبَرَان دَرِ كَنَت كِه
 چُش مَبِيَت آ بَاوَرِ بَكَنَنَت و بَرَكَنَت. (۱۳) دَل
 و دُوكِيْن زَمِيْنِي رِتَكِگِيْن تُهَمَانِي مانا، هَمَا
 مَرْدَم اَنَت كِه هُدَائِي هَبَرَانِ اِشَكَنَنَت و پِه
 گَل و وَشِي مَنَنَت، بَلِه هُدَائِي هَبَر، آيَانِي دَلَا
 رِيْشِگ و وَنْدَالِ نَجَنَنَت، تَانِ گَمَكِي وَهَدَا

رَند، آیانی باور کم بیت و آزمائش و
 چکاسے و ہدا پُشتا کِزنت و چہ راہا
 تَگلنت. (۱۴) شِز و دَنگرانی تہا رِتکگین
 تھمانی مانا، ہما مردم آنت کہ ہدائے
 ہبران گوَش دارنت، بلہ دنیایی پریشانی و
 مال و زَرّے ہرس و جوّہ و ائیش و
 نوَشان مانَ گیشنت و هوَشگ و بَر نئیارنت.
 (۱۵) شَرّین زمینا رِتکگین تھمانی مانا، ہما
 مردم آنت کہ ہدائے ہبران گوَش دارنت و
 پہ سِتک و دل و پاکین نیتے آیان مَننت. اے
 چو ہما کِشارا آنت کہ هوَشگ و بَر کنت و
 پایدار بنت.

چراگئے مسال

(مَکاس ۲۱:۴-۲۵)

(۱۶) گسے کہ چراگا روک کنت، تگارئے
 چیرا چیرئ ندنت، یا تھتے چیرا ایرئ
 نکنت. روکین چراگا، چراگانا ایر کنت،
 تان ہرکس کہ لوگا کئیت رُژناییا بگندیت.

١٧ چيا كه هچ چشين چيرين چيزه

نيست كه زاهر و پدر مبيت و هچ چشين
پناه و انديمن هبره نيست كه آشكار و
ديمدرا مبيت. ١٨ شما هزار بيت و بزانييت

كه چه پئما اشكنيت. گسيا كه چيزه
هست، آيا گيشتر دئيگ بيت و گسيا كه
نيست، بله گمان كنت كه هستي، چه آيا
هما هم پچ گرگ بيت.

ايسائے مات و برات

(مَتَا ١٢: ٤٦-٥٠؛ مَرَكاس ٣: ٣١-٣٥)

١٩ همه وهدا ايسائے مات و برات

آيئے گندگا آتكنت، بله چه مردمانی بازين
مچيا آيئے نزيگا آتكش نكرت. ٢٠

ايسايش هال دات كه ”تئي مات و برات
په تئي گندگا دنا اوشتاتگ انت.“ ٢١

ايسايا دراينت: ”مني مات و برات هما انت
كه هدائے هبران گوش دارنت و آياني سرا
كار كننت.“

۲۲) یِک رُؤچے، ایسایا گۆن مریدان

گۆشت: ”بیایت گۆرمئے دومی نیّمگا
رئوین.“ بۆجیگا سوار بوتنت و راه گیتنت.

۲۳) وهدے بۆجیگ رئوگا ات، ایسا واب
کیت. اناگت سیه گواتیا سر کرت و توپان
بوت و بۆجیگ چه آيا پُر بیگی ات. آیانی
زند، هترئے تھا ات.

۲۴) مرید ایسائے گورا شتنت، چه و ابا
اگهش کرت و گوشتیش: ”واجه، او واجه!
ما ایر بُگی و مرگی این.“ آ، چه و ابا آگه
بوت و توپان و مئوج و چئولی هگل
دانتت، چه نهَر و هگلان گوات کیت و

توپان پُرشت و اَیرمؤش بوت. ۲۵) آيا
گۆن وتی مریدان گوشت: ”شمئے سِتک و
باور کجا شت؟!“ مریدان چه اے اَجَبین
کارا ثرست و به منتنت و چه یکدومیا

جُسْتِش گیت: ”اے چوْنِینِ مردمے کہ
گوات و چئولانِ نِهَر و هُکَمَ دنت و آهم،
آییئے هُکما مَننت.“

جَنی گَنوکیئے ذرهبکشی

(مَتا ۸: ۲۸-۳۲؛ مَرکاس ۵: ۱-۲۰)

۲۶ گُرا، گِراسیانی سرڈگارا رَسنتت کہ

جَلیلئے دَمگئے دِیم پہ دِیما، مَزَن گورمئے

دومی پهناتا اِنْت. ۲۷ وهدے ایسا چہ

بُوجیگا اِیر کِیت و هُشکیا اَتک، چہ شہرئے

مردمان یگے، کہ جَنی گَنوکیئے اَت، گُون آییَا

دُچار کِیت. چہ بازِین وهدِیا، آییَا پُچ گُورا

نکرتگات و لوگیَا نِشتگات، شپ و رُوج

کبرستانا کِیتگات. ۲۸ وهدے آییَا ایسا

دِیست، کوگارے کرتی، آییئے پادان کِیت و

گُون بُرزتئواری گوشتی: ”ایسا، او

مَزَن شانیِن هُدائے چُک! ترا گُون من چہ کار

اِنْت؟ ترا پہ هُدا سئوگند، منا ازاب مدئے.“

۲۹ آییَا پمیشکا چُش گوشت کہ ایسایَا

جِنَّ ھُڪم داتگآت، اے مردا يله بدنت. جِنَّا،
 اے مرد پيسرا هم باز رندا گيتگآت،
 مردمان په زمزيل مھر بستگآت و گر و دار
 کرتگآت، بله مردا زمزيل پروشتگآتنت و
 جِنَّا، آكشكان کرتگآت و گيابانا برتگآت.

۳۰) ايسايا چه آييا جُست كرت: ”تئي نام
 كئے انت؟“ آييا پَسَّو دات: ”منی نام لشكر
 انت،“ چيا كه بازين جِنَّے آيئے جسم و
 جانا پُترتگآت. ۳۱) جِنَّان گوَن ايسايا
 دزبندی كرت كه آيان، جُهلين تَهْتروئے
 چاتا دئور دئيگئے ھُكما مدنت.

۳۲) ھمؤدا، جُمپيئے سرا، ھوگانی
 مزنيں رمگے چرگاآت، جِنَّان گوَن ايسايا
 دزبندی كرت: ”مارا بِلَّ كه اے ھوگانی
 جسما پُترين.“ ايسايا اجازت دانت. ۳۳)
 جِنَّان آ مرد يله دات و ھوگانی جسما
 پُترتنت و اناگت، ھوگانی رمگ چه جُمپا
 جَھلگا اير كيپانا گورما بُگت.

۳۴) وهده هوگانی شوانگان چش

ديست، په ذرگه ميټگ و شهرا شتنت و
مردميش هال دانت. ۳۵) مردم شتنت تان

گوڼ وتي چمان اے سرگوستا بگندنت.
ايسائے کړا آتکنت و هما مردش ديست که
جنان يله کرتگات، ايسائے پادانی ديما
نشتگ، پچ و پوښاکي گورا و په هوښ و
سار انت. نون ترسش دلا نشت. ۳۶) آ که

وت چمديستين شاهد اتنت، آدگه مردميش
هال دانت که اے جني گنوک چونکا ذراه
بوتگ. ۳۷) گراسينائے سرډگارے مردمان،
گوڼ ايسايا دزبندی کرت که آيانی سرډگارا
يله بدنت و برئوت، چيا که آيان باز ترست.
پميشکا ايسا بوجيگا سوار بوت و شت.

۳۸) هما مردا که ايسايا آبيئے جن در
کرتگاتنت، گوڼ ايسايا دزبندی کرت که
آيا گوڼ وت ببارت. بله ايسايا آ مرد پر
ترينت و گوشتي: ۳۹) ”لوگا برئو و وتي

مردمان ھال بدئے کہ ھدایا گۆن تئو
چۆنئین کارے کرتگ. “آ مرد شت و وتی
شھرا جاری جت کہ ایسایا گۆن آییا چے
کرتگ.

جنینئے ذرھبکشی و جنگئے زندگ کنگ

(مَتَا ۹: ۱۸-۲۶؛ مَرکاس ۵: ۲۱-۴۳)

۴۰. وھدے ایسا پر تَرَّت، رُمبے مردما
و شَاتک کرت، چیا کہ سَجھین آییئے رَھچار
آتنت. ۴۱. ھما وھدا، یائروس نامین یک
مردے کہ گنيسَهئے مستر ات، ایسائے کِرا
آتک. آییئے پادان کپت و دَربندی و مِنتی
کرت کہ ”منی لوگا بیا.“ ۴۲. چیا کہ آییئے
یکین جنک، کہ اُمري دوازده سالے کِساسا
ات، مَرکیگ ات. وھدے ایسا آییئے لوگئے
نیمگا رئوگا ات، مردم چکا کپان و تیلانک
دئیان آییئے گورا مچ بوتنت.

۴۳. ھمؤدا یک جنینے ھم هست ات کہ
دوازده سال ات آییئے ھون بند نبوتگ ات.

هچگسا هم آ ذراه کرت نڪر تگ آت. (۴۴) هما
 جنين، ايسائے پُشتي نيَمگا آتک و آيئے
 کباهئے لمبي دست جت و هما دمانا هوَن
 بند بوت. (۴۵) گڙا ايسايا گوشت: ”کئيا
 مني کباه دست جت؟“ وهده هچگسا
 نمَت، گڙا پٿر سا گوشت: ”واجه! وت گندگا
 ائے که مردمان ترا چوَن اَنگر کرتگ و چگا
 کپان انت.“ (۴۶) بله ايسايا پدا گوشت:
 ”آلما گسيّا منا دست پر کرت، من مارت که
 واک و توانے چه من در بيگا انت.“

(۴۷) وهده جنينا زانت که اے هبر چير
 دئيگ نبيت، گڙا لرزانا آتک و ايسائے پادان
 کپت. آيا سجهيناني ديما گوشت که چيا
 ايسائے کباهي دست پر کرتگ و چه پئما،
 هما دمانا چه وتي نادرهيا رگتگ. (۴۸)
 ايسايا گوشت: ”او مني جنک! تئي سِتک
 و باورا ترا رگيَنتگ، په وشي و سلامتي
 برئو.“

ایسا انگت هبرا آت، که چه

گنيسَهئے مسترئے لوگا، مردمے آتک و
يايُروسی هال دات که ”تئی جنگ مُرتگ

و نون استاد گیشتر دلسياه مکن.“ (۵۰)

ایسایا اے هبر اشکت و گوڻ يايُروسا
گوشتی: ”مُترس، باور کن، تئی جنگ
رگیت.“

وهده ایسا يايُروسئے لوگا رست،

آیا پِترُس، یوهنّا، آکوب و هما جنگئے پت
و ماتا آبیّد، دگه هچگس همراهیئے اجازت

ندات. (۵۲) سَجّهین مردم په جنگئے مَرکا

مؤتک و زاری کنگا آتنت. بله آیا گوشت:

”مگریوئیت، آنمُرتگ، بَس واب انت.“ (۵۳)

آیان ایسائے سرا کندت و گلاگ گیت، چیا

که زانتگ آتش جنگ مُرتگ. (۵۴) ایسایا

جنگئے دست گیت و گوڻ بُرزیّن تئوارے

گوشتی: ”او منی چُک! پاد آ.“ (۵۵) جنگئے

ساه پر ترّت و هما دمانا پاد آتک. ایسایا

گوشت: ”چکا ورگ بدئییت.“ (۵۶) چکئے
مات و پت هئیران و هَبَكِه منتنت، بله
ایسایا گڈن کرتنت که اے هبرا گوڻ
هچکسا مگوشت.

دوازدهین کاسدانی اِهتیار

(مَتَا ۱۰: ۵-۱۵؛ مَرکاس ۶: ۷-۱۳)

(۱) ایسایا وتی دوازدهین کاسد
لوئنتنت، آیانا سَجْهین جن و پلِیتین
روهانی در کنگ و ناجوڑیانی ذراه کنگئے
زور و اِهتیارِی هم دات. (۲) په هُدائے
بادشاهیئے جار جنگ و ناذراہانی
دُرهبکشیا راہی دانت. (۳) گوشتی:
”راہا، گوڻ وت هچ چیز مبریت، نه آسا و
دزلئے، نه لوٹ و تورگے، نه نان و توْشگ،
نه زَر و نه گیشین جامگ. (۴) وهدے لوگیا
رئویت، تان شهرئے یله دئیگا هما لوگا
بمانیت. (۵) اگن یک شهرئے مردم شمارا
وْشاک نکنت، گڑا در آيگئے وهدا، وتی

پادانی دَنزان همؤدا بچَنڈِیت و بتکِینِیت
تان آیانی هَلاپا شاهی بیت که شما
هُدائے کُلو په آیان رَسینَتگ. “ (۶) گڑا

ایسائے مرید در کیت و میتگ په میتگ هر
جاه، وشین مِستاگش په مردمان رَسینت و
ناذراهین مردمش ذِراه کرتنت.

هیرودیسنے پریشانی

(مَتّا ۱: ۱۴-۱۲؛ مَرکاس ۶: ۱۴-۲۹)

(۷) وهدهے جَلیلے هاکم هیرودیس،

چه اے سَجّهین هبر و هالان سَهیگ بوت،
پریشان و تکانسر بوت چیا که لهتین مردم
ایسائے بارئوا چُش گوشگا ات: ”آ، یهیا انت
که پدا چه مُردگان زندگ بوتگ،“ (۸) دگه

لهتین گوشگا ات که ”الیاس نبی زاهر
بوتگ،“ و دگه لهتین چُش هم گوشگا ات
که ”چه پیشی زمانگئے پیگمبران یگے که
پدا زندگ بوتگ.“ (۹) گڑا هیرودیسا

گوشت: ”یهیائے سر وه من بُرتگ، نون اے

كئى انت كه آيئى بارئوا من اے ڈئولين
هال اشكنگا آن؟“ آ په ايسائى گنگدا
هڏوناك ات.

پنج هزار مردما وراک دئيگ

(مَتَا ۱۴: ۱۳-۲۱؛ مَرکاس ۶: ۳۰-۴۴؛ يوهَنَّا ۶: ۱-۱۴)

۱۰) وهڏے ايسائى کاسد چه وتى سپرا
پر ترّت و آتکنت، وتى کرتگين کارانى
هالish ايسايا سر کرت. گڙا ايسايا آ گون
وت همراه کرتنت و بئيت سئيدا نامين
شهريا شت تانکه چه مردمان دور و گستا
بنت. ۱۱) بله وهڏے مردم سهيگ بوتنت،
آيئى رندا راه گپنتنت. ايسايا آ وشاتک
کرتنت، هڏائى بادشاهيئى بارئوا سر و
سوچ دانتت و نادرهين مردم هم وش و
دراه کرتنت.

۱۲) روئندئى وهڏا، دوازدھين کاسد
آتکنت و گوشتيش: ”نون اے مردمان راه
دئى که اے گور و کرائى ميٿگ و بازاران

برئونت و په وت ورگ و وابجاهے شوهاز
بکننت، چیا که ادا بر و گیابانیڼ جاگهے.

۱۳) بله ایسایا گوشت: ”شما وت اِشان

وراک بدئییت.“ آیان پَسُو دات: ”مئے کِرا
پنچ نځن و دو ماهیگا گیشتر چیزے نیست،
بله هئو، اځن برئوین په اے سجّهین

مردمان وراک په بها بگرین.“ ۱۴) چه آ

مردمان، کِساس پنچ هزار مردین اتنت.
ایسایا گوڼ مریدان گوشت: ”مردمان

پنجاه پنجاهے ټولیا بنندارینییت.“ ۱۵)

مریدان اَنچش کرت و مردم نندارینتنت.

۱۶) ایسایا پنچین نان و دوین ماهیگ

زرتنت و آسمانے نیمگا چارت، هدائے
شگری گیت و پدا نان و ماهیگی چنډ چنډ
کرت و مریدانی دستا داتنتی تانکه

مردمانی سرا بهر بکننت. ۱۷) سجّهین

مردمان لاپ سیرا ورگ وارت و انگت چه
سر آتکگین چنډان، دوازده سَپت پُر بوت.

۱۸) یک روچے، ایسا ایوکا دوا کنگا ات
و مرید گون آیا گون اتنت. چه مریدان
جستی کرت: ”مردم منی بارئوا چه
گوشنت، من کئے آن؟“ ۱۹) آیان پَسُو
دات: ”لہتین گوشت تئو پاکشودوکین
یہیا ائے و لہتین گوشت تئو ایاس نبی
ائے. دگہ لہتین چش ہم گوشت، تئو چه
پیسریگین زمانگئے آ دگہ نبیان یگئے ائے کہ
پدا زندگ بوتگئے.“ ۲۰) آیا جست کرت:
”شما وت منی بارئوا چه گوشت، من کئے
آن؟“ پٿرُسا پَسُو دات: ”تئو ہدائے راہ
داتگین ہما مسیہ ائے.“

وتی مرکئے بارئوا ایسائے اولی پیشگوئی

۲۱) بلہ ایسایا آ حکم کرتنت کہ ”اے
ہبرا گون ہچکسا مگوشتیت.“ ۲۲)

گوشتی: ”انسائے چُکّ باید اِنت بازیّن
 سَکّی و سؤری بسَگیت. کئومئے کماش،
 مزین دینی پیّشوا و شَریتّے زانوگر آّما
 آّیا ممّنّت و بکوشارینّت و سئیمی روّچا
 پدا زندگ بیت.“

ایسائے رَندگیری

(مّا ۱۰: ۳۸-۳۹؛ ۱۶: ۲۸؛ مَرکاس ۸: ۳۴-۱: ۹)

۲۳ ایسایا سَجّهین مردم گوشتنت:

”اگن گسے لوّیت منی رَندگیریا بکنت،
 وتی دلّے واہگ و لوّٹان یلہ بدنت و هر
 روّچ وتی جندئے سَلِیبا بَدّا بکنت و منی

راہا گام بجنت. ۲۴ هرگس کہ وتی

ساہئے رَکّینگئے جُہدا بیت، آّیا باہینیت.
 بلہ آ کہ پہ منیگی وتی ساہا باہینیت، آّیا

رَکّینیت. ۲۵ اگن یگّیا سَجّهین دنیا

برسیت بلہ وتی ساہا باہینیت، چوّنین

سوّیے بارت و چے گُتّ کنت؟ ۲۶ اگن

گسے چہ من و منی ہبران لَجّ بکنت، گڑّا

انسائے چُکّ هم، آ وهدی که گۆن وتیگ و
 آسمانی پتئیگ و پاکین پریشتگانی شان و
 شئوکتا اے جھانا پدا کئیت، چه آییا لَج
 کنت. (۲۷) بله من شمارا راستین گۆشان،
 ادا لهتین مردم اوشتاتگ که تان آیانی دیم
 هدائے بادشاهی پَدَر مَبیت، مَرکئے تاما
 نچَشت.

ایسائے دیم و ذرؤشمئے ذریشناکی

(مَتّا ۱۷: ۱-۹؛ مَرکاس ۹: ۲-۹)

(۲۸) چه اے هبران، کِساس هشت رؤچا
 رَند، ایسایا پِترُس، یوهَنّا و آکوب همراه
 کرتنت و په دُوایا یک کۆهیئے سراشت.
 (۲۹) وهدے ایسا دُوا کنگا ات، آییئے دیمئے
 رَنگ بدل بوت و گورئے گد سک اِسپیت
 بوت و ذریشگا لگتنت. (۳۰) یک اناگت دو
 مردم پَدَر بوت و گۆن ایسایا هبر کنگا
 اتنت، یگے موسّا و آدگه اِلیاس ات. (۳۱) آ
 دوین گۆن مزین شان و شئوکتیا زاهر

بوتنت و ایسائے مَرکئے بارئوا هبر کنگا
آنتت که آَلما اورشَلیما بئیگی آت.

۳۲ پِثْرُس و آییئے همراه آکوب و
یوهَنّا سکّ وایینگ آنتت، بله وهْدے شَرّ آگه
بوتنت، گَرّا دیستِش که ایسا په شان و
شَوکتے گَوْن موسّا و إلیاسا یکجاه
اؤشتاتگ. ۳۳ وهْدے آدوین ایسایا
رُکست کنگ و رئوگی آنتت، پِثْرُسا گوشت:
”واجه! مئے ادا بئیگ سکّ شَرّ انت، بِلّ که
ما سئے ساهگ و کاپارَ بندین، یگے په تئو،
یگے په موسّا و دگرے په إلیاسا.“ بله
پِثْرُسا وت نزانت چه گَوْشگا انت.

۳۴ آنگت پِثْرُس هبرا آت که جمبریا
آیانی سرا ساهگ کرت. وهْدے جمبر آیانی
سرا ساهیل بوت مریدان تُرست. ۳۵ چه
جمبرا تئوارے رُست: ”اے منی گچینی بَجّ
انت. شما اِشیئے هبران گوْش بداریت.“
۳۶ تئوارئے اِشکنگا رَند، مریدان ایسا

ایوکا دیست. آیان اے سرگوست وتی دلا
داشت و آ وهدا وتی دیستگینش گون
هچکسا نگوشت.

جنی بچکئیے ذرهبکشی

(مَٔا ۱۷:۱۴-۱۸؛ مَرکاس ۹:۱۴-۲۷)

دومی روچا وهدے ایسا و سئین (۳۷)
مرید چه کوها ایر آتکنت، مردمانی مزین
مُچیه آتک و گون ایسایا دُچار کیت. (۳۸)
چه مردمانی نیاما یکِ مردمیا کوگار کنانا
گوشت: ”او استاد! گون تئو دزبندی کنان
که ترا منی بچکئیے سرا بَزگ بیت، آ منی
یکین چکِ انت. (۳۹) جِنے اناگت منی چکا
گیپت و ژامبلینیت و هما دمانا چکِ جاک و
کوگار کنت، گپ و گج بیت. آیا باز کم یله
دنت و لوئیت آیا بگشیت. (۴۰) من گون
تئی مریدان دزبندی کرت که اے چنا
بگشنت، بله آیان گشت نکرت.“ (۴۱) ایسایا
گوشت: ”او بیباور و گمراهین نسل و

پَدْرِیچ! من تان کدینا گۆن شما بمانان و
بسگان؟ چکا ادا بیار. (۴۲) وهدے چک

پیڊاک ات، چنا ژامبلینت و ڈگارا جت.
ایسایا جن گۆن نهر و هگلان مان بست،
چک ذراه کرت و پتے دستا دات. (۴۳)

سجھین مردم چه هدائے مزنیاهیران بوت
و به منتنت.

ایسائے مرکئے دومی پیشگوئی

(مَتّا ۱۷: ۲۲-۲۳؛ مَرکاس ۹: ۳۰-۳۲)

وهدے سجھین مردم چه ایسائے مؤجزه
و اَجَبین کاران هیران اتنت، گۆن وتی
مریدان گوشتی: (۴۴) ”منی اے هبران په
شَرّی دلگوش کنیت، انسانئے چک گۆن دگا
و دروهگ مردمانی دستا دئیگ بیت. (۴۵)
بله مرید آییئے اے هبرا سرپد نبوتنت، چیا
که په آیان رمز و رازے ات. چه ایسایا
جُست کنگش هم تُرست.

مزنی چه انت؟

۴۶

ایسائے مرید و تمان و تا اے گپئے

سرا دِجاک کنگا اتنت: ”بارین، مئے نیاما

۴۷

سجھینانی مستر و کماش کئے انت؟“

ایسایا آیانی دلے ہبر زانت و یک گسانین

۴۸

چکے وتی گشا اوشتارینت و گوں

مریدان گوشتی: ”هرگس کہ پہ منی

نامئیگی اے گسانین چکا گوں وشواہگی

بزوریت و وتی گورا بداریت، بزان آیا منا

زرتگ و منتگ. هرگس کہ منا بمنیت هما

هدایا منیت کہ منا راہی داتگ، چیا کہ چہ

شما، هما مستر انت کہ و تا چہ سجھینان

گستر زانت.“

آ کہ شمئے بدواہ نہ انت، گوں شما انت

(مَرکاس ۳۸: ۹-۴۰)

۴۹

یوہنایا گوں ایسایا گوشت:

”واجه! ما یک مردے دیست کہ گوں تئی

نامئے گرگا چہ مردمان پلیتین روہان در

کنت، بلہ ما آ مَکَن و مَنہ کرت، چیا کہ آ
 مرد چہ ما نہ ات۔“ (۵۰) ایسایا گوشت: ”نہ،
 اے کارا مکنیت، چیا کہ اگن گسے شمئے
 بدواہ مبیت، گؤن شما انت۔“

سامریانی نمَنگ

(۵۱) وهدے ایسائے چست بیگ و
 آسمانا رئوگئے وهد نَزیک بوت، گڑا گؤن
 دلجمین شئورے دیم پہ اورشلیما راہ گیت۔
 (۵۲) بلہ چہ وت پیسر، لہتین کاسیدی راہ
 دات۔ آ شتنت و سامریانی یک میتگیا
 رستنت تانکہ چہ آییئے ایگا پیسر، پہ آیا
 تئاری بکننت۔ (۵۳) بلہ اوڈئے مردمان ایسا
 وشاتک نکرت چیا کہ آ اورشلیما رئوگا ات۔
 (۵۴) وهدے ایسائے مرید، آکوب و یوہنا
 چہ اے ہالا سہیگ بوتنت، گوشتش: ”او
 ہداوند! تئو رزا دئیئے ما چہ ہدایا بلوٹین
 کہ چہ آسمانا آسے راہ بدنت و اِشان
 بسوچیت و ہاک و پُر بکننت؟“ (۵۵) بلہ

ایسایا چک تَرینت، آنِهَر و هَکَل دانتت. (۵۶)
رَندا گۆن وتی مریدان، دگه میٹگیا شت.

کئے ایسائے مرید بوت کنت؟

(مَتّا ۸: ۱۹-۲۲)

ایسّا و آییئے مرید، راہا رٹوگا (۵۷)
آتنت. یکّ مردیا گوشت: ”ہر جاہ کہ تئو
رٹوئے من تئی ہمرآہ بان.“ (۵۸) ایسایا
گوشت: ”رؤباہان ہونڈ و جاگہ ہست و
بالی مُرگان کدوہ و کُدام، بلہ من کہ
انسانئے چکّ آن، منا پہ سرئے ایر کنگا ہچّ
جاگہ نیست.“

ایسایا گۆن دگہ مردیا گوشت: (۵۹)
”بیا، منی رَندگیریا بکن.“ بلہ آیا پَسّو
دات: ”او واجہ! منا مؤکل بدئے پیسرا
رٹوان وتی پتا کبرِ کنان.“ (۶۰) ایسایا
گوشت: ”پلّ کہ مُردگ وتی مُردگان وت
گبر و گپن کنت، تئو برٹو و ہدائے

بادشاھيئے وڻڻين مِستاگا پھ مردمان سر
کن.

۶۱ دگريآ گوشت: ”او واجه! من تئي
رندگيريا ڪنان، بله منا پل تان پيسرا وتي
لوگي مردمان رُڪست بڪنان.“ ۶۲ ايسايا
آييئے پَسَّوَا گوشت: ”آ گس ڪه ننگار
ڪنگي وهدا پُشتا چاريت، هُداي
بادشاھيئے هِزمتڪاريئے لاهڪ نه انت.“

په هيتاڏين مريدان ايسائے سر و سوج

(مَتَا ۱۰: ۱-۱۵؛ مَرڪاس ۷: ۶-۱۳)

۱ چه اِشيا رند، هُداوندين ايسايا دگه
هيتاد مريد گچين ڪرت و هما شهر و
ميٽگان ڪه رڻوگي ات، چه وت پيسر، دو
دوا راهي دانت و ۲ گون آيان گوشتي:
”ڪِشار باز انت، بله رُنوڪ ڪم. پميشڪا گون
ڪِشاري واهندا دزبندی بڪنيٽ و بلوئيٽ
ڪه په وتي ڪِشاران رُنوڪ ديم بدنت.“ ۳

برئوئیت، که من شمارا گورگانی دئولا،
گرکانی نیاما رئوان کنان. (۴) وتی سات و
سپرا گۆن وت، نه زرتورگ و لۆت و پیلک
بزوریت و نه چئوٹ و سواس. راها، گۆن
کسیا گیشین تئیارجوژی مکنیت.

(۵) هر لۆگیا که رئوئیت ائولا بگوشیت:

(۶) 'اے لۆگئے مردم ذراہ و ایمن باتنت.'
چه آ لۆگئے مردمان، اگن گسے سھل و
ایمنیئے لۆٹوک انت، شمئے اے ایمنیئے
واھگ په آییآ رسیت و اگن آنکرزیت،
(۷) شمئے اے واھگ پدا په شما پر تریت.
هما یگین لۆگا بداریت و لۆگ په لۆگ
مرئوئیت. هرچه که شمارا په ورگا داتش،
بوریت و بنوشیت، چیا که کار کنۆک وتی
رۆزیگئے هکدار انت.

(۸) هر شهریا که رئوئیت و آ شهرئے
مردم شمارا وشاتک کنت، گزا هرچه که
په ورگا کارنت، بوریت. (۹) هما شهرئے

ناذراہان ذراہ کنیت و مردمان بگوشیت کہ
ہدائے بادشاہی نژیک انت۔ (۱۰) بلہ اگن

شہریا شتیت کہ آ شہرئے مردمان شمارا
و شاتک نکرت، گڑا چہ اوڈا در بیایت و ہما
شہرئے رہسران ہرگسا کہ گندیٹ، آیان
بگوشیت: (۱۱) 'شمئے شہرئے ہما دَنز کہ

مئے پادان لگتگ، ما آ دَنزان ہمدا چَنڈین و
تکینین، تانکہ اے دَنز شاہدی بدئیت کہ
ما ہدائے و شین کُلو پہ شما آورت۔ بلہ
بزانیت کہ ہدائے بادشاہی نژیک انت۔' (۱۲)

باور کنیت، جُست و پُرسئے روچا
سُدومئے مردمانی سزا چہ آ شہرئے
مردمانی سزا و آزا با آسانتر و کمتر بیت۔

ایسائے بژن

(مَتا ۱۱: ۲۰-۲۴)

(۱۳) بژن و آپسوز پہ شما، او گرازینئے

مردمان! بژن و آپسوز پہ شما، او
بئیت سئیدائے مردمان! ہما مؤجزہ و

اَجْكَايِي كِه مِن شَمئِ نِيَامَا پِيْش
 دَاشْتِگَا نَت، اِگَن سَوَر وَ سَئِدَوْنِئِ شَهْرَان
 پِيْش بَدَاشْتِيْنَت، گَرَا اوْدِئِ مَرْدَمَان هَمَا
 وَهْدَا وَتِي گَنا هَانِي پِشْوَمانِيئِ پَوْشَاك
 گَوْرَا كَرْتِگَا ت وَ پُرَانِي سَرَا نِشْتِگَا تَت.

(۱۴) جُست وَ پُرْسِئِ رَوْچَا، سَوَر وَ

سَئِدَوْنِئِ مَرْدَمَانِي سِزَا چِه شَمئِ سِزَا وَ
 اَزَا بَا آسانْتَر وَ كَمْتَر بِيْت. (۱۵) او

كِرْنا هومِئِ مَرْدَمَان! شَمَا چِست كَنگ وَ
 آسَمَانَا بَرگ بِيْت؟ هَچْبَر! مُرْدگَانِي جِهَانَا
 سَرَشْكَوَن بِيْت.

(۱۶) اِگَن كَسِئِ شَمئِ هَبْرَان گَوْش

بَدَارِيْت، آ مَنِي هَبْرَان هَم گَوْش دَارِيْت.
 هَرگَس شَمَارَا مَمْنِيْت، آ مَنَا هَم نَمْنِيْت وَ
 مَنِي نَمْنُوْكَ آيِيَا هَم نَمْنِيْت كِه مَنَا رَاهِي
 دَاتِگ.

(۱۷) اِيَسَائِ هِيْتَا دِيْن مَرِيْد گَوْن شَا دِهِي

پَر تَرْتَنَت وَ گَوْشَتِش: ”او هُداوَنْدَا! چِه

تئی نامئے زورمندیا، جنّ هم مئے هکما
 مَنّت. (۱۸) ایسایا دراینت: ”من شئیتان
 دیست که گرؤکیئے دئولا چه آسمانا کیت.
 (۱۹) من شمارا هما واک و اهتیار داتگ که
 مار و زومّ و دژمنئے سجّهین واک و کدرتا
 لگتمال بکنیت. هچ چیز شمارا تاوان دات
 نکنت و نکسان نرسیئیت. (۲۰) بله په اشیا
 دلوش مبیّت که جنّ شمئے هکما مَنّت،
 شمئے دلوشی اے بیّت که نامؤ آسمانا
 نیسگ بوتگ.“

ایسائے شادمانی

(مّا ۱۱: ۲۵-۲۷؛ ۱۳: ۱۶-۱۷)

(۲۱) هما دمانا، گوّن پاکین روها گل و
 شادان، ایسایا گوشت: ”او پت، زمین و
 آسمانئے هدابند! ترا ستا کنان و ساژایان
 که تئو اے راز و هبر چه زانتکار و
 هوشمندان چیر دانت و کوّدکانی سرا پدّر
 کرتنت. او پت! تئو چه وتی رزا و واهاگا

۲۲) اے ڈئولا کرت. سَجَّهَيْن چيز، پتا منی
 دستا داتگ آنت. اَبید چہ پتا، هچگس چُگا
 نزانَت، همے ڈئولا، اَبید چہ چُگا و هما
 مردمان کہ چُک بلوئیت پتا پہ آیان پَدَر
 بکنت، دگہ هچگس پتا نزانَت.

۲۳) پدا ایسایا پہ اِھوت و هَلوتا دیم
 گوَن مریدان کرت و گوشتی: ”بَھتاوَر آنت
 هما چَم کہ هرچے شما دیستگ آ هم
 بگندنت. ۲۴) من شمارا گوَشان، بازین
 پیئگمبر و بادشاہانی واہگ و مُراد همے
 بوتگ کہ هرچے شما گندگا ایت آیان هم
 بدیستین، بلہ ندیستش و هرچے شما
 اِشکنگا ایت آیان هم بِشکتین بلہ
 نہ اِشکتش.

نیکین سامریئے مسال

(مَثَا ۲۲: ۳۴-۴۰؛ مَرکاس ۱۲: ۲۸-۳۱)

۲۵) چہ شَریتئے کازیان یگے، ایسائے
 کِرا آتک و پہ آییئے چَگاسا جُستی کرت:

”او استاد! من چؤن بکنان کہ نمیرانیڻ
زندئے واهند بیان؟“ (۲۶) ایسایا پَسَّو دات:
”شَریتا چے نبشته اِنْت، چہ آییئے وانگا تئو
چے سرید بئے؟“ (۲۷) آییَا پَسَّو دات: »
”وتی هداوندیڻ هُدايا، په دل، گؤن
سجھيڻ جان و ساه، گؤن سجھيڻ وس و
واک و گؤن سجھيڻ پهم و پگرا، دوست
بدار« و همساهاگا هم وتی جندئے پئما
مهر بکن.“ (۲۸) ایسایا گوشت: ”تئو شر
گوشتگ، همه ڈئولا بکن، ترا ابدمانیڻ زند
رَسیت.“

(۲۹) نون شَریتئے زانوگرا په اے سئوبا
کہ پیش بداریت آییَا شَریڻ جُستے کرتگ،
چہ ایسایا پدا جُست کرت: ”گرا، منی
همساهاگ کئے اِنْت؟“

(۳۰) آییئے پَسَّو، ایسایا چُش گوشت:
”یهودی مردے چہ اورشلیما دیم په
آریهائے شہرا رئوگا ات. راها، دُزان گیت و

آییئے مال و مَدّی پِلت و آییئے گورئے پُچ و
 پوُشاڪ گشتنت، آییئے جند جت، لَت و گُت
 و نیَمزَدگ کرت و راهئے سرا دئور دات و
 شتنت. (۳۱) بے گت و گمانا، چہ ہمے راہا
 یک دینی پیشوای گوزگا ات، وهدے اے
 مردی دیست، وتی راہی تاب دات و
 گوست. (۳۲) ہمے ڈئولا، مزنیین
 پرستشگاہئے ہزمتکارے ہم چہ ہمے راہا
 گوزگا ات، وهدے آ مردی دیست گوست و
 شت. (۳۳) بلہ رندترا، سامری کئومئے یک
 مردے چہ اوڈا گوزان، ہمے جاگھا رست.
 وهدے آ مردی دیست، آییئے سرا بزگی
 بوت، (۳۴) آییئے کرا اتک و ٹپی گون شراب
 و ٹیل درمان کرت و بستنت، وتی اوْلاکا
 سوار کرت، یک کاروانسرائیا آورت و آییئے
 ہئیالدارای کرت. (۳۵) دومی روچا،
 کاروانسرائے ہدائندی دو دینار دات و
 گوشتی: 'اے مردئے ہئیالداریا بکن، اگن
 چہ اے زران گیشتر پکار بوت پر ترگئے
 وهدا ترا دئیان.‘

گڙا ايساڀا چه هما شريتئ زانوگرا (۳۶)

جُست كرت: ”تئو چه گوشئ، چه آ
سئيِنان كجاميا گوَن اء زَدگ و ئِپيگيَن
مردا وتي همساھگي زَمھواري سَرجم
كرت؟“ (۳۷) آيا پَسئو دات: ”هما كه آييئ
سرا بَزگي بوت.“ ايساڀا گوشت: ”برئو تئو
هم انچش بكن.“

ايسا، مريم و مَرَتائے لوگا

ايسا و آييئ مريد، گوزان و پند (۳۸)

جنان، آتك و ميَتگيا رستنت. اوڊا، مَرَتا
ناميَن جنيِنيا ايسا وتي لوگا مهمان كرت.
(۳۹) مَرَتايا مريم ناميَن گھارے هستات كه
په هداوندئ ايسائے هبراني گوش دارگا
آييئ پاداني ديما نشت.

بله مَرَتا كه مهمانيئ كاراني چن و (۴۰)
لانيچا دزگت ات، ايسائے كِرا آتك و گوشتي:
”او هداوند! ترا اء هبرئے پرواه نيست كه

منی گھارا منا کار کنگا تھنا یلہ داتگ؟

بگوشی منا کُمک بکنت۔“ (۴۱) بلہ

ہداوندین ایسایا پَسَّو دات: ”مَرتا، او
مَرتا! تئو بازیں کار و بارانی سرا وتا نگران

و دِلتَپرکہ کنئے، (۴۲) بلہ تھنا یک چیز

زلورت انت۔ مَریما ہما گھترین پہ وت
گچین کرتگ کہ چہ آییا پچ گرگ نبیت۔“

دوائے بارئوا

(مَتّا ۹: ۶-۱۳؛ ۷: ۷-۱۱)

۱) یک برے ایسا جاگھے دوا کنگا ات،

وہدے دواپی ہلینت، چہ آییئے مریدان
یکیا گوشت: ”او ہداوند! انچش کہ یھیایا

وتی مرید دوا کنگ سوچ داتگ انت ہمے

پیما تئو ہم مارا دوا کنگ سوچ بدئے۔“

۲) ایسایا گوشت: ”ہروہد دوا کنیت، اے

ڈئولا بگوشیت:

’او پت! تئی نام شریدار بات۔ تئی

بادشاہی بیایات۔

۳ مئے هر رۆچيگين رزك و رۆزيگا
هر رۆچ مارا بدئے.

۴ مئے گناه و رديان بېكش، انچش كه
ما وتي سجهين دئينكاران بکشين.
مارا آزمائش و چكاسا دئور مدئے.

۵ گزا ايسايا گوشت: ”چه شما يگے،
اگن شپنيما وتي سنگتے لؤگا برئوت و
بگوشتيت: ’او برات! منا سئے نان په بدل
بدئے، ۶ كه دؤسته چه سپرا آتكگ و

مني لؤگا په ورگا هچ نيست، ۷ بوت

كنت آچه وتي لؤگا جواب بدنت و
بگوشتيت: ’او دؤست! منا دلسياه مكن،

لؤگئے دپ بند انت و من گؤن چگان
وپتگان. انون پاد آتك نكنان ترا چيزے

بدئيان. ۸ شمارا گوشان، اے مرد اگن په

دؤستيا پاد مئيت و آيا چيزے مدنت،

بله چه آيئے بازين ليژگي و ليس و پليسا

پاد كئيت و هرچه آلؤئيت دنتي.

۹) نون شمارا گوشان: بلوٹیت، شمارا
 دئیگ بیت. شوہاز بکنیت، در گيجیت.
 دروازگا بٹکیت، پچ بیت. ۱۰) چیا کہ
 هرگس بلوٹیت، آيا رسیت. هرگس شوہاز
 بکنت، در گيجیت. هرگس دروازگا بٹکیت،
 پہ آيا پچ بیت.

۱۱) شمئے نیاما چشین پتے هست کہ
 اگن آییئے چک ماہیگ بلوٹیت مارے
 بدنتی؟ ۱۲) یا اگن هئیکے بلوٹیت، زومے
 بدنتی؟ ۱۳) نون اگن شما کہ ردکار ایت،
 انگت هم وتی چکان شرین چیزانی دئیگا
 زانیٹ، گرا مئے آسمانی پت چینکدر شرتر
 زانت کہ وتی لوٹوکین چکان پاکین روها
 بدنت.

ایسا و بلزبول

(مَثَا ۱۲: ۲۲-۳۰، ۴۳-۴۵؛ مَرکاس ۳: ۲۲-۲۷)

۱۴) یک برے، ایسا چه یگیا جنے در

کِنڱا اَت کِه آيِيا اے مُرد گُنگ کَر تڱا ت.

وَه دے جِن در اَتک، گُنگيَن مُرد هِبر کِنڱا

لَگت و سَجَهيَن مُردم هِيران بَوَتنت. (۱۵)

بله لَهتِيْنا گوشت: ”ايسا چه جِنّاني سردار

بَلز بولئے سرؤکيا، جِنّانَ کَشِيْت.“ (۱۶) دگه

لَهتِيْنا پِه ايسائے چکاسگا چه آيِيا آسماني

نشانِيے لوُتت. (۱۷) بله ايسايا آياني دلئے

هال و هِبر زانتنت و گوشتي: ”اگن يک

مُلکيا ناتيپاکی بکپيت، آ مُلک گار و زئوال

بيت، اگن يک لوُگيئے مُردم گوَن و ت جَنگ

و جيژَه بکننت، آ لوُگ هراب و برباد بيت.

(۱۸) اگن شئيتان گوَن و ت جَنگ بکننت، گُرا

آيِئے بادشاهي چوَن برجاه مانيت؟ شما

گوشتيَت کِه من چه جِنّاني سردار، بَلز بولئے

کُمکا جِنّان در کَنان. (۱۹) نون اگن من گوَن

بَلز بولئے سرؤکيا جِنّان در کَنان، گُرا شمئے

جندئے چُک و مريد گوَن کئِي زور و واکا

جِنّان در کَننت؟ اے پئيما، شمئے مريد و ت

شمارا مئيارِيگ کَننت. (۲۰) بله اگن من گوَن

هُدائے زور و واکا چنان درِ کنان، بزانیّت کہ
هُدائے بادشاہی شمعِ نیاما رستگ.

(۲۱) اگن یک زوراورین مردمے سلہبند

بیت و وتی لوگئے نگہپانیا بکنت، گڑا
آییئے مال و ملک برجاہ ماننت. (۲۲) بلہ
اگن زورمندترین مردمے آییئے لوگئے سرا
ہملہ و اُرش ببارت و چہ آیا سردست
بیت، ہما سلاہان کہ آ مرد چہ آیان دلجم
آت، چہ آیا یچ گیت و آییئے مال و ملکتا
بھر و بانگ کنت. (۲۳) گسے کہ منی ہمراہ
و دوزواہ نہ انت آ منی بدواہ انت، گسے کہ
مُچ و یکجاہ کنگا گوئن من ہور نہ انت، آ
تک و پرک و شنگ و شانگ کنت.

(۲۴) وھدے چنے چہ گسیا در کئیت، گڑا

گیابانان رتوت تان پہ وتی آرامی و
آسودگیا جاہے شوہاز بکنت، بلہ چُشین
جاگھے نرسیتی. گڑا گوشیت: 'چہ اوڈا کہ
در آتکگان، پدا هموڈا رتوان. (۲۵) وھدے

پَر تَرَّت و گندیت که آ جاگه رُپتگ و ساپ
و سَلَه اِنْت، (۲۶) گَرَا رُئوت و چه وت دگه
هپت سِلترِین جِنَّ کاریت. آ سَجَّهین،
هَوْرِیگا اوْدا رُئونت و اُرد و بُنگ کنت. اے
ڈئولا، آ مردمئے آسر و آکبت چه پیسریگیئا
اَنگت بدتر بیت.

(۲۷) همے وهدا که ایسا اے هبران کنگا
اَت چه مردمانی نیاما یک جنینیا گوانک
جت: ”بَہتاور هما مات اِنْت که چه آیئے
لایا تئو پیدا بوتگئے و ترا شیرى
میچینتگ.“ (۲۸) ایسایا آیئے پَسَّوَا
دراينت: ”بَہتاور هما اَنْت که هُدائے هبران
گوش دارنت و آیانی سرا کار کنت.“
نشانیئے لوئگ

(مَتَا ۱۲: ۳۹-۴۲؛ مَرکاس ۸: ۱۲)

(۲۹) وهدے مردمانی مچی گیشتر بیان
اَت، ایسایا گوشت: ”اے زمانگئے مردم شَر
و زَنهکارین مردم اَنْت. اَجَبَتِین نشانی

لوڻنت، بله آيان يونُس نبیئے نشانیا ابید،
دگه هچّ نشانیے دئیگ نبیت. (۳۰) انچش

که په نئینئوائے مردمان یونس یکّ نشانیے
آت، همه پئیمّا انسانئے چکّ هم وت په اے
زمانگئے مردمان یکّ نشانیے بیت. (۳۱)

جُست و پُرسئے روچا، سَبائے مَلکه گوّن اے
زمانگئے مردمان هؤریگا پاد کئیت و آیان
مئیارِیگ کنت، چیا که سَبائے مَلکه چه
دنیا ئے آدستا آتک تان سُلئیمانئے هکمتا
بشکنت. بله نون چه سُلئیمانا مسترینے ادا
انت. (۳۲) جُست و پُرسئے روچا، نئینئوائے
مردم گوّن اے زمانگئے مردمان هؤریگا پاد
کانت و آیان مئیارِیگ کنت، چیا که آیان
یونسئے ڈاه و هُزارباشئے سرا تئوبه کرت.
بله نون چه یونسّا مسترینے ادا انت.

جسم و جائے رُژنایی

(مَتّا ۱۵:۵؛ ۲۲:۶-۲۳)

هچکس چراگا په چیر دئیگا روک (۳۳)

نڪنت و نه آيا تگارئے چيڙا ايرَ ڪنت. آيا
چراگدانئ سِرا ايرَ ڪنت، تان هرگس ڪه
لوگا ڪئيت آيئ ٺڙنايا بگنديت. (۳۴)
تئي چم، جسم و جائئ چراگ انت.
وهڊ تئي چم وڻ و ذراہ انت، تئي
سجھين جسم و جان رُڙناگ بيت، بله اگن
تئي چم نادره بيت، گڙا تئي جسم و
جان هم تھار بيت. (۳۵) هُڙار بئ، اے نور و
رُڙن ڪه ترا هست انت، تھار مبيت. (۳۶) اگن
تئي سجھين جسم و جان رُڙناگ بيت و
آيئ هچ بهرے تھار مبيت، گڙا سرجميا
ذريشناگ بيت، انچش ڪه چراگئ شهم ترا
رُڙناگ ڪنت.

پريسي و شريتئ زانوگراني مئيارگ ڪنگ

(مٿا ۱:۲۳-۳۶؛ مَرڪاس ۱۲:۳۸-۴۰؛ لوڪا ۲۰:۴۵-۴۷)

(۳۷) وهڊ ايسايا هبر هلاس ڪرت، يگ
پريسيآ آ وتي لوگا مهمان ڪرت، ايسا آيئ
لوگا شت و په وراڪئ ورگا پرزؤنگئ سِرا

نِشت. (۳۸) بله وهدے پَرِسیا دیست که

ایسایا چه ورگا پیسر دست نششتنت

هئیران مَنت. (۳۹) گڑا هُداوندین ایسایا

دیم گُون آیا کرت و گوشتی: ”شما

پَرِسی، پیاله و دَرپانی ڈنی نیمگا ساپ و
سَلَه کنیت، بله شمئے درون چه لالچ و تماہ

و رَدین کاران پُر اِنت. (۴۰) او ناسریدان!

آیا که شمئے ڈنی نیمگ، بزان جسم و جان
اڈ کرتگ، شمئے دل و درون ہم هماییا

نجوڑینتگ؟ (۴۱) گڑا چه درونئے چیزان

هئیرات بدئییت تان سجھین چیزِ پہ شما
پاک و سَلَه بَنت.

(۴۲) او پَرِسیان! بژن و آپسوز پہ شما

که پورچینک و سَداپ و اے دگہ کاهکانی
سرا دَهِیک دئییت بله چه دادرسی و اِنساپ
و هُدائے مِہرا بیہئیال و بیثرانگ ایت.

دَریگتا، شما اے کار بکرتیننت و آہم یلہ

مداتیننت. (۴۳) او پَرِسیان! بژن و آپسوز

په شما که گنيسهانی ائولی رد و سَرِپئے
نندگ و بازاران مردمانی وشاتک و

دَرهباتان دؤست داریت. (۴۴) بژن انت،
شما هما کبرانی پئِما ایت که آیانی سرا
سِنگ و شَک نیست و گِندگ نبنت و مردم
په نازانتی آیان لپاشنت و گوزنت.

(۴۵) اے هبرانی سرا شَریتئے کازییا
گوشت: ”او استاد! تئو گوَن وتی اے
هبران، مارا هم بے اِزَت کنگا ائے.“ (۴۶)
ایسایا گوشت: ”او شَریتئے کازیان! په شما
هم بژن و آپسوز انت. شما مردمانی چکا
گرانین بار لَدّیت که چه آیانی زؤرا گیش
انت، بله وت په کُمک کنگا، لَنکک و
مؤردانگه هم نسرینیت.

(۴۷) بژن و آپسوز په شما! هما نبیانی
کبرانی سرا گُمبُد و ادیره بندیت که شمئ
پت و پیرکان کُشتگانَت. (۴۸) اے پئِما،
شما وت آیانی اے کارئے شاهد و مَنوگر

اِيت. شَمئِ پت و پيرُڪان پئيگمير
گُشتگانَت و شما آيانِي ڪبراني سرا اَدِيرَه
بندِيت. (۴۹) پميشڪا، هُدايا چه وتي هِڪمَتا

گُوشَتگ: من پئيگمير و ڪاسِد په آيان راهَ
دئيان، بله آ لهتينا گُشت و لهتينا آزارَ

دئينت. (۵۰) پميشڪا چه دنيا ئي بَنگيڇا هما

سَجَهيَن پئيگمير ڪه مردمان گُشتگانَت،
آيانِي هُون اے زمانگئِي مردمانِي گردنا

اِنَت، (۵۱) بزان ها بيلئِي هُون ا بگر تان

زَگريائِي هُون ا، ڪه گُربانجا ه و مزنِيَن
پرستشگاهئِي نياما ريچگ بوت. هئو! شمارا
گُوشان ڪه اے زمانگئِي مردم، آ سَجَهيَن
هُوناني دئينڪار اِنَت.

(۵۲) او شَرِيتئِي ڪازيان! بَژن اِنَت ڪه شما

زانتڪاريئِي هَزانگئِي ڪليت زرت و برت، نه
وت تها اَتڪگيَت و نه آ ڪه راها اِنَت، تها
رئوگا اِشتگانَت.

(۵۳-۵۴) وهَدے ايسا چه اوڏا در اَتڪ،

پَرِیسی و شَرِیتئے زانوگر گۆن زهرناکی
آییئے دِیما اوشتانت و بازیڻ جُست کنگا
لگنت، تان ایسایا چه آییئے جندئے هبران
مان بگیشیننت و داما دئور بدئینت.

ریاکاریئے هُمیر

(مَثَا ۱۰: ۲۶-۲۷)

① هما وهدا، هزاران مردم مَجّ بوت و
یکدومیا گورمؤش دئیان و لپاشان ات.
ایسایا پیسرا دیم گۆن مریدان تَرینت،
وتی گپ و ثرانی بُنگیج کرت و گوشتی:
”چه پَرِیسیانی هُمیرا که ریاکاری و دوتل
و دوپؤستیئے هُمیر انت، وتا دور بداریت،

② چیا که هجّ چیرین کارے نیست که
زاهر و پَدَر مَبیت و چُشین اَندیم و پناهیڻ
چیزے نیست که آشکار و دیمدرا مَبیت.

③ پمیشکا، هر هبرے که شما شیئے
تهاریا کرتگ، رُؤچئے رُژناییا اِشکنگ بیت و
هر هبرے که شما دَپَندین لُؤگانی تها په
هلوت کرتگ، چه لُؤگ و بانانی سرا جار

جنگ بیت.

مُترسیّت

(مَثَا ۱۰: ۱۹-۲۰، ۲۸-۳۳؛ ۱۲: ۳۲)

۴) او منی دۆستان! شمارا گوّشان که
چه مردمان مُترسیّت. آ شَمئِ جِسْم و جانا
کُشت کنت، بله چه اِشیا گیّشتر هچّ کرت
نکنت. ۵) من شمارا کُذّن کنان و گوّشان
که چه کئیا بثرسیّت. چه هماییا بثرسیّت
که کُشت کنت و کُشگا رند دۆزها دئور
دئیگئِ واکِ هم هست. هئو! من شمارا
گوّشان که چه هماییا بثرسیّت. ۶) پنچ
جَنجشک په دو پئیسها بها نبیت؟ بله هُدا
چه آیان یگّیا هم بیّهئیاَل نبیت. ۷) هُدایا
شَمئِ سرئِ مودانی هساب هم گوّن اِنت،
گُرا مُترسیّت چیا که شَمئِ کدر و آرزش
چه سَجّهین جَنجشکان گیّشتر اِنت.

۸) من شمارا گوّشان که هرکس

مردمانی دِیما منا بِمَنیت، انسانئے چُکَّ
 هُدائے پریشَتگانی دِیما آییا مَنیت. (۹) بله
 هرگس مردمانی دِیما منا مَمَنیت، من هم
 هُدائے پریشَتگانی دِیما آییا نَمَنان. (۱۰)
 همے دُئولا، اگن گسے انسانئے چُکَّے هِلاپا
 هبر بکنت پهل کنگ بیت، بله هرگس هُدائے
 پاکین روھے سرا کُپر بکنت، آ بکشگ
 نَبیت.

(۱۱) مردم شمارا گرنت و گنيسَهان
 برنت و هاکم و هکومتانی دِیما پيش
 کنت. آ وهدا، په وتی دِیمپانیا پریشان
 مبيت که چه بگوشيت، (۱۲) چيا که پاکين
 روه شمارا هما وهدا وت سوچ دنت که چه
 بگوشيت.

نادانين زميندارئے مسال

(۱۳) چه مردمانی مچيا، يگيا گون آیيا
 گوشت: ”او استاد! منی براتا بگوش که چه

پتئے میراسا منی بهرا بگیشینیت و بدنت.“
(۱۴) ایسایا پَسَّو دات: ”او مرد! گسیا منا

شمئے میراسئے بهر کنوک نکرَتگ.“ (۱۵)
گِڙا گوَن مردمان گوشتی: ”هزار بیت! وتا
چه هر دئولین تَماه و لالچا دور بداریت،
چیا که مال و دئولتئے زیادهی انسانئے
زندئے مکسد و مُراد نه انت.“

(۱۶) آیا یک مسالے دات و گوشتی:
”یک هستؤمندین زمیندارے هست ات که
آیا چه وتی دگار و کشاران بازیَن دهل و
رَسدے رست.“ (۱۷) نون وتی دلا پگری کرت
که ’چه بکنان؟ منا په اِشانی اَمبار کنگا
جاگه نیست.“ (۱۸) گِڙا گوَن وت گوشتی:
’نون زانئن چه بکنان. وتی اَمباران
کروْجان و هراب کنان و اِشانی جاگها
مستریَن اَمبار بندان و سَجّهیَن دان و مالان
همؤدا اَمبار کنان.“ (۱۹) پدا گوَن وت
گوْشان: ”تئو په بازیَن سالان مزنیَن مالے

مُچ کرتگ. نون آسودگ ببئے، وش بۆر و
 بنۆش و شادهی کن!“ (۲۰) بله هُدايا
 گوشت: ’او نادان! انشپی تئی ساہ چه تئو
 گرگ بیت، گڑا تئی اے مُچ کرتگین مال و
 ملکت کئیگ بنت؟‘

(۲۱) ایش انت آ مردمئے آسر و آکبت که
 په وت مال اَمبار کنت بله هُدائے گورا
 هستۆمند نه انت.“

آسودگین زند

(مَتَا ۶: ۲۵-۳۳)

(۲۲) ایسایا گۆن وتی مریدان گوشت:
 ”پمیشکا شمارا گویشان که په وتی زندا
 پریشان و دلپیرکه مبیّت که ’چه بۆرین؟‘
 نه په وتی جسم و جانا که ’چه بیۆشین؟‘
 (۲۳) چیّا که زند، چه وراکا و جسم و جان،
 چه پۆشاکا گیشتر کرزیت. (۲۴) گوراگان
 بچاریت، نه کِشنت و نه رُننت و نه گهدان

و اَمبارش هست. بله اَنگت هُدا آيان
 رُوزيگ دنت. شمئے اَرزش و کيَمّت چه
 مُرگان باز گيَشتَر اِنْت. (۲۵) کَسے گُون پِگر
 و هئيلاني زُورا وتي زِندئے رُوچان ساهتے
 هم گيَش کَرْت کنت؟ (۲۶) اگن شما
 اينچکين گسانين کارے کَرْت نکنيّت، گُرّا
 چيا زِندئے دگه چيزاني بارئوا پِگر کنيّت؟

(۲۸-۲۷) او گمباوران! گل و پُلاني نيِمگا
 دلگوش کنيّت که چُون رُست و رُدُوم
 کنت. نه زهمتے گَشنت و نه ريَسنت و
 گوپنت، بله من شمارا گوشان که سُلئيمان
 بادشاهها گُون وتي مزين شان و شئوکتا،
 هچبر چُشين دئولدارين پوُشاک گُورا
 نبوتگ، چُش که اے پُل زيبا و بَرهدار اَنْت.
 وهده هُدا گيابانئے کاهان که مروچي
 هست اَنْت و باندا ترونا سوچگ بنت، اے
 دئولا زيبا و بَرهدار کنت، گُرّا شمارا چه
 پئما شرترين پوُشاک دنت؟ (۲۹) پميشکا
 په وَرد و وراکئے شوهازا وتا دلسياه

مکنیت۔ (۳۰) دنیائے سجّھین ھُدا ناباورین
 مردم اے چیزانی رَندا تچنت، بلہ شمئے
 آسمانی پت زانت کہ شمارا اے چیز پکار
 انت۔ (۳۱) شما ھُدائے بادشاہیئے شوہازا
 بییت، اے سجّھین وت شمارا دئیگ بنت۔

(۳۲) او منی کسانکین رُمب و ٹولی!
 مٹرسیت چیّا کہ شمئے آسمانی پتئے رزا و
 واہگ ہمیش انت کہ بادشاہیا شمارا بدنت۔
 (۳۳) وتی مال و ملکتا بھا کنیت و
 نیزگارانی سرا بھر کنیت۔ پہ وت انچین
 زرتورگ اڈ بکنیت کہ ہچبر کوہن مہنت،
 نہلگی و ابدمانین آسمانی گنجے اَمبار
 کنیت کہ نہ دُرّ آہیا بارت و نہ ورؤک و
 رمیز آہیا وارت۔ (۳۴) شمئے دل ہما جاہا
 رئوت کہ مال ھمؤدا انت۔

پہ ایسائے پر ترگا تئیار بییت

(مَثَا ۲۴: ۴۲-۵۱)

۳۵) لانکا بِنْدِیت و وتی چِراگا روک و

رژناگ بدارِیت. ۳۶) هما هِزمتکار و

دَربوَجانی پئیما بیٚت که رَهچار آنت آیانی
هُدائند کدین چه سور و آروُسے شادهیان
پِر تریت و اَنچش که کئیت و دروازگا

تُگیت، آ دروازگا یَچ کنت. ۳۷) بَہتاوَر آنت

هما هِزمتکار که آیانی هُدائند کئیت و
گندیت آگه و هُزار آنت. باور کئیت هُدائند
وت په آیانی هِزمتا لانک بِنْدیت، آیان

ندارِینیت و ورگ دِیما دنت. ۳۸) بَہتاوَر

آنت هما هِزمتکار اگن آیانی واجه شیئے
دومی یا سئیمی پاسا بیئیت، بگندیت که

آگه آنت. ۳۹) شما شَر زانِیت، اگن لوگئے

هُدائندا بزانتین دُر کجام وهدا کئیت، گُرا
آیا هچبر دُر وتی لوگا په دُزیا نه اِشتگات.

۴۰) همے پئیما تئیار بیٚت، چیا که انسانے

چُک اَنچین وهدیا کئیت که شما آییئے

اِنتزار و ودارا نبیٚت.

٤١) پٿرُسا گوشت: ”او هُداوند! اے

مِسال تئو په ما آورت يا په سَجَّهينان؟“

٤٢) هُداوندين ايسايا گوشت: ”وپادار و

شيوارين کارمستر هما انت که هُداوند آيا

وتی اے دگه سَجَّهين هِزمتکارانی مستر
بکنت تان آيان په وهْد وُرد و وراک بدنت.

٤٣) بهتاور انت هما هِزمتکار که وهْدے

هُداوند کئیت، آيا هما کارانی سرا گندیت.

٤٤) شمارا راستين گوشتان، هُداوند هما

هِزمتکارا وتی سَجَّهين مال و هستيئے
کارمستر کنت.

٤٥) بله اگن هما کارمستر وتی دلا

بگوشیت: ’انگت منی هُداوندئے آيگا باز

وهْد هست‘ و پميشکا ورگ و چرگا ملار و

هنوش بيت و وتی همکارين گلام و

مؤلدان لٲ و کٲ بکنت. ٤٦) آيئے هُداوند

انچين رُؤچ و ساهتيا کئیت و رسیت که آ

نزانْت و ودارا نه انت. گُرا هُداوند آيا تُگر

تُكَّرَ كُنْتَ وَ بِيُوپَا وَ نَابَاوَرَانِي نِيَامَا دُئُورَ
دَنْت.

(۴۷) آ هِزْمَتَكَار كِه وَتِي هُدَا بُنْدِي وَاهِگ
وَ دَلَكَشِيَان زَانَتْ، بَلِهْ اَنَكْتِ آيِيْءِ رَزَا وَ
مُرَادَانِي سِرَا كَار كَنگَا وَتَا تِيَارَ نَكَنْتِ،
بَايِيْن لُئِي وَارْتِ. (۴۸) بَلِهْ هِمَا كِه پِه نَا زَانْتِي
اَنچِيْن رَدِي جَنْت كِه لَئِي وَ كُئِي سِرَاوَار
اِنْتِ، كَمْتَر لَئِي وَارْتِ. چِيَا كِه چِه مَسْتَرِيْن
مَنْسَبْدَارَا گِيَشْتَر جُسْتِ وَ پُرسِ بِيْتِ وَ
كُسيَا كِه گِيَشْتَر زِمْمَهوَارِي دِيْگِ بُوْتِگِ، چِه
آيِيَا گِيَشْتَر هِسَابِ گِرِگِ بِيْتِ.

ايسَايِي رَنْدِگِيَرِي

(مَتَا ۱۰: ۳۴-۳۶)

(۴۹) مَنْ دُنْيَايَا اَتَكْگَان كِه آسِي رُوْكِ
بَكْنَانِ. دُرِيْگْتَا اِي وَهْدِي آ آسِ رُوْكِ بُوْتِيْنِ.
(۵۰) بَلِهْ چِه آيِيَا پِيْسِرِ، مَنْا پَاكَشُوْدِيِي
زَلُورْتِ اِنْتِ، كِه پِه آيِيْءِ سَرَجَمِ كَنگَا بَازِ

پريشان و بيتاھير آن. (۵۱) گمانَ ڪنيت من

آتڪگان تان زمينئے سرا تپاڪي و سھل
بياران؟ نه، من په جتايئے آرگا آتڪگان.

(۵۲) چه اے دمانا و رند، هر لوگئے پنچين

مردمانی نياما جتايي ڪپيت، سئے دوئے

هلاپا و دو سئيئے هلاپا بيت. (۵۳) پت گوڻ

چڪا ناتپاڪ بيت و چڪ گوڻ پتا، جنڪ چه
ماتا جتا بيت و مات چه جنڪا، وسِيگ گوڻ
نشارا ناتپاڪ بيت و نشار گوڻ وسِيگا.

نشاني پجار

(مَتا ۵: ۲۵-۲۶؛ ۱۶: ۲-۳)

(۵۴) گڙا ايسايا گوڻ مردمان گوشت:

”وهدے شما ديم په روڻندا گنديت که
جمبريا بستگ، هما دمانا گوشتيت که هئور

بيت و هئور هم گواريت. (۵۵) وهدے چه

جنوبا گوات گشتيت، گوشتيت که مروچي

گرم و لوار بيت و همے ڈئولا هم بيت. (۵۶)

او دويؤستين شتلكاران! وهدے شما زمين

و آسمائے رنگ و نشانیاں زانیت کہ چے
بئیگی انت، گڑا چوَن اے اَنوگینَ زمانگئے
نشانیاں کِساس کرت نکنیت؟

۵۷) شما پہ چے راستیا وت کِساس

کرت نکنیت؟ ۵۸) وهدے گوَن وتی
دئینکارا هکدیوانا رثوئے، جُهد کن راها گوَن
آییا پہ سُهَل و سَلاه برسئے. چُش مبيت کہ
ترا کازیئے کِرا ببارت و آترا سپاهيگئے
دستا بدنت و سپاهيگ ترا بَنديجاها ببارت
و جیل بکنت. ۵۹) ترا گوَشان، تان وهدے
کہ تئو زَرانی گڈی پئی و پئيسها پُر
مکنئے، چه اوَدا آزات نبئے.

تنوبه کنیت

۱) هما وهدا، لهتینا گوَن ایسایا آ
جَلیلی مردمانی بارئوا هال و هبرَ کرت کہ
پيلاتوسا کُشتگ آتنت و آیانی هوَن، گوَن
همایانی کُربانیگین دَلوتانی هوَنا هوَر و

هئوار کرتگأت. (۲) ایسایا آیانی پَسَّوَا
 گوشت: ”شما گمان کنیت، آ جلیلی که په
 چشین بَزگی و سیه روچی دُچار کپنت،
 چه آ دگران گنهارتر آنت؟ (۳) من شمارا
 گوشان نه، چُش نه انت، بله اگن تئوبه
 مکنیت، شما هم همایانی دُولا گار و
 گمَسار بیّت. (۴) گمان کنیت هما هژدهین
 مردم که سیلو هائے بُرج آیانی سرا کپت و
 مُرتنت، چه اورشلمئے آ دگه سَجّهین
 مردمان ردکارتر آنت؟ (۵) من شمارا
 گوشان نه، شما هم، اگن تئوبه مکنیت،
 همایانی دُولا گار و گمَسار بیّت.“

(۶) پدا ایسایا په آیان مسالے جت:
 ”مردیا وتی انگوری باگا انجیرئے درچکے
 هستأت. یک روچے، آ انجیرئے برانی
 چارگا باگا شت، بله برے ندیستی. (۷) گڑا
 گوَن وتی باگیانا گوشتی: ’سئے سال انت
 که من اے انجیرئے برانی چارگا کایان بله

هچ نڱندان. بڱڙي تان زمينا بيٻر و بيٻسمر
 مڪنت. ۸ ٻله باڳيانا پَسُو دات: ’واجه!
 دگه يڪ ساله ٻلي، من اشيئو بنا ڪوچان و
 ڪلونڌان و سمات دئيان، ۹ ديمي سالا،
 اڱن بري دات شر، اڱن نداتي گرا بڱڙي.“

ڪمپين جنينئيه ذرهڪشي

۱۰ شبتئي روچه، ايسا يڪ ڪنيسهيا
 مردمان سبڪ و تاليم دئيجا ات. ۱۱ يڪ
 جنينئيه همودا ات ڪه هڙده سالا، يڪ ارواهيا
 ناذراه ڪرتگات. ڪمپي جتگات و هچ ڏئولا
 وتي سريئي تچڪ ڪرت نڪرت. ۱۲ وهده
 ايسائيه چم په آيا ڪپنت، تئواري ڪرت و
 گوشتي: ”او جنين! تئو چه وتي ناجوريا
 رڪتئي.“ ۱۳ ايسايا وتي دست آيئي سرا
 اير ڪرت و هما دمانا آ ڪمپين جنينئيه سريين
 تچڪ بوت و هڏائيه سپت و سنايا لگت.

۱۴ ٻله ڪنيسهئيه مستر په اءِ سئوبا ڪه

ايسايا شَبَتَّئِ روچا ذرهبکشی کرتگأت
 نارزا بوت و گوشتی: ”شمارا په وتی کاران
 شش روچ هست و هما روچان په وتی
 (۱۵) ذرهبکشی بیايت، نه که شَبَتَّئِ روچا.“
 هداوندین ايسايا آییئِ پَسَّوَا درآينت: ”او
 شَتَلکارین ریاکاران! چه شما هچکس
 شَبَتَّئِ روچا وتی هر و گوکان چه وتی
 بَنجاهاَن نبُوجیت و دُنا په آپ دئیگا
 نبارت؟ (۱۶) گُرا، اے جنین، که ابراهیمئِ
 نسل و پَدْرِیچ انت و هژده سال انت که
 شئیتانا وتی بندیگ کرتگ، چیا شَبَتَّئِ
 روچا چه وتی آزابان آزات و آسودگ کنگ
 مبيت؟“

(۱۷) وهده ايسايا چُش گوشت، آییئِ
 سَجَّهین بدواه پَشل و شرمندگ بوتنت. بله
 اے دگه سَجَّهین مردم چه ايسائِ اے
 مَوْجزه و اَجَبین کاران باز وَشَدل و شادان
 بوتنت.

هَدائِ بادشاهیئِ دو مِسال

۱۸ رندا، ایسایا گوشت: ”هَدائے

بادشاھی چه پئِما انت؟ آييا گون چُونین

چیزے همدَرور بکنان؟ ۱۹ هَدائے

بادشاھی، ٹیلکاھئے تھمئے پئِما انت کہ
مردیا زرت و وتی باگا کشت. آ دانگ رُست
و درچکیئے ڈئولا بوت و بالی مُرگان آییئے
تاک و ٹالانی چیرا کدوہ و کُدام بست.“

۲۰ پدا گوشتی: ”من په هَدائے

بادشاھیا چُونین مسالے پیّش بکنان؟ ۲۱

هَدائے بادشاھی هما هُمیرئے پئِما انت کہ
جنینیا زرت و گون بازیں آرتیا هئوار کرت
و کم کما سجّهین آرت گوات گپت و هُمیر
بوت.“

تَنکین دروازگ

(مَتَا ۱۳: ۱۴-۱۶، ۲۱-۲۳)

۲۲ ایسا شهر په شهر و میّتگ په میّتگ

مردمان تاليم دئيان ديم په اورشليما رئوگا
 ات، (۲۳) يگيا جست كرت: ”او واجه!
 بارين، چه مردمان، تهنا كمكينه رگيت؟“
 (۲۴) آيا پسئو دات: ”جهد كنيت چه تنكين
 دروازگا بگوزيت، چيا كه من شمارا گوشان،
 بازينه چه همه دروازگا گوزگئيه جهدا
 كنت، بله گوست نكنت. (۲۵) وهده كئيت
 كه لوگئيه هدا بند پاد كئيت و لوگئيه دروازگا
 بند كنت، گرا شما لوگئيه دپا اوشتيت و
 هرچنت دروازگا ئكيت و تئوار كنيت: ”او
 واجه! دروازگا په ما پچ كن!“، بله آ پسئو
 دنت كه ”من شمارا پجاه نئاران و نزانان
 چه كجا ايت.“ (۲۶) شما گوشيت: ”ما گون
 تئو هموان و همديوان بوتگين و تئو مئ
 دمك و كوچهان مارا تاليم داتگ.“ (۲۷) بله آ
 پسئو دنت: ”من شمارا پجاه نئاران و
 نزانان چه كجا ايت؟ او ردكاران! چه مني
 ديما دور بيت.“ (۲۸) آ وهدا، گريويت و
 دنتان په دنتان درشيت، چيا كه ابراهيم،

إِسَاك، آكوب و سَجَّهَيْن پئيگمبران، مان
هُدائے بادشاهيا گنديت، بله وت چه هُدائے
بادشاهيا دُنا دئور دئيگ بيت.

۲۹) اے دگه مردم چه رؤدراتك و رؤند
و چه شمال و جنوبئے چارئين نيْمگان
كاينت و هُدائے بادشاهيئے پَرزؤنگئے سرا
نندنت. ۳۰) هئو، اَنچش اِنْت كه آهري،
ائولئ بنت و ائولئ، آهري بنت.

په اورشليما ايسائے گم و اندوه

(مَتَا ۲۳: ۳۷-۳۹)

۳۱) هما وهدا، لهتئين پَريسي، ايسائے
گَورا آتْك و گوشتيش: ”نون تئو اے جاگها
يله كن و دگه جاهيَا برئو، چيَا كه
هيروديس تئِي كُشگئے رَندا اِنْت.“ ۳۲)
آياني پَسَّؤا گوشتي: ”برئويت آ رؤباها
بگوشتيت ’مروچيگ و باندا، جَنان گَشان و
مردمان ذِراهَ كنان و سئيمي رؤچا، وتي

کارا سَرجم پہ سَر رسیّان.‘ (۳۳) بلہ
 مروّچی، باندات و پوّشی، اَلّما وتی اے
 سات و سپرا دیّما بران، چیا کہ ہجّ
 پیگمبرئے کوّش چہ اورشلیما ڈنا نبیت.

(۳۴) اورشلیم، او اورشلیم! تئو
 پیگمبران کُشے و ہدائے راہ داتگینان
 سِنگسار کنئے. باز رندا من لوّتگ تئی
 چکان وتی کِرا مُچّ و یکجاہ بکنان، اَنچش
 کہ نکینکین مُرگے چورگ و چیپکان وتی
 بال و بانزلانی چیرا مُچّ کنت، بلہ شما
 نلوّت. (۳۵) نون شمئے لوگئے اکبت، شمئے
 وتی دستا یلہ دئیگ بیت. شمارا گوشان
 دگہ برے منا نگندیّت تان آ وهدا کہ چہ
 وتی زبانا بگوّشیّت: ’مبارک بات ہما کہ پہ
 ہداوندئے ناما کئیت!‘

ایسا پریسیئے لوگا مہمان بیت

(۱) شَبَتئے روّچے، ایسا پہ وراکئے ورگا
 چہ پریسی سرؤکان یگیئے لوگا شتگات.

اَوْدئے مردم پہ دلگوش آيا چارگا اَتنت كه
 بارين چے كنت؟ (۲) آيئے ديم په ديما،
 مردے ات كه گون جَلَنَدَرئے نادرهيا گوات
 گيتگات. (۳) ايسايا چه شَرِيَتئے كازي و
 پَرِيسيان جُست گيت: ”شَبَتئے روچا
 نادرهاني ذراه كنگ رئاوا انت يا نه؟“ (۴)
 بله آيَتئوار بوتنت. گزا ايسايا آ مردئے
 دست گيت، ذراهي كرت و رُكست دات كه
 برئوت.

(۵) گزا ايسايا ديم گون آيان تَرِيَت و
 گوشتي: ”چه شما كئے انت كه آيئے چُكَّ
 يا گوَك شَبَتئے روچا چاتا بكپيت و آيا هما
 دمانا چه چاتا در مكنت؟“ (۶) بله آيان
 هچ پَسئو دات نكرت.

(۷) وهده ايسايا ديست كه مهمان،
 چه پئِما ديوانجاهے شرترين جاگهان
 گچين كنگا انت، گزا اے مِسالي دات و

گوشتی: ⑧ ”وهدے تئو په سور و
 آرؤسیا لوڅگ بئ، دیوانئے شرترین جاگهان
 منند، بلکین چه تئو مسترین مردمے هم
 لوڅگ بوتگ. ⑨ گڙا، آ مهماندار که شما
 هر دوینی لوڅتگ آنت، ترا گوشتیت: ’وتی
 جاها آییا بدئے.‘ گڙا تئو پشل و شرمندگ
 بئ و ناچاریا، چه سجھینان جهلتر نندئے.
 ⑩ وهدے گسے ترا مهمان بکنت،
 سجھینانی پشتا بنند، تانکه مهماندار وت
 بیئیت و بگوشتیت: ’او منی دوست! بیا و
 دیماتر بنند.‘ آ وهدا، تئو آ دگه مهمانانی
 چما شریدارتر بئ. ⑪ چیا که هرگس وتا
 مزن زانت و لیکیت، گمشرپ بیت و هرگس
 وتا جهل و ایردست مئیت، وشنام و
 شریدار بیت.“

⑫ گڙا، ایسایا گون مهماندارا گوشت:
 ”وهدے تئو په سبارگ یا شاما مهمانی
 کنئ، وتی سنگت، برات و سیاد یا
 هستومندین همساهاگان ملوٹ، چش مبيت

کہ آہم تئی مہمانیئے بدلا، ترا مہمان
 بکننت و تئو وتی مہمانیئے بدلا بگرئے۔ (۱۳)
 وھدے مہمانی کنئے، گڑا نیزگار و مُنڈ و
 لنگ و کوران بلوٹ۔ (۱۴) گڑا بہتاور بئے،
 چیا کہ آیانی کِرا چیزے نیست ترا بدلا
 بدئینت و تئو وتی مُزا پھریزکارانی پدا
 زندگ بیگئے وھدا گرئے۔“

مزین مہمانیئے مسال

(مّا ۱:۲۲-۱۰)

(۱۵) چہ اوڈئے مہمانان یگیا، گوّن اے
 ہبرئے اشکنا گوشت: ”بہتاور انت ہما کہ
 ہدائے بادشاہیئے مہمانیا ورگ وارت۔“ (۱۶)
 ایسایا پَسُو دات و گوشتی: ”مردیا
 مزین مہمانیئے کرت و بازیں مردمے
 لوٹائنت۔ (۱۷) مہمانیئے روچا، گوّن وتی
 گلاما گوشتی: ’برئو منی مہمانان بگوشت:
 ”بیائت کہ ہر چیز نون تئیار انت۔“ (۱۸)
 بلہ چہ آ سَجھینان ہر یگیا نیمونے کرت و

نئیاتک. یگیا گوشت: 'من یک ڈگارے پہ بها
گپتگ و باید انت پہ آیئے چارگا برئوان،
پمیشکا پھلی لوٹان.' (۱۹) دگریا گوشت:
'من پنج جپت کایگر گپتگ و پہ آیانی
چارگ و چکاسگا سر گپتگان، پمیشکا پھلی
لوٹان.' (۲۰) سئیمیا گوشت: 'من نوکی
سور کرتگ، پمیشکا آتک نکنان.'

(۲۱) گلام آتک و وتی ہدائندی چہ
سجھینانی ہالا سہیگ کرت. ہدائند اے
ہبرانئ اشکنگا سک زھر گپت و ہکمی
کرت: 'پہ اشتاپی برئو، چہ شہرئے تئک و
رہسران، سجھین نیزگار، منڈ، کور و لنگان
پہ اے مہمانیئے ورگا بیار.' (۲۲) رندا، گلام
آتک و گوئن ہدائندا گوشتی: 'واجه! ہرچے
کہ تئو منا حکم دات من ہما ڈئولا کرت، بلہ
انگت جاگہ هست انت.' (۲۳) گڑا ہدائندا
وتی گلام حکم کرت: 'شہرا ڈن، راہ و
رہسران برئو، مردمان شوہاز کن و آیان
منت کن و منی لوگا بیار تانکہ مہمانجاہ

چه مردما پُر بیت. (۲۴) شمارا راست
گوشان که چه ائولی لوئتگین مردمان یگه
هم، منی مهمانیئے وراکان نچشیت.

ایسائے مریدیئے تاوان

(مَتَا ۱۰: ۳۷-۳۸؛ ۲۴: ۱۶؛ لوقا ۲۳: ۹)

(۲۵) مزنین رُمب و مچّیے، ایسایا
همراهی کنگا ات. آییَا دیم گون آیان ترّینت
و گوشتی: (۲۶) ”آ که لوئیت منی مرید
بیت، اگن چه وتی پت و مات، جن و چک،
برات و گهاران و چه وتی جندئے ساها هم
سر مگوزیت، منی مرید بوٹ نکنت. (۲۷)
اگن گسے وتی سلیبا بدّا مکنت و منی رندا
مئیئیت، آ هم منی مرید بوٹ نکنت.

(۲۸) کئے انت آ که لوئیت بُرجے بندیت،
بله چه بُرجئے بندگا پیسر، منندیت و آییئے
زر و مالئے هسابا مگشّیت و مچاریت که
بارین اے کارئے سرجم و پوره کنگئے واک

و توانی هست یا نه؟ (۲۹) چیا که اگن اے
 بُرجئے بُنردا ایّر بکنت و نیّمتمان بلیت،
 سجّهین مردم که گندنت، آییّا کلاگ و
 ریشکند کنت و (۳۰) گوشت: 'اے مردا
 کارے بُنگیج کرت بله سَرجم کنگا در مَنت.'

(۳۱) یا کجام بادشاهِ انت که گوّن دگه
 بادشاهیّا په جنگا سر بگیّت بله چه جنگا
 پیسر، منندیت و اے پگرا مکنت که بارین
 گوّن ده هزارئے پئوجا، آ بادشاهئے بیست
 (۳۲) هزارى لشکرئے دیما داشت کنت یا نه؟
 و اگن بگندیت که آییئے دیما داشت نکنت،
 گُرا اَنگت که دژمنئے لشکر دورِ انت، چه
 پیشا په سُهّل و ثرانا وتی کاسِدان رثوان
 کنت. (۳۳) همے پئِیما، چه شما هرگسے، تان
 وهدے که چه وتی سجّهین مال و هستیا
 دست مگشّیت، منی مرید بوّت نکنت.

(۳۴) وادِ شَرّ انت بله اگن وادئے تام
 برئوت، گُرا چوّن آییّا پدا وادوک کرت

کننت؟ (۳۵) نه په زمین و ډگارا درد وارت
و نه سمات بوټ کننت، آيا دور ريچنت.
هرگسا په اِشکنګا ګوش پر، بشکننت.

گارین میښ

(مټا ۱۸:۱۲-۱۴)

(۱) نون سجھین سُنګی و مالیاتگیر و
ګنھکارین مردم، ایسائے ګورا آتکننت تان
آییئے هبران بشکننت. (۲) بله پریسی و
شَریتئے زانوګر، نرنډان و ایراز ګرانا ګوشګا
آتننت: ”اے مرد ګون ګنھکاران نند و نیاد
کننت و ګون آیان هور ورګ وارت.“

(۳) ګزا ایسایا په آیان اے مسال آورت
و ګوشتی: (۴) ”چه شما اګن ګسیا سد
میښ بیت و چه آیان یګے ګار بیت، ګزا
نئود و نھین میښان چراګاها یله ندنت و
هما ګارین میښئے شوهازا نرئوت تان آيا
در بګیجیت؟ (۵) وهدے ګارین میښا در

گيڄيت په گله وتي کوږگا کنتي، (۶) لوگا
 رټوت، دؤست و همساهاگان لوټيت و
 گوشيت: 'گون من گل و شادهي کنيټ که
 من وتي آ گارين ميش در گيتکگ.' (۷) من
 شمارا گوشان، همه ډولا په يک پشومانين
 گنهکاريآ آسمانا مزين جشنه گرگ بيت،
 بله په نود و نه پهريزکارا که آيان
 پشوماني درکار نه انت چشين جشنه گرگ
 نيت.

گارین گلدار

(۸) يا که اگن جنينيا ده گلدار بيت و
 چه آ دهين گلداران يگه گار بيت، گرا په
 وتي گارين گلداره شوهازا، چراگ روک
 نکنت و لوگا نروپيت؟ تان آيا در
 مگيڄيت چه وتي شوهازا دست کشيت؟
 (۹) انچش که آ گلدارا در گيڄيت، دؤست
 و همساهاگان لوټيت و گوشيت: 'گون من
 گل و شادهي کنيټ چيا که وتي گارين

گلدارن ودی کرتگ.‘ (۱۰) همے پئما من
 شمارا گوَشان، اگن یک گنھکارے چہ وتی
 گناہان تئوبہ بکنت و هُدائے راہا بیئیت،
 هُدائے پریشتگانی بارگاها جشن و شادھی
 گرگ بیت.“

گار و گمراہین بچ

(۱۱) ایسایا گیش کنان کرت و گوشتی:
 ”یک مردیا دو مردین چک هست ات. (۱۲)

گسترینا یک روچے گوَن پتا گوشت: ’او
 منی پت! چہ تئی مال و ملکتا، هرچے کہ
 منی بھر و وَنڈا کپیت منا انون بدئے.‘ گڑا
 پتا وتی سجھین مال و مڈی دوین چکگانی
 سرا بھر کرت.

(۱۳-۱۴) لہتین روچا و رند، گسترین چکا

وتی سجھین بھر یکجاہ کرت، زرت و
 دورین ملکیا شت و سجھین زری پہ
 هئوسناکی گار کرتنت. رندا، آ ملکا سک

۱۵) ڏڱال ڪپت و آ دستنگ و مهتاج بوت.
 هما ملڪا، يڪ مردمِيءَ ڪِرا شت و په
 ڪاريءَ گرگا و تا لچِيئتي. گرڙا، آيا و تي
 ۱۶) ڏگاراني سرا هوڳاني چاريئوڪ ڪرت.
 اوڏا همينچڪ شديگ بوت ڪه دلي لوٽ
 هما ڪوَسگان بوارت و و تي لاپا سيَر بڪنت
 ڪه هوڳاني وراڪ آنت، بله ڪسا په ورگا
 هچ نڊات.

۱۷) وهڊه هوشي ڪرت و زانتي، گون
 وت گوشتي: 'مني پتئو بازين نئوڪر و
 ڪاردارا لاپئو سيرا وراگ رسيت و من ادا
 شدا مرڪ آن. ۱۸) نون و تي پتئو ڪرا پر
 تران و آيا گوشان: او مني پت! من تئي و
 آسمائو هڏائو گنهڪار آن و ۱۹) چ. منا
 و تي هزمتڪاراني ڏئولا يڪ هزمتڪارو
 بڪن.

۲۰) گرڙا پاد آتڪ و ڊيم په پتئو لوگا
 رهاڊگ بوت. پتا ڪه چه دورا ڊيست دلي په

آيا سٽڪ و په اِشتاپي آييئ دِيما تچان
 بوت و گورامبازي ڪرت و چُڪتي. (۲۱) چُڪا
 گوشت: 'او مني پت! من تئي و آسمانئ
 هُڏائ گنھڪار آن و نون نڪرزان ڪه تئي
 چُڪ گوشتگ بيان.'

(۲۲) بله پتا وتي هِزمتڪار گوشتنت:
 'اِشتاپ ڪنيٽ، په آيا گهترين گباها
 بياريت و گورايي بدئيٽ. چله و مندريگي
 دستا و ڪئوشي پادا بدئيٽ. (۲۳) آپابندي
 گوَسڪا بياريت و بڪشيٽ تانڪه جشنه
 بڪنين و وشين وراڪه بورين. (۲۴) چيا ڪه
 مني اءِ چُڪ مُرتگات بله نون پدا زندگ
 بوتگ، گار ات و نون ودي بوتگ. اءِ ڏئولا
 آيان گل و شادهي ڪرت.'

(۲۵) بله مسترين چُڪ ڏگاراني سرا ات.
 وهڊے لوڳے نزيگا رست و ساز و زيملئ
 تئواري اِشڪت، (۲۶) چه هِزمتڪاران يگے
 لوٽت و جُستي ڪرت: 'ادا چه بئيجا انت؟'

هزمتکارا پَسَّو دات: 'تئی برات پدا
 لوگا آتکگ و نون که آ په وشى و سلامتی
 رستگ تئی پتا جشنے گیتگ و آ پابندی
 گوسکی گشتگ.' (۲۸) گڑا، مسترین برات
 سک زهر گیت و نلوئتی لوگا برئوت. بله
 پت دنا آتک و آییئے و شان کنگا منتوار
 بوت.

چکا پتئے منتگیرئے پَسَّووا گوشت:
 'وتی دلا بچار، من اینچک سالا تئی کِرا
 گلامیئے ڈئولا کار کرتگ، هچبر چه تئی
 هکما در نبوتگان و تئو منا یک شینگے هم
 نداتگ که گوئن وتی دؤست و همبلان
 شادهی بکنان.' (۳۰) بله تئی اے چکا تئی
 مال گوئن گهبگین جنینان گار و گارت کرتگ
 و تئو په آییئے پر ترگا پابندی گوسک
 گشتگ.' (۳۱) پتا گوشت: 'او منی چک! تئو
 هروهد منی کِرا ائے و هرچه که منا هست
 آ سجهین تئیگ انت،' (۳۲) بله انون مارا

پمیشکا جشن و شادھی کنگی انت کہ
تئی اے برات مُرتگآت و نون زندگ
بوتگ، گار و بیگواه آت و نون ودی بوتگ و
آتگ۔“

چالاکین حسابدارئے مسال

- ① ایسایا گوّن وتی مریدان گوشت:
”هزگار و هستؤمندین مردیا حسابدارے
هستآت. وهدے پہ آییَا اے هال سر بوت
کہ حسابدار آییئے مالا وارت و گار کنت،
- ② گڑا آلؤٹ و گوشتی: ’اے چوّنین هبر
انت کہ تئی بارئوا من إشکنگا آن؟ برئو
وتی سَرجمین حساب و کتابان بگیشین و
بیار و منا بدئے. مروچی و رند، تئو چه
منی حسابداریا درائے۔‘ ③ حسابدارا وتی
دلا جیڑت: ’نون چوّن بکنان کہ منی واهند
منا چه کارا در کنگا انت، برد و کوڈال من
جَت نکنان، پندگا هم منا لَج کنت۔‘ ④ بله
هئو! انون زانئن چه بکنان. باید انت انچین
کارے بکنان کہ وهدے چه کارا گَشگ بان،

رَندا مردم منا وتی لوگان بِلنت.

۵) آييا واهندئے وامدار يک يگا وتی

کِرّا لوُتنت. چه ائولی وامدارا جُستی
گیت: 'ترا منی واهندئے چینچک وام پر
انت؟' ۶) پَسئوی دات: 'منا يک سَد کئیل

زئیتونی روُگن وام پر انت.' هسابدارا
گوشت: 'بگر، اش انت تئیی وامانی گبز،
زوت بند و پنجاه کئیل بنبیس.' ۷) پدا

چه دومی وامدارا جُستی کرت: 'ترا
چینچک وام پر انت؟' گوشتی: 'یکسَد
کئیل گندم.' هسابدارا گوشت: 'اے تئیی
وامانی گبز انت. بگر و هشتاد کئیل
بنبیس.'

۸) واهندا وتی لُچ و دُزین هسابدار

شاباش گوشت، که آييا اے کار، گوَن
اگلمندی کرتگات. چیا که اے وهدئے چُک
گوَن وتی زمانگئے مردمان دنیایی گیر و
دارانی در برگا، چه نورئے چُگان بزان

هُدایی مردمان آکِتر اَنت. ⑨ شمارا
 گۆشان که دنیائے اے بیوپائین مالا پہ
 شَرین دۆستانی شوْهاز کنگا کار بندیت،
 تانکه وهدے اے مالَ هَلیت، شمارا
 ابدمانین جھانا و شاتک بکننت.

⑩ آ که گونڈ و گسانین کارانی سرا
 تچک و راست بیت، مزینانی سرا هم
 راست بیت و آ که گونڈین کارانی سرا
 راست نبیت، مزینانی سرا هم راست
 نبیت. ⑪ نون اگن شما اے بیوپا و
 کورْھین دنیائے مالانی سرا راست و تچک
 مبیّت، گڑا کئے برْهکّین مال و گنجئے بارئوا
 شمئے سرا باوَر کنت؟ ⑫ اگن پہ دگرانی
 مالا راست و تچک مبیّت، کئے اَنت که
 شمئے وتی مالا، شمارا بدنت؟

⑬ هچّ گلامے پہ دو واجھا هِزمت
 کرتَ نکنت، یا گوْن یگّیا دژمنی کنت و
 دومیگی دۆست بیت، یا گوْن ائولیگا

وپادارَ بیت و چه آدگرا بدی کئیت. شما
یکوهد و یکجاه، هُدا و زَرَّئے گلامیا کرت
نکئیت.

شَرِیت و هُدائے بادشاهی

(مَتّا ۵: ۳۱-۳۲؛ ۱۱: ۱۲-۱۳؛ مَرکاس ۱۰: ۱۱-۱۲)

پَرِیسی که وت زَرپرست اَتنت،

گَوْن اے هبرانی اِشکنگا، ایسّا اِش کَلاگ

گِیت و ریشکند کرت. (۱۵) ایسّا یا گوشت:

”شما هما ایت که مردمانی دِیما وتا تچک
و پهریزکار پیّش داریت، بله هُدا چه شمئے
دلئے هالان سَهیگ اِنت. شمارا بگویشان، هما
چیز که مردمانی گورا باز کیمتی اِنت، هُدا
چه آ چیزا سک بیزار اِنت.

تئورات و سَجّهین نبیانی باریگ،

تان یهپائے وهدا اَت. نون رَندا، هُدائے

بادشاهیئے مِستاگ دئیگ بیت و هرگس

جُهد کنت وتی راها دِیم په آیا در

بگِیجیت. (۱۷) بزانیّت که آسمان و زمینئے

گار و بیړان بئیک چه شَرِیتے یک ټک و
نُکتهیئے کیگ و دور بئیکا باز آسانتر انت.

(۱۸) اگن گسے وتی جَنّا سئون و تلاک
دنت و گوَن دگه جنینیا سور کنت، زنا کنت
و هرگس که گوَن تلاک داتگین جنینیا سور
و سانگ کنت، آهم زنا کنت.

مالدار و ایلارز

(۱۹) یک مالدار و هزگارین مردیا مُدام
گران کیمتین پُچ و پوُشاگ پوُشت و وتی
رؤچی په ائیش و نوُش گوازینتنت. (۲۰)
ایلارز نامین یک گریبین مردے هماییئے
لوگئے دپا نادینگ بوتگات که جسم و
جانی، سرا تان پادا ریش ات. (۲۱) آییئے
ارمان ات که چه هزگارین مردئے پرزؤنگئے
سر آتکگین چُنڈ و چانیگان، وتی لاپا سیر
بکنت. کُچک هم آتکنت و آییئے ریش و
ناسورِش چَتنت.

وهدے آ گریب مُرت، پریشتگان آ

زرت و ابراہیمئے کِرا برت. ہزگارین مرد

ہم مُرت و مردمان گبر و گپن کرت.

ہما سیر و ہزگارین مرد، دۆزھا سک بَزگی

کَشگا ات. آیا کہ سر چست کرت چہ دورا

چمّی پہ ابراہیمّا کپت کہ ہما ایلارر آییئے

کشا نندوک ات. گوانکی جت:

’ابراہیم، او منی پت! ترا منی سرا بَزگ

بات، ایلاررا منی کِرا دیم بدئے کہ وتی

لَنککا آیا بجنت و منی نکا تر بکنت کہ من

آسا سُچگا آن. بلہ ابراہیمّا پَسّو دات:

’او منی بَچ! ہئیالا بکپ کہ تئو وتی زندا

شَرین چیزانی واجہ بوتگئے و ایلاررا وتی

رؤچ پہ بَزگی گوازیئتگ انت. بلہ آنون ادا

آسودگ انت و تئو آزابان تلّوسگا ائے.

اشیا ابید، شمئیگ و مئے نیاما، یک آنچین

جُهلین دَرگے بُرگ بوتگ کہ نہ مئے نیَمگئے

مردم شمئے گورا شت کنت و نہ شمئے

نیَمگئے مردم مئے کِرا آتک کنت.

پدا هزگارین مردا گوڻ ابراهيما (۲۷)

گوشت: 'او منی پت! گڙا چه تئو دزبندی

کنان، ایلارزا منی پتئے لوگا رئوان بکن، (۲۸)

چیا که منی پنچ برات أنت و منی واهگ
انت که ایلارز آیانی کڙا برئوت و آیان ڏاه
بدنت و هزار بکنت، چش مبيت که آهم
اے پُرازابین جاگها بیاینت. (۲۹) بله

ابراهيما گوشت: 'آیانی کڙا موسا و نبیانی
کتاب هست أنت. آیان بواننت و هبرانش
گوشت بدارنت. (۳۰) آ مردا گوشت: 'نه، او

منی پت ابراهيما! چه مُردگان اگن گسے
آیانی کڙا برئوت، ألما آ چه وتی بدین کاران
توبه کنت. (۳۱) ابراهيما گوشت: 'اگن آ
موسا و پئیگمبرانی هبران گوشت ندارنت،
گڙا چه مُردگان اگن گسے زندگ بیت و
آیانی کڙا برئوت، آییئ هبران هم باور
نکنت و نمَنت."

گناه، باور، زمه

(مَثَا ۱۸: ۶-۷، ۲۱-۲۲؛ مَرکاس ۹: ۴۲)

۱) ایسایا گوَن وتی مریدان گوشت:
 ”نبیت که مردم ردِ مجنت و ئگل مئوارت،
 بله آپسوز په هما گسا که دگران دیم په
 گناها ببارت. ۲) چه اے کسانکینان یگیئے
 دیم په گناها برگئے بدلا، گهتر همیش انت
 که آییئے گردنا چنتری تاء ببدنت و دریایا
 چگلی بدئینت. ۳) چه وتی کار و کردان
 هزار بیئت. اگن تئیی برات گناھے بکنت،
 آیا سَرکچ دئے و مئیارِیگ کن، اگن
 پشومان بوت، ببکشی. ۴) ثرے روچه
 هیت رندا گناه بکنت و هیت رندا تئیی
 گورا بیئیت و بگوشتیت: ’من پشومان آن،
 ببکشی.“

۵) ایسائے کاسدان گوَن هداوندین
 ایسایا گوشت: ”واجه! مئے ستک و باورا
 گیش کن.“ ۶) گوشتی: ”اگن شمئے باور
 آرزنئیئے کساسا هم بیئت، شما تودئے اے
 درچکا هکم کرت کنیئت که ’وتا چه بُنا

بگوج و برئو زِرئے تها بُرد و بسبز. آ وهدا،
درچک شمئے هُکما مَنیت.

(۷) چه شما آ گس کئے انت که آیئے

هزمتکار چه ڈگارانی ننگار کنگ، رمگئے
چارینگ و کارئے هلاس کنگا بیئیت، واهند
آییا بگوشیت: 'زوت بیا و بنند و ورگ

بور؟' (۸) گوَن آییا نگوشیت: 'پیَسرا په

من ورگ اڈ کن، تان من نئوارتگ تئو منی
هزمتا بوشت، وهدے من هلاس کرت گڑا

تئو بور؟' (۹) هُدا بُند، وتی هزمتکارئے

شُگر و مَنّا گیت که 'تئو منی هُکم

مَنّتگ؟' نه، هچبر. (۱۰) همے پیما شما هم،

آ سَجّهین هُکمان که شمارا دئیگ بوتگ انت

سَرجم بکنیّت و بگوشیّت که 'ما تئی

هزمتکار بیگئے لاهک هم نه این، تهنا وتی

زِمّه و دُبّه سَرجم کرتگ انت."

ده گَرِئے ذره بکشی

۱۱) ایسا دیم پہ اورشلمئے رٹوگا، چہ

سامرہ و جلیئے سیمسران گوزگا ات۔ (۱۲)

وہدے دیم پہ یک میتگیا پیداک ات، ده
سیہ گریین مردم گون آیا دچار کیت۔ دور
اؤشتانت و (۱۳) گون برزین تئوارے

گوشتش: ”او واجہ ایسا! ترا مئے سرا بزگ
بات۔“ (۱۴) ایسایا کہ دیستنت گوشتی:

”برئویت و تا پہ دینی پیشوایان پیش
بداریت۔“ آ، راہ گیتنت و راہئے نیاما، پاک
و پلگار بوتنت۔

۱۵) چہ آیان یگیا، وہدے دیست کہ

نون ذراہ انت، گون برزتئواری ہدایا ستا

کنان، پرترت و آتک، (۱۶) ایسائے پادان

کیت و شگری گیت۔ آ، چہ سامریان ات۔

(۱۷) ایسایا جست کرت: ”زانا، هر دھین

چہ گرا پاک و پلگار نبوتیت؟ آ دگہ نہین

کجا انت؟ (۱۸) اے یگین درکئوما ابید، چہ

آیان دگہ یگے پہ ہدائے سیت و سنایا

نئیاتک؟“ (۱۹) گڑا ایسایا گۆن آ مردا
گوشت: ”پاد آ، برئو، که تئی سِتک و باؤرا
ترا ذراه کرتگ.“

هُدائے بادشاهی

(مَتَا ۲۴: ۳۷-۴۰)

(۲۰) یک روچے، لهتین پَریسیا چه
ایسایا جُست کرت: ”هُدائے بادشاهی
کدین کئیت؟“ ایسایا گوشت: ”هُدائے
بادشاهی چَمزاهرا گندگ نبیت. (۲۱)
گوشتگ نبیت که هُدائے بادشاهی اِدا اِنت یا
اؤدا. چیا که هُدائے بادشاهی، شمئے دلا
اِنت.“

(۲۲) پدا گۆن وتی مریدان گوشتی:
”یک وهده کئیت که شما په انسانئے
چُکئے روچانی یک روچئے گندگا ارمان و
آرزو کنیت، بله آ روچا نگندیّت. (۲۳) مردم
شمارا گوشت که ’آ اِدا اِنت‘ یا ’آ اؤدا

(۲۴) اِنْت، بله شما آیانی هبرا گۆن مکییت.
 اَنچَش که گِرۆک چه یگ کُنڈیا جنت و
 سَجّهین آسمانا جَلَشکینیت و رُژناگ کنت،
 انسانئ چک هم وتی آ رۆچا، اَنچَش زاهر
 و پَدَر بیت. (۲۵) بله ائولا باید اِنْت بازیڻ
 سکی و سۆری بسگیت و اے زمانگئے نسل
 و پَدَریچ آییا مَمْنَت.

(۲۶) هما ڈئولا که نوهئے باریگا بوتگ،
 انسانئ چکئے رۆچ هم اَنچَش بیت. (۲۷) آ
 رۆچان، مردم وَرَد و نۆش و سانگ و سورا
 دَزگَت اَتنت تان هما رۆچا که نوه بۆجیگا
 سوار بوت. رَندا، مزین هار و توپانا
 سَجّهین مردم گار و بیگواه کرتنت.

(۲۸) لوتئے زمانگا هم همے ڈئولا ات،
 مردم په ورگ و چرگ و بدل و باندات و
 کِشت و کِشار و لوگ و جاگهئے بندگا
 گَلایش اَتنت، (۲۹) بله آ رۆچا که لوت چه
 سُدومئ شهرا در آتک، هُدايا چه آسمانا

آس و روکین گوکرت گوارینت و سدومئے
سجھین مردم گار و بیگواه کرتنت.

۳۰) انسانئے چکئے پدر بیگئے روچا،

ہمے ڈئولا بیت. ۳۱) آ روچا، اگن گسے

وتی لوگئے سرا بیت و آییئے ارد و پتینک
لوگا ایئر بنت، پہ آیانی زورگا جہلا ایئر
مکپیت. ہمے ڈئولا، اگن گسے وتی ڈگارانی
سرا کشت و کشارا انت، آ ہم پدا لوگا پر
متریت. ۳۲) لوتئے لوگ بانکئے سرگوستا

یات بکنیت. ۳۳) هرگس وتی ساہئے

رکینگئے رندا بیت، آیا باہینیت. هرگس
وتی ساہا باہینیت، آیا رکینیت. ۳۴)

شمارا گوشان کہ آ وهدا، اگن دو مردم
یگین تہت و نیادئے سرا وپتگ، یگے برگ

بیت و دومی همؤدا پشت گیجگ بیت. ۳۵)

چہ دو جنینا، کہ هؤریگا جنترئے سرا
دانئے درُشگا بنت، یگے برگ بیت و دومی

همؤدا پشت گیجگ بیت. ۳۶) دو مرد کہ

ڏڱاراني سرا بيت، يڱے برگ بيت و دومي
 همودا پشت گيجگ بيت. “ (۳۷) جُستش
 کرت: ”او هداوند! کجا چش بيت؟“
 پَسئوي دات: ”هر جاہ که جوئے کپيت، اودا
 گيتو و ڏوندوارين مرگ مچ بنت.“

جنوزام و ناهگين کازيئے مسال

(۱) ايسايا په مريدان مسالے آورت تان
 آيان سرکچ بدنت و پيش بداريت که
 هروهد دوا بکننت و هچبر دلپروش و
 ناميت مبت. (۲) گوشتي: ”شهريا، يک
 کازيے هستات که آيا نه چه هدايا ترست
 و نه مردمانی پرواهي کرت. (۳) هما
 شهر، جنوزامے هم هستات که هروهد
 کازيئے کرا آتک و منتوار ات که آييئے هگا
 چه دئينکارا بگپت.

(۴) تان لهتين وهدا، کازيا جنوزامے
 پرياتئے نيماگا هچ دلگوش نکرت، بله رندا

دلا هئيالی کرت که ’راست انت، منا نه

هڏائے ٿرس انت و نه مردمانی پرواه. (۵)

بله اے جنوڙام منا دلسياه کنگا انت.

پميشکا گهتر انت اشيئے هگا بگران و

بدئيان. چُش مبيت گون وتی هر روچيگين

رئوگ و آيگا منا گيشتر دلسياه بکنت.“

(۶) گڙا هڏاوندين ايسايا گوشت:

”بشکنيٽ اے ناهگين کازی چے گوشت؟

(۷) نون بارين هڏا گون وتی گچين

کرتگينان، که شپ و روچ گون آيا په وتی

هگا پريات کنت، هگا نکنت؟ په آيانی

هکرسيا دير کنت؟ (۸) شمارا گوشان که

زوت آيانی هگا دنت. بله آ وهدی که

انسانے چک کئيت، بارين ستک و باور اے

زمينے سرا پشت کپيت که آ بگنديت؟“

پريسی و مالياتگيرے مسال

(۹) ايسايا هما مردمانی بارئوا مسالے

آورت که وتا نیّک و پهریّزکار زاننت و اے
دگه مردمان ایّز جنت. (۱۰) ”دو مردم په
دوا کنگا مزین پرستشگاها شت که چه
آیان یگے پریسیے ات و دومی مالیاتگیرے
ات. (۱۱) پریسی اوشتات و په وتی جندا
دوایی کرت و گوشتی: ’او هدا! تئی
میتوار آن که من اے دگه مردمانی دئولا دز
و ردکار و زنهکارے نه آن و نه اے
مالیاتگیرے دئولا آن.‘ (۱۲) من هیتگے دو
رؤچ، رؤچگ داران و وتی سجّهین مالے
دهیگا دئیان. (۱۳) بله هما مالیاتگیر دور
اوشتاتگات و آسمانی چارت هم نکرت.
دستی وتی سیّنگا جت و پریات کنانا
گوشتی: ’او هدا! ترا منی سرا بزگ بات که
گنهکارے آن.‘

(۱۴) نون من شمارا گوشان: پریسی نه،
بله هما مالیاتگیر نیّک و پهریّزکار بوت و
لوگا شت، چیا که هرگس وتا مزّن زانت و
لیکیت، گمشرپ بیت و هرگس وتا جهل و

ايردست مَنيت، وشنام و شريدار بيت.

په چگان ايسائے مهر

(مَتَا ۱۹: ۱۳-۱۵؛ مَرکاس ۱۰: ۱۳-۱۶)

۱۵) مردمان وتی نُنکین چک هم

ايسائے گورا آورتنت که دستش سرا پر
بمُشيت. وهدے مريدان چش ديست،

مردمِش نهر و هگل دانت. ۱۶) بله ايسايا

چک وتی کرا لوُتنت و گوشتی: ”چگان

بليت که منی کرا بياینت، آیانی ديما
مداريت، چيا که هدائے بادشاهی آنچين

مردمانیگ انت. ۱۷) شمارا راستين

گوشان، آ که هدائے بادشاهيا چگانی پيما

ممّيت، هچبر اوډا ياد اير کرت نکنت.

زردارين و رنا و نميرانين زند

(مَتَا ۱۹: ۱۶-۲۹؛ مَرکاس ۱۰: ۱۷-۳۰)

۱۸) چه سرداران يگيا جست کرت: ”او

نيکين استاد! من چون بکنان که نميرانين

زِندئے واھند بیان؟“ (۱۹) ایسایا گوشت:
 ”تئو منا ’نیکین‘ پہ چے گوشتے؟ ابید چہ
 ھدایا کس نیک نہ انت. (۲۰) تئو ھدائے
 ھکمان زانئے: » ’زنا مکن، ھون مکن، دُزی
 مکن، دروگین شاھدی مدئے، وتی پت و
 ماتا اِزت بدئے.“ (۲۱) آایا گوشت: ”من
 چہ کسانیا اے سجھین ھکم برجاہ
 داشتگ انت.“

(۲۲) وھدے ایسایا آییئے پَسئو اِشکت،
 گوشتی: ”ترا انگت یک کارے کنگی انت،
 وتی سجھین مال و ھستیا بھا کن و زران
 گریب و نیزگارین مردمانی سرا بھر کن، اے
 پیما ترا آسمانی گنجے رسیت. گڑا بیا و
 منی رندگیریا بکن.“ (۲۳) وھدے آ مردا اے
 پَسئو اِشکت، باز دلگیر و گمیگ بوت چیا
 کہ آ مزین مالدارے ات. (۲۴) ایسایا آ مرد
 چارت و گوشتی: ”پہ ھزگار و مالدارین
 مردمان ھدائے بادشاھیا پاد ایر کنگ سک

گرانِ انت. (۲۵) هئو! چہ سوچنئے دُمکا
اُشترئے گوزگ وہ باز گرانِ انت، بلہ ہُدائے
بادشاہیا، زردارینِ مردمئے پاد اِیر کنگ،
انگت گرانترِ انت.“

(۲۶) ہما کہ اے ہبرا اِشکنگا اُتنت،
جُسِتَش کرت: ”گڑا کئے رَکَت کنت؟“ (۲۷)
ایسایا پَسُو دات: ”پہ انسانا نبوتنی انت،
بلہ ہُدائے دستا ہر چیزِ بوت کنت.“

(۲۸) پِٹرُسا گوشت: ”ما وتی ہر چیزِ
یلہ داتگ و تئی رَندگیریا کنگا اِین.“ (۲۹)
ایسایا گوشت: ”هئو! باور کنیت، ہرگسا کہ
پہ ہُدائے بادشاہیا وتی جن و چُک، برات،
مات و پت یا لوگ و جاگہ یلہ داتگ اُنت،
(۳۰) ہمے جہانا اے چیزانی بدلا آایا باز
گیشترِ رسیت و آدگہ جہانا، ابدمانین
زَندئے واہندَ بیت.“

ایسائے مَرکئے سیمی پِیشگوئی

۳۱) پدا ایسایا وتی دوازدھین کاسد

یک کِرے برتنت و گوشتی: ”نون ما
اورشلیما رئوگا این، هر چیزے که نبیان
انسانے چکئے بارئوا نبشتگ، آ سَجَّهین اودا

سَرجمَ بنت. ۳۲) آییَا درکئومین مردمانی

دستا دئینت و هما درکئوم، گلاگی گرنَت،

بے اِزتی کنت و سر و دیما تھی جنت، ۳۳)

شَلاک و هئیزرانی جنت و کُشتی. بله

سئیمی رُوچا، آ پدا زندگ بیت و جاہ

جنت. ۳۴) آییئے مرید چه اے هبران یگیا

هم سرید نبوتنت. ایسائے اے هبرانی مانا

چه آیانی زانتا چیر ات و آیان سَرکچ

نئوارت که ایسا چه گوشگا انت.

کُورئئے ذرهبکشی

۳۵) وهده ایسا اریهائے شهرئے نزیگا

رست، کورے دیستی کہ راہے سرا نشتگ
 و پنڈگا ات. (۳۶) وھدے کورا مھلوک و
 مچیئے تئوار اشکت، جستى کرت: ”چے
 بیگا انت؟“ (۳۷) هالِش دات: ”ایسا ناسری
 گوزگا انت.“ (۳۸) گرا آیا کوگار کرت:
 ”ایسا، او داوود بادشاہے چک! ترا منی
 سرا بزرگ بات.“ (۳۹) آ کہ چہ سجھینان
 پیسر و پیشگام آنت، کورش هگل کرت و
 گوشتش: ”بس کن، بیتئوار بئ!“ بلہ آیا
 گیشتر کوگار کرت: ”او داوود بادشاہے
 چک! ترا منی سرا بزرگ بات.“

(۴۰) ایسا اوشتات و هکمی کرت: ”آ
 مردا بیاریت.“ وھدے نزیگ آتک، ایسایا
 جست کرت: (۴۱) ”تئو چہ من چے لوٹے؟
 پہ تئو چے بکنان؟“ آیا پسئو دات: ”او
 هداوند! من لوٹان کہ دوبر بگندان.“ (۴۲)
 ایسایا گوشت: ”بينا بئ! تئی ایمانا ترا
 ذراہ کرت.“ (۴۳) هما دمانا کور بینا بوت،

هُدَايَا سِپَت و سَنَا كَنَان، ايسَا ئے همراهيا
رهادگ بوت. مردمان كه چُش ديست، آيان
هم هُدائے شُگر گيت.

زَگائے مهماني

- ① ايسَا اريهايا آتک و چه شهرئے نياما
گوزگا آت. ② اودا زَگا نامين سِير و
هَزگارين مردے هست آت كه مالياتگيراني
کماش آت. ③ آييا لوُت بچاريت ايسَا
چُونيئے، بله مردماني مِچي ميژي باز آت و
آييئے جند پَتک و لُک گَدے آت. پميشکا
ديستي نکرت. ④ گُزا په دِرگے ديما شت
و مزنيں درچکيئے سرا سر کيت تان آييا
بگنديت، چيا كه ايسَا چه همه راها گوزگا
آت.

- ⑤ وهده ايسَا هما جاگها رست، بُرزا
چارت و گوشتي: ”او زَگا! زوت جَهلا اير
کپ، كه مروچي من تئي مهمان آن.“ ⑥

آ، اشتاپی چه درچکا ایڙ کپت و ایسای پی
گل و شادهی وتی لوگا وشاتک کرت.

(۷) وهده مردمان اے دیست،

وت مان و تا ئرنڈان گوشتیش: ”ایسا

(۸) گنهکارین مردیئے لوگا مهمان بوتگ.“
بله زکا پاد آتک، اوشتات و گوڻ هداوندین
ایسایا گوشتی: ”او هداوندا! وتی سجھین
مال و مڈیئے نیما په نیزگار و گریبین
مردمان بهر و بانگ کنان و اگن من گسیئے
مال په ناهک پُشتا گشتگ و برتگ، آیانی
بدلا چار سری گیشتر دئیان.“

(۹) ایسایا گوڻ آییَا گوشت: ”مروچی
اے لوگا، پهلّی و رگگ سر بوتگ، چیا که اے
مرد هم چه ابراهیمئے نسل و پدریچا انت.
(۱۰) هئو! انسانئے چک په گنهکار و
گارینانی شوهاز و رگینگا آتکگ.“

بادشاه و ده هزمتکار

(مَثَا ۲۵: ۱۴-۳۰)

(۱۱) هما وهدا کہ مردم ایسائے ہبران
گۆش دارگا آتنت، ایسایا گیش کنان مسالے
آورت. چیا کہ آ اورشلیمئے نزیگا رستگات
و مردمانی گمان اش ات کہ هدائے

بادشاہی هما وهدا پدَر بیت. (۱۲) گوشتی:
”یک برے، سردارزادگے دورین مُلکیا شت
تانکہ پہ بادشاہیا برسیت و پدا وتی ڈیہ و

ڈگارا پر بتَریت. (۱۳) گڑا، دہ ہزمتکاری
وتی کِرا لوٹت و ہریگیا یک اشریے دات
و گوشتنتی: ’تانکہ من وتی سپرا جنان و
پدا کایان، شما گۆن اے زَران سئوداگری
بکنیت.‘ (۱۴) بلہ هما مُلکئے مردمان چہ
آییا نپرت کرت. آییئے رئوگا رند، کاسد و
کُلئوش راہ دات کہ ’ما نلوٹین اے مرد،
مئے سرا بادشاہی بکنت.‘

(۱۵) بلہ آییا بادشاہی رست و وتی مُلکا
پر ترّت و آتک. گڑا ہکمی کرت ہما دھین
ہزمتکاران کہ زری داتگ آتنت بیارنت، تان

١٦ بزانت آيان چينچڪ نپ و سوت گتگ.
اٺولي هزمتڪار آتڪ و گوشتي: 'او واجه!
چه تئي يگين اشريپا، من ده اشري
گتگ.' ١٧ بادشاها گوشت: 'شاباش، او
شريڻ گلام! نون پميشڪا که تئو گوڻ ڪمين
بنمالا تچڪ و راست بوتگي، من ترا وتي
ملڪي ده شهرئي هاڪم ڪنان.'

١٨ دومي آتڪ و گوشتي: 'او واجه!
١٩ من چه تئي يگين اشريپا، پنج گتگ.'
بادشاها گوشت: 'من ترا وتي ملڪي پنج
شهرئي هاڪميا دئيان.'

٢٠ دگه هزمتڪاري آتڪ و گوشتي: 'او
واجه! ايش انت تئي داتگين اشري که من
دزماليا بستگ و اير ڪرتگات. ٢١ چيا که
منا چه تئو ترستگ، تئو ترنديڻ مردے ائي
و هما که تئو اير نڪرتگان، هما چيزاني
پيردا جنئي و وتيگ ڪئي و نڪشتگين

رُنئے۔ (۲۲) بادشاہا گوشت: 'او بیکارین

گلام! من ترا چہ تئی جندئے ہبران
مئیارِیگ کنان، تئو زانت من ثرندین مردمے
آن، ایر نکرتگین چیزان وتیگ کنان و
نکشتگین رُنان۔ (۲۳) گڑا تئو چیا منی
داتگین زَر، بیاجی و باپاریئے کِرا ایر
نکرت کہ من پر ترگا رند، وتی زَر گوَن
بیا جان بگیتیننت۔

(۲۴) گڑا بادشاہا گوَن وتی دیوانئے
مردمان گوشت: 'اشرپیا چہ اِشیا پچ گریّت
و ہماییا بدئیّت کہ آییئے کِرا دہ اشرپی
انت۔' (۲۵) آیان گوشت: 'واجه! گوَن آیا

پیّسرا دہ اشرپی هست۔' (۲۶) بادشاہا
گوشت: 'شمارا گوَشان، هرگسا کہ چیزے
هست، آیا گیّشتر دئیگ بیت، بلہ هرگسا
کہ نیّست، هرچے کہ هستی هم پچ گرگ
بیت۔' (۲۷) بلہ ہما کہ منی دژمن انت و
منی بادشاہیا نلوّنت، آیان منی کِرا

بیاریت و منی دیما بگشیّت.“

په ایسائے و شاتکا

(مَتّا ۹: ۲۱-۹؛ مَرکاس ۱۰: ۱۱-۱۰؛ یوہَنّا ۱۲: ۱۲-۱۵)

۲۸) چہ اے ہبران و رَند، ایسا پیسر و

پیشگام دیم پہ اورشلیما رئوگا ات. ۲۹)

وہدے زئیتون نام کپتین کوھئے سرا،
بئیت پاجی و بئیت انیائے میٹگانی نژیگا
رست، وتی دو مریدی پیسرا دیم دات و

۳۰) گوشتنتی: ”دیمی میٹگا برئویت و

انچش کہ شما اوڊا رسیّت، گرگین ہرے
گندیّت کہ بستگ و تنینگہ گسے آیا سوار
نبوتگ. آیا بوجیّت و ادا بیاریّت. ۳۱) اگن
گسیا چہ شما جُست کرت ’چیا اِشیا بوجگا
ایت، بگوشیّت: ’واجھا پکار انت.“

۳۲) مرید شتنت و ہما ڈئولا کہ ایسایا

گوشتگات، ہما پیما دیستش. ۳۳) انچش
کہ گرگئے بوجگا اتنت، گرگئے ہدابندان چہ

آيان جُستِ کرت: ”شما چيا اے کُرگا بؤجگا
ايت؟“ (۳۴) مريدان پَسُو دات: ”واجها

پَکار انت.“ (۳۵) آيان کُرگ ايسائے کِرا
اورت، وتی شال و چادرش کُرگئے پُشتا اير
کرتنت و ايسائش سوار کرت. (۳۶) اَنچش
که ايسا ديما رثوان ات، مردمان وتی شال
و چادر راهئے سرا چيرگيجان کرتنت.

(۳۷) وهده ايسا زئيتونئے کوھئے
ايرکپئے نزیکا رست، آيئے مريدانی مچيا
په اے سجھين اجگايی و مؤجزهان که
آيان ديستگ اتنت، په گل و شادهی و گون
برزين تئوارے، هدا ستا کرت و گوشت:

(۳۸) ”مبارک بات، هما بادشاهها که په
هداوندئے ناما کئيت! سُهَل و آسودگی مان
آسمانا و شان و شئوکت برزين ارشا.“

(۳۹) چه مردمانی نياما، لهتين پَريسيا
گون ايسايا گوشت: ”او استاد! وتی
مريدان نِهَر و هگل کن که چش مگوشت!“

ایسایا درآینت: ”من شمارا گوشان،
اگن اے بیتئوار بنت، سینگ و ڈوک کوگار
کننت.“

ایسائے گریوگ

وهدے ایسا اورشلیما نزیگ بوت و
شهری دیست، گریتی و (۴۲) گوشتی:

”ذریگتا تئو، هئو، همے تئو، مروچی
بزانتنی که کجام چیز، په تئو سهل و
آسودگی آورت کننت. بله بژن و آپسوز که
نون آ چه تئی چما چیر و اندیم انت. (۴۳)

په تئو انچین روچ کاینت که دژمن تئی
چپ و چاگردا سنگر بندنت و تئی چارین
نیمگان انگر کننت و تئی پڑ و چاگردا تنک
تریننت. (۴۴) ترا و تئی چکان، دگارا چگل

دئینت و گوڻ هاک و هوڻا هوڻ و هئوار
کننت و سینگه په سینگیه سرا هم پشت
نگیجنت، چیا که تئو وتی هدائے آیکه
وهد و ساهت، پجاه نیاورت.“

چه مزین پرستگاها سئوداگرانی در کنگ

(مَتَا ۲۱: ۱۲-۱۶؛ مَرکاس ۱۱: ۱۵-۱۸؛ یوهَنَّا ۲: ۱۳-۱۶)

چه اِشیا رَند، ایسا مزین (۴۵)

پرستگاهئے پیشگاها شت و سئوداگرانی

دُنا در کنگا گلایش بوت. (۴۶) گوشتی:

”هُدائے کتابا نیسگ بوتگ: « منی لوگ،

دُوا و پرستشئے جاگه بیت،» بله شما

دُربازارے کرتگ.“

آیا هر رُوج مزین پرستگاها (۴۷)

تالیم دات. مزین دینی پیشوا، شَریتئے

زانوگر و کئومئے کماش، آییئے کُشگئے

جُهدا اتنت، (۴۸) بله په وتی اے مکسدا،

هچّ راهے در گیتک نکرتش، چیا که آییئے

هر هبر مردمانی دلا نِشتگات.

ایسائے واک و اهتیارئے بارئوا

(مَتَا ۲۱: ۲۳-۲۷؛ مَرکاس ۱۱: ۲۷-۳۳)

۱) یک روچے کہ ایسا مزنین

پرستشگاہے پیشگاہا مردمان تالیم و
وشین مستاک دئیگا ات، مزنین دینی
پیشوا و شریتے زانوگر گوں کئومئے

کماشان آییئے کرا اتکنت و ۲) گوشتش:

”مارا بگوش کہ تئو گوں کجام هک و
اھتیارا اے کاران کنئے؟ کئیا ترا اے کارانی
اھتیار داتگ؟“ ۳) ایسایا پسو دات: ”منا

هم چه شما یک جستے هست. بگوشت،

۴) یھیا، پاکشودی دئیگئے اھتیار چه

آسمانا رستگات یا چه انسانے نیمگا؟“

۵) آیان وتمان و تا شور و سلاہ کرت و

گوشتش: ”اگن بگوشتین ‘چه آسمانا ات،‘

گوشتیت: ‘پہ چے ایمانو نئیاورت؟‘ ۶) او

اگن بگوشتین کہ ‘مردمی کارے بوتگ،‘ گرا

مردم مارا سنگسار کننت، چیا کہ آیانی

ستک و باور همش انت کہ یھیا نبیے

بوتگ. ۷) پمیشکا پسوش دات: ”ما

نزانين چه کجا آت. “ (۸) ايسايا گوشت:
 ”گړا من هم شمارا نگو شان که گوڼ کجام
 هک و اِختيارا اے کاران کنان.“

بدین باگیانانی مسال

(مَتَا ۲۱: ۳۳-۴۶؛ مَرکاس ۱۲: ۱-۱۲)

رندا، ايسايا په مردمان اے مسال (۹)
 آورت: ”مردیا انگوری باگے اڈ کرت و په
 گندهکاری و زمان، لهتین باگیانے دستا
 دات و وت دراجین سپریا شت. (۱۰)

وهده انگورے مؤسم بوت، باگے هدا بُندا
 په وتی بهرے گرگا، هزمتکارے راه دات،
 بله زمان زورین باگیانان آ هزمتکار لَت و
 گُت کرت و گوڼ هوړک و هالیگین دستان
 پر ترینت. (۱۱) باگے هدا بُندا، پدا دگه

هزمتکارے دیم دات، بله باگیانان آ هم جت
 و بے اُزت کرت و گوڼ هوړک و هالیگین
 دستان پر ترینت. (۱۲) گړا سئیمی رندا،
 دگه هزمتکارے راهی دات، بله آیان آ هم

جت و ئپيگ کرت و دُنا گليّنت.

١٣) نون باگئے هدا بندا وتى دلا پگر

کرت که 'چُون بکنان؟' اے رندا، وتى
دوستين چکا راه دئيان، بلکين آيئے روا
بدارنت. ١٤) بله وهده باگيانان آيئے چک

ديست، وت مان وتا شور کرت و گوشتش:
'باگئے ميراس دار و پشيد همش انت، اشيا
هم بگشين تان باگ مئے ميراس بيت.' ١٥)

گرا چه باگا دن برت و گشتش. نون شمئے
گمانا، باگئے هدا بند گوْن اے باگيانان چه
کنت؟ ١٦) آ کئيت، اے باگيانان گشيت و
باگا دگه باگيانانى دستا دنت. "وهده
مردمان ايسائے اے هبر اشکت، گوشتش:
"چش مبات!"

١٧) ايسايا آيانى نيما چارت و

گوشتى: "گرا، آ نبشتهئے مانا چه انت که
گوشت: » 'هما سنگ که بان بندين استايان
پسند نکرت و نذرت، هما سنگ بنهشت» »

بوت۔“ (۱۸) ہر گس کہ آسنگے سرا
بکپیت، ٹگر ٹگر بیت و گسے کہ سینگ
آپیئے سرا کپیت، ہورث بیت۔“

۱۹ شَرِیتے زانوگر و مزین دینی
پیشوایان زانت کہ ایسایا اے مسال
ہمایانی بارئوا آورتگ. پمیشکا، شئور
کرت ہما دمانا ایسایا بگرت، بلہ چہ
مردمان تُرستش.

مالیاتے بارئو

(مَتَا ٢٢: ١٥-٢٢؛ مَرْكَاس ١٢: ١٣-١٧)

۲۰ گڑا ایسّا ایش چمانی چیرا کرت،
 وتی چاریگ و جاسویش رٹوان دانت
 تان آوتا ایسّائے دیما تچک و پھریزکاریں
 مردم پیش بدارنت. آیانی مکسد ایش ات
 کہ ایسّایا چہ آییئے جندئے ہبران مان
 بگیشیننت و رومئے والیئے دستا بدئینت.
 ۲۱ آیان جُست کرت: ”او استاد! ما زانیں
 تئو ہرچے کہ گوشتئے، ہر تالیمے کہ دئیئے،

۲۱) آیان جُست کرت: ”او استاد! ما زانیں

آ سَجَّهَيْنَ رَاسَتَا اَنْتَ وَ هِچَكْسِيئِي نِيْمِگَا
نِگَرِي وَ پِه رَاسَتِي هُدَائِي رَاها سَوَجَ دِيئِي.

نُون مَارَا بَغَوَشَ، بَارِيْن رَوْمِي بادشاه (۲۲)

كئِيْسَرَا سُنْگ وَ مَالِيَات دِيْگ رِئُوا اِنْتَ يَا
نَه؟“ (۲۳) بَلِه اِيْسَايَا آيَانِي اے رِيك وَ مَندر

زَانَت وَ گَوَشَتِي: (۲۴) ”مَنَا يَكَّ دِيْنَارِي

پِيْش بَدَارِيْت، اِشِيئِي سَرَا كئِيِي نَام وَ نَكش
پَر اِنْت؟“ آيَان پَسْئُو دَات: ”كئِيْسَرِي.“ (۲۵)

اِيْسَايَا گَوَشَت: ”گَرَا كئِيْسَرِيْگَا كئِيْسَرَا
بَدِييْت وَ هُدَائِيْگَا هُدَايَا بَدِييْت.“ (۲۶) اے

دُئُولَا، آيَان مَرْدَمَانِي دِيْمَا اِيْسَا چِه آيِيئِي
جَنْدِيئِي هَبْرَان دَامَا دُئُور دَات نَكْرَت وَ چِه
آيِيئِي پَسْئُوَان بَه مَنَت وَ بِيْتَتُوَار بَوْتَنَت.

آهَرَت وَ سَانْگ وَ سَوَر

(مَتَا ۲۲: ۲۳-۳۳؛ مَرَكَّاس ۱۲: ۱۸-۲۷)

رَنَدَا، لَهْتِيْن سَدُوَكِي، كِه آهَرَتِي (۲۷)

نَمْنُوك اَنْتَ، اِيْسَائِي كِرَا آتَك وَ (۲۸)

جُسْتِشِ کُرت: ”او استاد! موسایا په ما
 نېشتگ: اگن گسِيئے سور کرتگین براتے بے
 چکا بمریت و جنوْزامی زندگ بیت، گُرا
 آییئے برات باید اِنْت گوْن آ جنوْزاما سور
 بکنت تانکه چک و رَند و راهے په وتی
 براتا بِلِیت. (۲۹) نون هیت برات اَتنت،
 ائولی براتا جَنے گیت، چکي نبوت و مُرت،
 (۳۰) دومی براتا و (۳۱) پدا سئیمی براتا
 گوْن آ جنینا سور کرت و آ هم بے چکا
 مُرتنت. همے پیما هیتین براتان گوْن هما
 جنینا سور کرت و بے پَد و رَند چه دنیایا
 شتنت. (۳۲) گُڈسرا، آ جنین هم مُرت. (۳۳)
 نون تئو بگوْش، آهرتئے روْچا، اے جنین،
 کجام براتئیک بیت، چیا که هر هیتین
 براتان باریگ باریگا گوْن آیا سور
 کرتگات.“

(۳۴) ایسایا پَسو دات: ”مردم، اے جهانانا
 سانگ و سور کنت، (۳۵) بله هما مردم که
 نمیرانین زندا کرزنت و آهرتئے لاهک اَنْت، آ

نه سورَ کنت و نه سور دئیگ بنت. (۳۶) آ
 هچبر پدا نمرنت و پریشتگانی ڈئولا انت،
 هُڊائے چُکَّ انت، چیا که نمیرانیڻ زندئے
 چُکَّ انت. (۳۷) بله مُردگانی زندگ بیگئے

هبرئے راستی، موسایا مان بُن گپتگیڻ
 ڈولکئے کِسْها پِیش داشتگ. اودا موسا
 هُڊاوندیڻ هُڊایا، » اِبراهیمئے هُڊا، اِساکئے
 هُڊا و آکوبئے هُڊا« گوشتیت. (۳۸) آ

مُردگانی هُڊا نه انت، زندگینانی هُڊا انت،
 چیا که آییئے گورا، سَجْهین زندگ انت.“

(۳۹) چه شَریتئے زانوگران لهتینا

گوشت: ”او استاد، تئو شَر گوشت.“ (۴۰)
 چه اِد و رند، هچکسا دل نکرت چه آییَا
 دگه جُسْتے بگیپت.

مَسِیه کئی چُکَّ انت؟

(مَتَا ۲۲: ۴۱-۴۶؛ مَرکاس ۱۲: ۳۵-۳۷)

(۴۱) ایسایا گوڻ آیان گوشت: ”اے

چُونیڻ هبرے که گوشت: ’مسیه، داوود
بادشاهئے چک انت؟‘ (۴۲) چیا که داوود
وت زبورئے کتابا گوشت:

» هداوندا گوڻ منی هداوندا «
گوشت

» منی راستین نیمگا بنند «

(۴۳) » تان هما وهدا که تئی دژمنان
تئی پادانی چیرئے پدگ و
چارچوبه بکنان. «

(۴۴) نون اگن داوود، مسیها وتی هداوند
گوشت، گزا مسیه چون آیئے چک بوت
کنت؟

ایسا شریته زانوگران پاشک کنت

(متا ۱: ۲۳-۷؛ مرکاس ۱۲: ۳۸-۴۰)

(۴۵) همه وهدا که سجھین مردم گوش

دارگا آنتت، ایسایا گوڻ مریدان گوشت:
(۴۶) ”چه شَرِیتئے زانوگران هُزار بیت، که

آیان دُراجین جامگ و کباه گورا کنگ
دوُسْت بیت و بازارانی تَر و گردا چه
مردمان و شاتک و دَرهبات لوُنت.
گنيسَهانی شرترین جاهاں گچین کنت و
مهمانیان، ائولی ردئے نندگش پسند انت.
(۴۷) جنوزامانی لوگان گوڻ مالواریا برنت
و په پیش دارگا وتی دوا و سَنایان
دُراجگش کنت. اِشان سَکترین سِزا و پدمز
رسیت.“

جنوزامیئے هئیرات

(مَکاس ۱۲: ۴۱-۴۴)

(۱) ایسایا سر بُرز کرت و دیستی که
لهتین هزگار و هستؤمند، وتی هئیراتی
زَران مزین پرستشگاهئے پیْتیا مان کنگا
انت. (۲) آیا، یک نيزگارین جنوزامه هم
دیست که پیْتیئے تها دو پئیسهای دئور

دات. (۳) نون گوشتی: ”شمارا راستین
 گوشان، اے بیوسین جنوزاما چه سجھینان
 گیشتر مان کرت. (۴) چیا کہ آدگران چه
 وتی گیشین مالا چیزکے دات، بلہ اے
 جنوزاما، گون وتی نیزگاری و گریبیا،
 هرچه کہ آیا هستات داتی، بزان وتی
 سجھین بنمال.“

آیو کین زمانگے بارئوا ایسائے پیسگوئی
 (مّا ۱: ۲۴-۱۴؛ مَرکاس ۱: ۱۳-۱۳)

(۵) لہتین مردم مزیین پرستشگاہے
 بارئوا ہبر کنگ و گوشگا ات کہ ”اے گون
 چونین ڈولدارین سنگ و گران کیمتین
 ہئیرات و ٹیکیان نکشبد کنگ بوتگ.“ (۶)
 آ وھدی ایسایا گوشت: ”چه اشان کہ شما
 مروچی گندگا ایت، روچے کئیت کہ یک
 سنگے ہم دومی سنگے سرا نمائیت.
 سجھینان پروشت و کروجت.“ (۷)
 جستش گیت: ”او استاد! بارین، اے پرشت

و پروش کدین بیت و اشیئ نزیک بئیگئے
 نشانی چے انت؟“ (۸) ایسایا گوشت:
 ”هزار بیت، کسے شمارا گمراه مکت. چیا
 کہ بازیئے پہ منی ناما کئیت و گوشتیت:
 ’من هما آن‘ و ’وهد آتکگ و نزیک انت‘، بلہ
 شما آیانی هبرا گوئن مکیئت. (۹) وهدے
 شما جنگ و آشوپئے کوکارا اشکنیت،
 مثرسیئت و پریشان مبیئت. چیا کہ ائولا
 باید انت اے ڈئولا بیئت، بلہ هلاسیئے وهد
 هما دمانا پہ سر نرسیت.“

(۱۰) گڑا گوئن آیان گوشتی: ”یک کئومے
 دگہ کئومیئے سرا و یک هکومتے دگہ
 هکومتیئے سرا پاد کئیت. (۱۱) مزنین
 زمین چند بیت و بازیئن جاگهان ڈگال و وبا
 کپیت. چه آسمانا ترسناکین سرگوست و
 آجبتین نشانی پدَر بیت.“

(۱۲) بلہ چه اے سجھینان و پیسر،
 شمارا گرنت و پہ شما جنور و آزار کنت،

گنيسه و جيلان برنت و بنديگ کنت. په
 مني نامئ سئوبا شمارا بادشاه و هاکماني
 ديما برنت و پيش کنت. (۱۳) گرا شمارا په
 گواهي دئيجا شرين مؤهه رسيت. (۱۴)
 گون وت شور کنيټ که په وتي ديمپانيا،
 چه وهدا پيسر پريشان مبيټ. (۱۵) چيا که
 من شمارا انچين هبراني زانتکاریا دئيان که
 هچ دژمنه شمئ ديما مه اوشتيت و شمئ
 هبران پروشت مکت. (۱۶) تنتنا شمئ
 مات و پت، برات و سياد و دوست، شمارا
 گرايننت و لهتين کوشاريننت. (۱۷) سجھين
 مردم په مني نامئ سئوبا چه شما نپرت
 کنت، (۱۸) بله چه شمئ سرا يک مودے
 هم کم نبيټ. (۱۹) اگن په دليري سگيان
 بسگيت، وتي ساها رگينيت.

اورشليمئ هرابي و وئيرانئ پيشگوئي

(مٽا ۲۴:۱۵-۲۱؛ مَرکاس ۱۳:۱۴-۱۹)

۲۰) وهدے شما گندیّت کہ اورشَلیم،

پئوج و لشکرا چپ و چاگردا اَنگِر کرتگ،
گڑا بزانیّت کہ اِشیئے وئیرانیئے وهد نَزیک

اِنّت. ۲۱) آ وهدا هما کہ یِهودیہا اِنّت،

کۆهان بتچنت، آ کہ اورشَلیما اِنّت دُنا در
بکپنت و آ کہ چہ شہرا دُن اِنّت شہرا

مرئونت. ۲۲) چیا کہ آ وهد سِزائے وهد

بیت و سَجّہین نبشتانکانی ہبر پورہ و
سَرجمَ بنت. ۲۳) آ روچان، آپسوز پہ لاپ پُر

و چک ماتین جنینان، چیا کہ مُلکئے سرا باز
سگی و جنجال کئیت و اے کئومئے سرا

ہدائے گھر کپیت. ۲۴) دژمن آیان زہمانی

دپا دئینت و بازیئیا بندیگ و سَجّہین

دنیاے تھا دراندیہ کننت. اورشَلیم،

درکئومانی پادانی لگتمال بیت، تان آ وهدا

کہ درکئومانی وهد و باریگ کُئیت و

ہلاس بیت.

ایسائے پرتَرگ

(مّا ۲۹:۲۹-۳۱؛ مَرکاس ۱۳:۲۴-۲۷)

(۲۵)

چہ رۆچ و ماہ و اِستاران اَجَبَتِیْن

نشانی پَدَر بَنَت و دنیائے سَجَّهَیْن کئوم چہ
دریائے چئول و مئوجانی ثرندِیْن تئوارا

(۲۶)

پریشان و سرگردان بَنَت. مردم،

دنیائے سرا آیوکیْن جنجال و سگی و
سوریانی ثرس و بیما بیھوْش بَنَت، چیا کہ
آسمانے زور و واک لَرزینگ بَنَت. (۲۷) آ

وهدا، مردم انسانے چکا گندنت، کہ گوْن
مزین واک و توان و شان و شوکتے چہ
جمبرئے نیاما کئیت و پَدَر بیت. (۲۸)

وهدے اے جاوَر کاینت و رسنت، گرا وتی
سرا بُرز کئیت و تچکاتچک بوشتیت کہ
شمئے رَکینگئے وهد نَزیک اِنَت.

اِنجیرئے درچک

(مَثَا ۲۴:۳۲-۳۵؛ مَرکاس ۱۲:۲۸-۳۱)

(۲۹)

ایسایا په آیان اے مِسال هم دات

کہ ”اِنجیر و اے دگہ درچکان بچارِیت، (۳۰)
اَنچش کہ تاکش جت، و تَ زانِیت کہ نون

گرماگئے مؤسم نَزِيكَ اِنْت. (۳۱) ہمے پئِما،
 وهدے اے چِيزَانِ گَنْدِيَت، وَتَ زَانِيَتِ كِه
 هُدائے بادشاهی نَزِيكَ اِنْت. (۳۲) شمارا
 راسْتِيَن گَوْشَان، تان اے سَجَّهِيَن جاور
 مئِيَايَنْت، اے نَسْل و پَدْرِيچ هلاس نَبِيَت.
 (۳۳) زمين و آسمان گَار بَنْت، بله مني هبر
 هچبر گار و زِيَان نَبَنْت.

(۳۴) هُزار بِيَت، چُش مَبِيَت كِه شَمئے
 دل پِه نِشِه و ملاران برئوت و زِندئے پِگر و
 اندوَه شَمئے دلا گرانبار بَكَنْت و آ رُوج
 اَنَاگْت شَمئے گُٹَا لُوپ بَبِيَت. (۳۵) چِيا كِه آ
 رُوج پِه دَنِيائے سَجَّهِيَن مَرْدَمَان كُيْت. (۳۶)
 پَمِيَشْكا هروهد هُزار بِيَت و دُوا بَكْنِيَت،
 تان شمارا آ رُوجا كِه چُش بِيَت و اے جاور
 پِه سَر رَسَنْت در رُئوگئے وَاك بَبِيَت و
 اَنَسَانئے چُكَّئے بارگاها اوْشْتات بَكْنِيَت.

(۳۷) ايسَايا هر رُوج، مَزْنِيَن پَرَسْتَشْگاها

سَبَكَّ و تَالِيْمَ دَات. هر شپ چه شهر ا دُن،
 زئيتون نام کپتین کوھئے سراشت و وتی
 شپی سباہ کرت. (۳۸) مردم هم هر سباہا
 ماھلہ، پہ آییئے ہبرانی گوش دارگا، مزین
 پرستشگاھا اتکنت.

ایسائے گشگئے پندل و سازش

(مَتَا ۲: ۲۶-۵؛ مَرکاس ۱۴: ۱-۲)

(۱) بیہمیرین نگئے ائید، ہما کہ

سَرگوز گوشگ بیت نَزیک ات. (۲) مزین

دینی پیشوا و شَریتئے زانوگر پہ ایسائے
 کوشارینگا، راہ و نیمونے شوہاز کنگا اتنت،

بلہ چه مردمان ترستش. (۳) ہما وھدا،

یہودا کہ اِسگریوتی نام کپتگات و وت

چه ایسائے دوازدهین مریدان یگے ات،

شئیتان آییئے پؤستا پُترت. (۴) یہودا،

مزین دینی پیشوا و مزین پرستشگاھئے

نگھپانین سپاہیگانی مسترانی کراشت و

گون آیان گند و نندی کرت کہ چه پئما

ايسايا بدرؤهيت و آياني دستا بدنت. (۵)
 آ باز وش بوتنت و شئورش كرت كه آيا
 چيزے زَر بدئينت. (۶) يهودايا مَنَّت و نون
 گوم و گيگين وهد و مؤهيئے شوهازا ات
 كه چه مردمانى مچيا دور، ايسايا آياني
 دستا بدنت.

سرگوزئے شامئے تئيارى

(مَتَا ۱۷: ۲۶-۱۹؛ مَرَكاس ۱۲: ۱۴-۱۶)

(۷) گُرا، بيهميرين نگنئے ائيدئے هما
 رُوچ آتک كه گوراندا گُربانيگ كنت. (۸)
 ايسايا پترُس و يوهنا ديم داتنت و
 گوشتى: ”برئويت سرگوزئے ائيدئے
 شامئے تئياريا بكنيت كه بورين.“ (۹) آيان
 جُست كرت: ”تئو چه لوئئے، ما اے تئياريا
 كجا بكنين؟“ (۱۰) پَسئوى دات: ”شہرا كه
 رسيٽ، مرديا گنديٽ كه آپی كونزگے گون
 انتى، آيئے رندا هما لوگا برئويت كه آ

رئوت. (۱۱) لۆگئے واهندا بگوشیت: 'استاد
جُسْت کنت: "مهمانخانه کجا انت که من
گۆن وتی مریدان سَرگوزئے شاما همؤدا
بۆران؟" (۱۲) آ مرد، شمارا وتی لۆگئے
سَربر، پُراهیْن بان و دیوانجاهے پیئش
داریت که اؤدا هر چیز هست، شامئ
تئیاریا همؤدا بکنیت." (۱۳) آ شتنت. اؤدا،
آیان هر چیز هما پیئما دیست که ایسایا
گوشتگات. سَرگوزئے شامش همؤدا تئیار
کرت.

گڈی شام

(مَثَا ۲۶: ۲۶، ۲۹-۲۶؛ مَرکاس ۱۴: ۲۲-۲۵)

(۱۴) هما ساھت که رَسْت، ایسا گۆن
مریدان پَرزۆنگئے سرا نِشت. (۱۵) گۆن
آیان گوشتی: "منی مسترین ارمان همے
بوتگ که گرانین سگی و سوریانی سگگا
پیسر، اے سَرگوزئے شاما گۆن شما هؤریگا
بۆران. (۱۶) شمارا گوشان، تان هُدائے

بادشاہی برجاہ دارگ مبیٹ، دگہ برے اے
شاما نئوران۔“

(۱۷) گڑا، جامے چستی کرت، ہدائے
شگری گیت و گوشتی: ”اے جاما بزوریت،
وتی نیاما بھر کنیت۔ (۱۸) شمارا گوشان کہ
چہ اد و رند، تان ہدائے بادشاہی مئیئت
و مرسیت، من انگورئے دهل و سَمرا
ننوشان۔“ (۱۹) نگنی ہم زرت، ہدائے
شگری گیت، چنڈ چنڈی کرت، مریدانا دات
و گوشتی: ”اے منی جسم انت کہ پہ شما
کربانینگ بیت، اے رسما پہ منی یات و
یاتمانا برجاہ بداریت۔“

(۲۰) ہمے ڈئولا، چہ ورگا رند، جامے
زرت و گوشتی: ”اے جام، منی نوکین اہد
و گرارئے هوں انت کہ پہ شمئیگی ریچگ
بیت۔ (۲۱) بلہ، ہما کہ منا دروہیت، آبیئے
دست گوں منی دستا یگین پرزؤنگا انت۔
(۲۲) چیا کہ ہما ڈئولا کہ پیشا شور بُرگ

بوتگ، انسانے چُک رثوت، بلہ بژن و آپسؤز
پہ ہما مردما کہ آیا درۆھیت۔“ (۲۳) آ

وھدی، مرید یکدومیا جُست کنگا لگنتت:
”بارین، چہ ما کئے چُشین کارے کنت؟“

مزنی و مستریئے بارئوا

(مَثَا ۲۰: ۲۵-۲۷؛ مَرکاس ۱۰: ۴۲-۴۴)

(۲۴) مریدانی نیاما اژ و داواے پاد آتک

کہ ”بارین، مئے نیاما سَجھینانی مستر و

کماش کئے انت؟“ (۲۵) ایسایا گوَن آیان

گوشت: ”درکئومانی بادشاہ، وتی

مردمانی سرا گوَن زؤراکی واجھی کنت و

آیانی ھاکمانی مکسد و مُراد اِش انت کہ

مردم آیان ھیر و برکت دئیوک بزانتت۔

(۲۶) بلہ شما چُش مکنیت، بلیت کہ شمئے

مستریئن، گستریئنئے ڈئولا بیت و شمئے

ھاکم، ھزمتکارئے ڈئولا۔ (۲۷) بارین، کئے

مستر انت؟ ہما کہ نشتگ و ورگا انت، یا

ہما کہ ھزمت کنگا انت؟ البت، ہما کہ

نِشَتِگ و ورگا اِنَت. بله من شَمئے نیاما،
 ھِزمتکاریئے ڈئولا آن. (۲۸) شما ھما ایت کہ
 منی آزمائش و چکاسان، گون من ھمراہ و
 ھمکویگ بوتگیت. (۲۹) ھما ڈئولا کہ پتا منا
 بادشاہی بکشتگ، من ھم آیا شمارا
 بکشان (۳۰) تان منی بادشاہیئے تھا چہ
 منی پَرزؤنگا بوریت، بنوشیت، تھتانی سرا
 بنندیت و بنی اسرائیلئے دوازدھین
 گبیلھانی دادرسیا بکنیت.

پترُسئے انکارئے پیشگوئی

(مَتّا ۲۶: ۳۱-۳۵؛ مَرکاس ۱۴: ۲۷-۳۱؛ یوہَنّا ۱۳: ۳۶-۳۸)

(۳۱) شَمون، او شَمون! شئیتانا مؤکل و
 اجازت لوٹ کہ شمارا گندمئے ڈئولا گمک
 بکنت و بگیچیت. (۳۲) بله من پہ تئو دوا
 کرت تان تئی باور و ایمان زئوال مبيت.
 گرا، وھدے پر ترّت و پدا منی راھا آتکئے،
 وتی براتانی دستا بگر و دلبڈی بدئے. (۳۳)
 بله پترُسا پَسُو ترّینت: ”او ھداوند! من

گوڻ تئو هوريگا په ڪئيد و بند و مرڪا هم
 تئيار آن. “ (۳۴) ايسايا گوشت: ”او پئرس!
 من ترا گوشان كه مروچي تئو چه ڪرؤسئ
 بانگا پيسر، مني پجاه آرگا سئ رندا انڪار
 ڪنئ.“

(۳۵) رندا چه آيان جُستي ڪرت: ”بارين،
 هما وهدا كه من شمارا به زرتورگ و پيلڪ،
 به چئوٽ و سواسا ديم دات، شما په
 چيزء وازمند و مهتاج بوتيت؟“ آيان
 پئسو دات: ”نه، په هچ چيزا.“ (۳۶) گرا
 گوشتي: ”بله نون چه شما اگن گسيئ ڪرا
 زرتورگ و پيلڪ هست، گوڻ وت بزوريت و
 آييئ ڪرا كه زهم نيست، وتي ڪباها بها
 بڪنت و زهم به بگيپت، (۳۷) چيا كه اء
 نبشته مني بارئوا، بايد انت پوره و سرجم
 بيت كه گوشيت: « آ گوڻ گنهڪاران هساب
 ڪنگ بوت. » هئوا! آ چيز كه مني بارئوا
 نبيسگ بوتگ نون سرجم بئيگي انت.“ (۳۸)
 مريدان گوشت: ”او هداوند! بچار، مارا

دو زَهم گۆن اِنت. “گۆشتی: ”بَس اِنت.“

جَئسیمانیئے باگا ایسائے دُوا

(مَتَا ۲۶: ۳۶-۴۶؛ مَرکاس ۱۴: ۳۲-۴۲)

رَندا، ایسا در آتک و اَنچش که

آییئے هیل و آدت اَت، دیم په زئیتونئے

کؤها شت. مرید هم آییئے رَندا شتنت. (۴۰)

اودا که سر بوت، گۆشتی: ”دُوا کنیت که

آزمائش و چکاسا مکپیئت.“ (۴۱) رَندا، یک

ڈوکیئے چَگلجَاهئے کِساسا، چه مریدان دور

بوت، کؤنڈانی سرا نِشت و چُش دَوایی

کرت: (۴۲) ”او منی پت! اگن تئی رزا اِنت

گِزا اے سَگیانی جام و پیالها چه من دور

کن و بئِگلین، بله نه په منی لوٹ و واہگا،

په تئی جندئے وِشنودیا.“ (۴۳) هما وهدا،

چه آسمانا پریشتگے زاهر بوت و ایسایی

دلداری و دِلبدی دات. (۴۴) آ، یک گران و

جان سوچین رنجیا دُچار اَت، پمیشکا

گیشتَر دَوایی کرت و آییئے هید، هؤنئے

تَرَمپانی ڈئولا زمینئے سرا پٹنت.

۴۵) چہ ڈوایا کہ پاد آتک، مریدانی
نیمگا پر ترّت، دیستی کہ چہ بازیں گم و
اندوہان، واب کیتگانّت. ۴۶) گوشتی: ”پہ
چے ویتگیّت؟ پاد آیت، ڈوا کنیت کہ
چکاسا مکپیّت.“

ایسائے دزگیر کنگ

(مَتّا ۲۶: ۴۷-۵۶؛ مَرکاس ۱۴: ۴۳-۵۰؛ یوہَنّا ۱۸: ۳-۱۱)

۴۷) اَنگت ایسا گوَن مریدان ہبر کنگا
آت کہ رُمبے مردم آتک و رَسْت. چہ ایسائے
دوازدهین مریدان یگے، بزان یهودا، آیانی
رہشون آت. آ، ایسائے نزیگا آتک تان
بچکیتی. ۴۸) ایسایا گوشت: ”او یهودا!
تئو گوَن چُگگ و دروَت، انسانئے چُگا
گراینئے؟“

۴۹) وهدے ایسائے ہمراہان دیست چے

بئِگا اِنْت، جُسْتِش کَرْت: ”او هُداوندا وتی
زَهمان بگَشِیْن؟“ (۵۰) چہ مریدان یِگیا

وتی زَهم گَشْت و مَسْتَرِیْن دینی پِیشِوائے
نئوکرئے راستِیْن گوْشی سِست. (۵۱) بلہ
ایسایا گوْشت: ”بَس اِنْت! دَسْت بدارِیْت!“
آییئے گوْشا دَسْتی پَر مُشت و ذِراہی کَرْت.

(۵۲) آ وِهدا، ایسایا گوْن مَزنیْن دینی

پِیشِوا، مَزنیْن پَرستشگاھئے نِگھپانیْن
سپاہیگانی مَسْتَر و کئومئے کماشان کہ پَہ
آییئے دَزگیر کنگا آتکگ اَتنت، گوْشت: ”زانا،
مَن یاگی و رَہزَنے اَن کہ شما گوْن زَهم و
لَّٹان پَہ مَنی دَزگیر کنگا آتکگِیْت؟“ (۵۳) مَن
ہر رُوچ مَزنیْن پَرستشگاھا گوْن شما هُور و
یکجاہ بوتگان، اوْدا شما مَن دَسْت نَجْتگ.
بلہ هئو! نون وِهد شَمئیگ اِنْت و تہاروْکی
ہاکم اِنْت.“

پِترُسئے اِنکار

﴿۵۴﴾ گُڙا، ايسا ايش دزگير کړت و

مستريڼ ديني پيشوائے لوگا برت. پټرس
دور دورا، آيانی پُشتا رټوان اَت. ﴿۵۵﴾ لوگے

پيشگاها، آسے روکش کرتگات و آسے
چاگردا نشتگاتنت. پټرس هم گون آيان

نشت. ﴿۵۶﴾ مولاډيا، آسے رُژنايا، پټرس
ديست، رُگورگو چارت و گوشتی: ”اے مرد

هم گون ايسايا همراه بوتگ. ﴿۵۷﴾ بله
پټرسا نمَت و گوشتی: ”او جنين! من آيا
نزانان.“

﴿۵۸﴾ کمے وهدا رند، دگريآ پټرس ديست

و گوشتی: ”تو هم چه همایان اے.“
پټرسا پَسُو دات: ”او مرد! من چه آيان
نه آن.“

﴿۵۹﴾ کم و گیش ساهتيا رند، دگه يگيا

پِثْرُسَّے نِیْمِگا چارَت و پِه دلجمی گوشتی:
”اے مرد اَلْمَا ایسائے ہمراہ بوتگ چیا کہ آ

ہم جَلیلیے۔“ (۶۰) پِثْرُسا دراینت: ”او مرد!

من سریدَ نَبان تئو چے گوشتگا اے۔“ پِثْرُس
ہمے ہبرا گوشتگا اَت کہ کروسا بانگ دات.

(۶۱) هُداوندِین ایسایا چک تَرینت و

پِثْرُسَّے نِیْمِگا چارَت. گڑا، پِثْرُس هُداوندِے
ہبرے یاتا کیت کہ گوشتگا اَتی: ”تئو

مروچی کروسے بانگا پیسر، سے رندا

منی پَجّاه آرگا اِنکار کئے۔“ (۶۲) نون ڈنا در
آتک و سک گریتی.

ایسائے سرا ملنڈ و ریشکند

(مَتّا ۲۶: ۶۷-۶۸؛ مَرکاس ۱۴: ۶۵)

(۶۳) آ سپاہیگان کہ ایسا وتی نیاما

گپتگات، آییئے جنگ و ملنڈ و مسکرا

کنگش بُنگیج کرت. (۶۴) ایسائے چمّش

بستنت و گوشتش: ”نون پیگمبری کن،

بگوش کئیا ترا جت؟!“ (۶۵) دگہ بازیں بد

و رَدے ہم گوشتِش.

سرۆکانی دیوانا ایسائے پیّش کنگ

(مَتّا ۵۹:۲۶، ۶۳-۶۶؛ مَرکاس ۶۱:۱۴-۶۳؛ یوہَنّا ۱۸:۱۹-۲۱)

۶۶) وهدے روچ بوت، کئومئے کماشانی
دیوان، بزان مزنیں دینی پیّشوا و شَریتئے
زانوگر یکجاہ بوتنت، ایسایش لوُت و
آورت. ۶۷) جُسْتِش کرت: ”اگن تئو مَسِیہ
ائے گڑا مارا بگوش.“ ایسایا پَسَّو دات:
”اگن من بگوشان، باوَر نکِیت. ۶۸) او اگن
جُست بگران، پَسَّو ندئییت. ۶۹) بلہ چہ
ائون و رند، انسانئے چک زؤراورین هُدائے
راستین نیمگا نندیت. ۷۰) آ وهدا
سجھینان گوشت: ”اچہ، تئو هُدائے چک
ائے؟!“ پَسَّوی دات: ”شما وت گوشتگا ایّت
کہ « من هما آن.»“ ۷۱) آیان گوشت: ”نون
دگہ چوَنین گواہ و شاهدیے لوُئین؟ ما وت
چہ آییئے جندئے زبانا اے هبر اشکت.“

(مَتَا ۱: ۲۷-۲، ۱۱-۱۴؛ مَرکاس ۱: ۱۵-۵؛ یوہَنَّا ۱۸: ۲۸-۳۷)

① رَندا، دیوانئے سَجَّهین مردم پاد
آتَکنت و ایسا ایش پیلاتوسے دیما برت.

② آییئے سرا تُهت و بُهتام جنانا
گوشتِش: ”ما دیستگ کہ اے مرد، کئوما
گمراه کنت، رومئے کئیسرئے سَنگ و
مالیات دئیگا مَنه و مَکَن کنت و گوشتِش:
’من مَسیه و بادشاه آن.“ ③ پیلاتوسا
جُست کرت: ”تئو یهودیانی بادشاه ائے؟“
ایسایا پَسئو دات: ”تئو وت گوشگا ائے.“

④ پیلاتوسا گوَن مزنیَن دینی پیَشا
و آدگه مردمان گوشت: ”من په اے مردا
هَج مئیارے نگندان.“ ⑤ بله مردم وتی
هبرئے سرا اوشتانت و گوشتِش: ”اے
مرد، گوَن وتی تالیمان، یهودیهئے سَجَّهین
دَمگئے مردمان شُورینیت. چه جلیلا

٦ بُنگیجی کرتگ و انون ادا رستگ.

پیلاتوسا مردمانی اے ہبر کہ اِشکتنت،
لوٹتی بزانت، بارین، آچہ جَلیلے مردمان
اِنت؟ (۷) وھدے سَہیگ بوت ایسا جَلیلیے،
گڑا ہیرودیسے نیَمگا راہی دات، چیا کہ
جَلیلے ھاکم، ہیرودیس آ وھدا اورشلیما
اِت۔

ایسا و ہیرودیس

۸) ہیرودیس ايسّا کہ دیست، باز و ش
بوت، چیا کہ دیرین و هدے ات کہ آیئے
گندگا و اہگدار ات. چہ ايسّاے کرتگین
کارانی اشکنا رند، نون امیتوار ات کہ یک
مؤجزہ و اجبتین نشانیے بگندیت. ۹)

گڑا، چہ ایسایا بازیں جُست و پُرسے کرتی،
 بلہ ایسایا ہچ پَسَّوے ندات۔ (۱۰) مزنیں
 دینی پیّشوا و شَریتے زانوگر کہ هموڈا
 اوشتاتگ آنت، ایسائے سرا بازیں تھمت و
 بُھتام جنگا آنت۔ (۱۱) ہیرودیسا ہم گوں

وتی سپاہیگان هؤریگا، ایسا بے اِزت کرت
 و گلاگ گپت. رندا، دُولدارین کباھے گورا
 (۱۲) دات و پدا پیلاتوسے کِرا رنوان کرت.
 چه هما روچا، هیرودیس و پیلاتوس، بیل
 و سَنگت بوتنت. پیسرا، آ و تمان و ت دژمن
 اتنت.

ایسائے مَرکے هکم

(مَتّا ۲۷: ۱۵-۲۶؛ مَرکاس ۱۵: ۶-۱۵؛ یوهَنّا ۱۸: ۳۹-۱۹: ۱۶)

(۱۳) پیلاتوسا، مزنیَن دینی پیشوا،
 (۱۴) یهودیانی کماش و مهلوک لوُتنت و
 گوشتی: ”شما، اے مرد منی گورا آورتگ و
 تُهمت و بُهتام جتگ که مردمان گمراه و
 یاگی کنت. بله چه آ جُستان که من شمئے
 دیما کرتگ اُنت، آییئے سرا شمئے جتگیَن
 (۱۵) بُهتامان هچّ راستیے ندیستن.

هیرودیسا هم مئیارے ندیستگ، پمیشکا
 پدا مئے گورا راهی داتگ. اے مردا چُشین
 هچّ گناه و مئیارے نکرتگ که سِزایی مَرک

بیت. ۱۶ گڑا، من آيَا اَدَبَ دُئِيَان و يِلَهَ
 ۱۷ ۱۸ “کنان. بله سَجَّهِيْن مردمان کوڭار
 کرت و گوشت: ”ايسَايا بگش! باراباسا يِلَه
 بدئے! ۱۹ باراباس، اورشليمئے شہرا،
 آشوپ و هُون کنگئے مئيارئے سرا، بنديگ
 کنگ بوتگآت.

۲۰ پيلاتوس، ايسائے يِلَه دئيگا دلمانگ
 ات، پميشکا دگه يک رندے آيئے بارئوا
 ۲۱ گون مردمان هبري کرت. بله مردم
 سک کوڭار کنگا اتنت و گوشتش: ”سليبي
 گش! سليبي گش!“

۲۲ پيلاتوسا، سئيمي رندا چه آيان
 جست کرت: ”چيا بارين؟ اے مردا چه
 بدين کارے کرتگ؟ من په اشيا هچ چشين
 مئيارے نگندان که کوشئے هکما بدئيان،
 ۲۳ پميشکا ادبي دئيان و يلهي کنان.“ بله
 مردم گون کوڭار وتي هبرئے سرا

اؤشتانت و گوشتیش: ”سلیبی گش!“
نیٹ، آیانی واہگ و کوگار پہ سر رست.
پيلاتوسا آیانی واہگئے سرا هکم دات. (۲۴)

اے ڈئولا، آيا هما مرد که په آشوپ
پاد کنگ و هونئے بهتاما بندیگ ات و
مردمان آيئے يله دئيگ لوټت، آزات کرت و
آيانی واہگئے سرا، په ايسائے کوشا هکم
دات. (۲۵)

ايسا ديم په سلیبا

(متا ۲۷:۳۲-۴۴؛ مرکاس ۱۵:۲۱-۳۲؛ يوهنا ۱۹:۱۷-۲۴)

وهده ايسايا برگا اتنت، شمون
نامين مردے ديستيش که کرينيئے شهرئے
مردمے ات و ديم په شهر ا پيداک ات.
سپاهيگان آ مرد گيت، سلیب آيئے بڏا
دات و هجش کرت که ايسائے رندا برئوت.

ايسائے رندا، بازين مردمے رئوگا ات و
گون آيان رُمبے جنين هم گون ات که په
ايسائيگی گريوان و مؤتک کنان اتنت. (۲۸)

ایسایا چک تَرینت، آیانی نیمگا چارت و
 گوشتی: ”او اورشَلیمئے جنگان! پہ من
 مگریوئیت، پہ وت و وتی چُگان بگریوئیت.
 (۲۹) یک آنچین وهدے کئیت کہ گوشت:
 ’بہتاور انت آ جنین کہ سَنٹ و بیرند انت،
 ہما جنین کہ چُکش نبوتگ و چہ وتی
 سینگان چُکش نمیچینتگ۔‘ (۳۰) ہما وهدا،
 مردم کوہان تئوار کنت: ’بیائت مئے سرا
 بکیئت‘ و جُمپان گوشت: ’مارا پناہ
 دئیئت۔‘ (۳۱) وهدے آ گون سبزگین درچکا
 چُش کنت، گزا گون ہُشکینا چے نکنت؟“

(۳۲) آیان، دو ردکارین مردم آورت کہ
 گون ایسایا ہور، کُشگی آنت۔ (۳۳) وهدے
 ہما ”کامپول“ نامین جاگھا رستنت، آیان
 ایسا سَلیبئے سرا دُرَتک۔ آییئے راستین
 نیمگا یک ردکارے سَلیب گشت و چپین
 نیمگا دومی ردکار۔ (۳۴) ایسایا گوشت: ”او
 پت! آیان پهل کن، چیا کہ نزاننت چے کنگا

آنت۔“ گڑا سپاہیگان ایسائے پُچ و پوُشاک
گشتنت و پہ آیانی بھر کنگا شرِتش بست
کہ بارِین کئیا رست۔

۳۵) مردم پہ سئیل و نِدارگا

اؤشتاتگ آنت و سروکانی دیوانے باسک
ریشکند کنانا، گوشگا آنت کہ ”إشیا، آدگہ
رَکِینتنت، بلہ اگن مَسیہ انت و هُدائے ہما
گچین کرتگین، نون گڑا وتا برَکِینیت۔“

۳۶) سپاہیگ ہم آییئے نزیگا شتنت و
کلاگش گیت، تَرِپشِین شرابش چاشینت و
گوشتش: ۳۷) ”اگن تئو یهودیانی بادشاہ

ائے، گڑا وتا برَکِین۔“ ۳۸) ایسائے سرئے
بُرزادیا اے ڈولِین مئیارنامگے ہم لُونج
کرتگات کہ: ”اے یهودیانی بادشاہ انت۔“

۳۹) چہ دوین رَدکاران کہ سَلِیبا
دَرتکگ آنت، یگیا دژمان دئیانا گوشت:
”تئو مَسیہ نہائے؟ گڑا، بیا وتا و مارا

۴۰) بله دومی ردکارا آ هگل کرت
 و گوشتی: ”زانا، ترا چه هُدايا نثرسیت؟
 ترا هم همے سِزا رسگا انت. ۴۱) مئے سِزا
 برهک انت، چیا که مئے کرتگین کارانی
 آسر انت. بله اے مردا هچ مئیارے نکرتگ.“
 ۴۲) گڑا گوشتی: ”او ایسا! وهده تئو وتی
 بادشاهیا سر بوتئے، منی هئالا هم بکپ.“
 ۴۳) ایسایا پَسئو دات: ”ترا راستین
 گوشان که تئو مروچی منی همراهیا،
 بهشتا رئوئے.“

ایسائے مرک

(مَتَا ۲۷: ۴۵-۵۶؛ مَرکاس ۱۵: ۳۳-۴۱؛ یوهَنَّا ۱۹: ۲۸-۳۰)

۴۴) نِیمروچئے وهده ات. اناگت سَجَّهین
 مُلک تهار بوت و اے تهاروکی تان بیگاها
 مَنت. ۴۵) چیا که روچئے دَرپشگ بند
 بوتگات و مزین پرستشگاهئے پرده چه
 نیاما یرت و دو نِیم بوت. ۴۶) ایسایا

بُرزین تئواریا چیهال گشت و گوشت: ”او
پت! من وتی روه و ساها تئی دستا
دئیان.“ گۆن همه هبرا، ساھی دات.

پئوجیانی یک آپسریا اے ندارگ (۴۷)

دیست، هدایی ستا کرت و گوشتی:
”بیشک که اے نیکیں مردے ات.“ (۴۸) آ
دگه سجّهین مردم که په سئلا آتکگ آتنت،
گۆن اے ندارگئے گندگا سر و سیّنگ جنان
و مۆتک کنانا وتی لوگان پر ترّنت. (۴۹)
هما مردم که ایسّائے پچارۆک آتنت و هما
جنین که چه جلیلا آییئے همراهیا
آتکگ آتنت، دور و گستا اوشتاتگ آتنت و
اے سجّهین سرگوستش دیستنت.

ایسّائے گبر کنگ

(مّا ۲۷: ۵۷-۶۱؛ مَرکاس ۴۲: ۱۵-۴۷؛ یوهنا ۱۹: ۳۸-۴۲)

همۆدا، ایسپ نامین مردے هم (۵۰)
گۆن ات که تچک و پهریزکارین مردے ات.

٥١ ٻلى ڪه سرڙوڪانى ديوانئ باسڪه آت،
بله په ايسائى مئيارىگ ڪنگا گوڻ آيانى
شئور و هبران همدل نه آت. آ، يهوديانى
شهر آريماتياى مردمى آت و هڏائى

٥٢ بادشاهيئى رهچار و ودارىگ آت.
پيلا توستى ڪراشت و چه آيا ايسائى
جوڻى برگئى اجازتى لوڻت. ٥٣ ايسائى
جوڻى چه سليبئى سرا اير گيٽڪ، ليلىمين
گڏيئى تها ڪين ڪرت و تلارئى تراشتگين
گبريا اير ڪرت ڪه پيسرا اوڏا هچگس گل
ڪنگ نبوتگات. ٥٤ آ روچ، تئيارئى روچ
آت و شبت بنگيچ بئىگى آت.

٥٥ هما جنين ڪه چه جليلا، ايسائى
همراهيا آتگ آتنت، ايشيئى رندا رٿوان
بوتنت و هما ڪبرش ديست. آيان اءِ هم
ديست ڪه ايسائى جوڻ چه پئما گبرا اير
دئىگ بوت. ٥٦ رندا، وتى لوگان آتڪنت و
وشبوئين اتر و روگنش تئيار ڪرت. شبتئى

رؤچا، شَرِیتئے رھبندئے سرا، آیان آرام
کرت.

ایسائے جاہ جنگ

(مَتَا ۱: ۲۸-۸؛ مَرکاس ۱: ۱۶-۸؛ یوہَنَّا ۱: ۲۰-۸)

① ھیتگئے ائولی رؤچا، بزان

یکشمبھئے گورباما، جنینان ھما وشبوئین
رؤگن و اتر کہ تئیار کرتگ آتنت، زرتنت و
کبرئے سرا شتنت، ② بلہ دیستش ھما
ڈوک کہ کبرئے دپا ات لیٹ گیتگ و چہ
وتی جاگھا ئگلنگ. ③ وھدے کبرئے تھا
شتنت، ھداوندین ایسائے جوئش ندیست.
④ ھئیران آتنت و نزانتش چے بکننت کہ
آناگت دو مرد، گؤن دُریشوکیئن گد و پُچان
آیانی گشا اوشتات. ⑤ جنینان، چہ تُرسا
وتی سر جھل کرت، بلہ آ دوینان گوشت:
”شما چیا آ زندگیئا، مُردگانی نیاما شوہاز
کنیت؟ ⑥ آ، ادا نہ انت، آیا جاہ جتگ.
یات کنیت، آ وھدی کہ آنگت گؤن شما

جَلِيلَا اَت، چے گوشتی؟ (۷) شمارا
 نگوشتی کہ ’انسائے چک باید انت
 گنہکارانی دستا دئیگ بیت، باید انت
 سَلِیب گَشگ بیت و سئیمی روچا پدا
 زندگ بیت و جاہ بجنت؟‘ (۸) گڑا، آ
 جنین ایسائے اے ہبرئے یاتا کپتنت.

(۹) چہ کبرئے سرا کہ پر ترنت، اے
 سَجھین ہال و ہبرش گون یازدھین کاسد
 و آدگران گوشتنت. (۱۰) آ کہ اے ہبرش پہ
 کاسدان رسینت، مَریم مَجَدَلِیہ، یوانا،
 آکوبئے مات مَریم و آیانی آدگہ ہمراہین
 جنین آنت. (۱۱) کاسدان، جنینانی ہبر بے
 سر و بُنین ہبر زانت و باورش نکرتنت.
 (۱۲) بلہ پٹرس پاد آتک و پہ درگے کبرئے
 نیمگا شت، سری جہل کرت و کبرئے تھا
 چارتی، بلہ چہ لیلمین گدان و ابید، دگہ
 ہچی ندیست. گڑا چہ وتی دیستگینان،
 ہئیران و ہبگہ بوت و لوگا پر ترنت.

١٣ هما روچا، چه آيان دو مريد، ديم
په إماووس نامين ميٽگيا رٿوگا آت كه چه
اورشليما كساس يازده كيلوميتر دور آت.
١٤ آ، راها گوڻ يكدگرا همے بوتگين هبر و
هالاني بارئوا گپ و ثران كنگا آنتت. ١٥
همے وهدا كه گپ و هبرا آنتت، اناگت ايسا
وت آياني كرا آتك و گوڻ آيان هور و
همراه بوت. ١٦ بله پجاهش نئياورت، چيا
كه آياني چم پردهيا پوشتگ آنتت.

١٧ ايسايا جست كرت: ”شما وتي
راها، چونين سرهالاني بارئوا گپ و ثران
كنگا ايت.“ آ گوڻ گمناكين چهرگے
اوشتانتت. ١٨ گرا چه آيان يگيا كه نامي
كليوپاس آت، پسو دات: ”اورشليما
درامدين مردم يگين تئو ائے، چه اے

سَرهالان که همے روچان اوڊا بوتگانٽ
 سہیگ نہائے؟“ (۱۹) جُستی کرت: ”چہ
 کجام سَرهالان؟“ گوشتیش: ”ہما کہ ایسا
 ناسریئے سرا آتکنت. آ، پئیگمبرے ات کہ
 آییئے کار و ہبران، ہدائے بارگاہ و
 مردمانی گورا، بازیں زور و کدرتے مان ات.
 (۲۰) بلہ مئے مزین دینی پیشوا و کئومئے
 سروکان درکئومانی دستا دات کہ پہ آیا
 کوشئے ہکما بدئینت و رندا آیان سلیب
 گشت. (۲۱) مارا اُمیت ات، آہما بیت کہ
 اسرائیلا رَکینیت. نون گپّ اش انت کہ اے
 ہبران سئے روچ گوشتگ. (۲۲) چہ مئے
 ہمراہین جنینان، لہتینانی ہبران ہم مارا
 ہئیرتیا پرینتگ. آ مروچی بامگواہا کبرئے
 سرا شتگانٽ، (۲۳) بلہ آییئے جوئش
 ندیستگ. گڑا آتکنت و مارا ہالیش دات کہ
 آیان پہ إلام و شُبین پریشتگ دیستگانٽ
 کہ گوشتگش: ’ایسا زندگ انت.‘ (۲۴) چہ
 مئے مردمان ہم لہتین کبرئے سرا شتگ و

آيان هم اَنچُش كه جنينان گوشتگ هما
دئولا ديستگ، بله آيانى چمّ په واجهئ
جندا نكپتگ.

۲۵) ايسايا گون آيان گوشت: ”او
ناسرپدان! په نبىانى سجهين هبرانى باور
كنگا شمئ دل كور انت. ۲۶) مسيها په
وتى شان و شوكتئ رسگا، اے سگى و
سورى سگى نه اتنت؟“ ۲۷) رندا ايسايا
وتى بارئوا، موسا و سجهين نبىانى پاكين
كتابانى تها، هرچے كه نبيسگ بوتگات، آ
سرپد كرتنت.

۲۸) اَنچُش كه هما ميټگئ نزيكا آتك و
رستنت كه اوډا رئوگى اتنت، ايسايا اے
دابا پيش داشت كه آيا دورتر رئوگى انت.
۲۹) آيان دزبندى كرت: ”شپا گون ما بجلّ
چيا كه روج شتگ و شپ آيگى انت.“ گزا،
ايسا هم شت تان گون آيان بهانيت.

(۳۰) هما وهدا کہ ایسا گون آیان پہ
 ورگا نشت، نانی زرت، هدائے شگری گیت،
 (۳۱) نانی چنڈ چنڈ کرت و آیانی دستا دات.
 نون آیانی چم پچ بوتنت و ایسایش پجّاه
 آورت بلہ هما دمانا چہ آیانی چما چیر و
 (۳۲) اندیم بوت. گڑا چہ یکدومیا جستش
 کرت: ”راہا وهدے آگون ما تران کنگا ات
 و مارا پاکین کتابانی ہبران سرید کنگا ات،
 مئے دل جنگ و ذریک ذریک کنگا نہ ات؟“

(۳۳) گڑا، هما دمانا پاد آتک و اورشلیما
 پر ترنتنت. اوڈا، آیان یازدھین کاسد و آدگہ
 مرید یکجہ دیستنت، (۳۴) کہ گوشگا
 آتنت: ”اے راست انت کہ ہداوندا جاہ
 جتگ و پہ شمونا زاهر بوتگ!“ (۳۵) گڑا اے
 دوینان وتی راہئے سرگوست گون آیان
 گوشت کہ ایسایش چہ پیما نانئے چنڈ
 کنگئے وهدا پجّاه آورتگ.

ایسا پہ مریدان پدربیت

۳۶) تنینگہ آہمے ہبران آتنت کہ ایسا
وت آتک و آیانی نیاما اوشتات و گوشتی:
”سلام و دروٹ پہ شما!“ ۳۷) آیان ترست
و ہئیران و ہبگہ بوتنت و گمانش کرت
بلکین روہے گندگا انت. ۳۸) بلہ ایسایا
گوشت: ”پہ چے شمارا اینچک ترسیت و
ہئیران و ہبگہ منتگیت و چیا شمئے دلا
شک پاد آتکگ؟ ۳۹) دست و پادائن
بگندیٹ، اے منی جند انت. منا دست
جنیٹ و بچاریت، ارواھا ہڈ و گوشت پر
نیت، بلہ شما گندگا ایت کہ منا ہڈ و
گوشت پر انت.“

۴۰) اے ہبرئے گوشگا رند، وتی دست و
پادی پیش داشتنت. ۴۱) آ، چہ شادمانیا
ہئیران و ہبگہ بوتنت و باورش نکرت.
گڑا، جُستی کرت: ”گوں شما پہ ورگا ادا

چیزے هست؟“ (۴۲) چنڈے پتکگین
 ماہیگش دات، (۴۳) ایسایا زرت و آیانی
 دیم پہ دیما وارت. (۴۴) گڑا گوشتی: ”اے
 منی ہما ہبر انت کہ من گوں شما آ وهدا
 کرتگ انت کہ انگت گوں شما بوتگان. منی
 بارئوا، هر هبرے کہ موسائے شریّت، زبور و
 نبیانی کتابان نبشته انت، آ زلور باید انت
 ہما ڈئولا سرجم بینت.“

(۴۵) رندا، آیانی زانت و زانگی رُژناگ
 کرت تانکہ پاکین کتابانی مانا و مکسدا
 سرپد بینت. (۴۶) گوشتی: ”نبیسگ بوتگ
 کہ مسیہ باید انت سگی بسگیت، ساہ
 بدنت و سئیمی روچا، چہ مُردگانی نیاما
 جاہ بجنت و (۴۷) آییئے نامئے سرا، تئوبہ و
 گناہانی پھلی باید پہ سجھین کئومان جار
 جنگ بیت. اے کارئے بُنگیج چہ اورشلیما
 بیت. (۴۸) شما اے کار و ہبرانی گواہ و
 شاہد ایّت. (۴۹) من وتی پتئے وادہ داتگین

پاکین روها په شما رټوان دټیان، نون شما
شهره بمانیت، تان هما وهدا که چه بُرزا
شمارا واک و کدرت برسیت.

ایسا آسمانا رټوت

(مرکاس ۱۹:۱۶؛ کاسدانی کار ۹:۱)

رندا، ایسایا مرید تان بټیتانیائے
نزیکا برتنت و دست بُرز کرت و په آیان
نیکین ذوایی لوټ و برکت دانت. (۵۱)
هما وهدا که ذوا کنگ و برکت دټیگا ات،
چه آیان گیشټ و آسمانا برگ بوت. (۵۲)
مریدان ایسا پرستش کرت و گون بازیڼ
گل و وشیه اورشلیم پر ترنت. (۵۳) مُدام
مزین پرستشگاها منتنت و هدایا ستا
کنان اتنت.